

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jacques Bergier

Başka bir evrene geçiş

Ruh ve Madde Yayınları

Jacques BERGIER

Başka Bir Evrene Geçiş

Türkçeleştiren :

Enis AKÖZ

Ruh ve Madde Yayınları
İstanbul — 1980

Kitabın Orijinal Adı :

«Visa Pour Une Autre Terre»

**Her Hakkı
Metapsizik Tetkikler
V e
İlmî Araştırmalar
Derneğine Aittir.**

Kapak Düzeni :

Can SÜMER

T A Ş Matbaası

İSTANBUL — 1 9 8 0

İÇİNDEKİLER

	<u>Sayfa</u>
SUNUŞ	5
1. Sihirli Pasta	7
2. Kutsal Coğrafya	18
3. Aramızdalar	29
4. Sevk Kapıları	40
5. Ölümsüzler	51
6. Gizli Topluluklar ve Enerji Merkezleri	62
7. Arif Olmayan (Non - Initié) Bir Kişinin Arif Olma (Initiation) Üzerine Düşünceleri	72
8. Büyü Sırlarının Anahtarlarını Taşıyanlardan Biri	82
9. Bu Dünyada Kaldı ve Seçkinleri Biraraya Topluyor	92
10. Şu Tozlu Kitapların İçinde	102

http://groups.yahoo.com/group/TTT_Kitaplar/

S U N U Ş

Jacques Bergier'yi 1964 yılında yayınlanan PLANETE'de tanımıştım. O yılların «arayan ve araştıran» faaliyeti içinde Metapsişik Araştırmalar Derneği'ne çok geniş öğrenme imkânları getiren bu kütüphaneye dergisinden çok yararlanmıştık.

Bergier Planète'in kurucularındandı. Bu ünlü kimyacı, fizikçi, simyager ve efsane insan bilimin akılcı yönüyle bilimin akıl erdiremediği olayları bir arada tutarak, bize, akıl ve duyularımızın ötesindeki gerçekleri göstermeğe çalıştı. Unutulan, önemsenmeyen, gözden kaçan, üstü örtülen, sır haline getirilen ne varsa onları akılcı, ama materyalizmle alay ederek ortaya koymaya çalıştı.

Tarihe, arkeolojiye, gizli bilimlere ve saklanmağa çalışılan herşeyin görünüşünü, değişik bakış açılarından ele alarak tekrar insanlara göstermeğe özen gösterdi. Mutad olmayan olayların, mutad olanlar kadar gerçekliğe sahip olduklarını saptayarak «Fantastik Gerçekçilik» akımının kurucularından oldu.

Sizlere sunduğumuz «Bir Başka Evrene Geçiş» yazdığı kitapların en güzellerindendir. İçinde bulunduğumuz kalıplaşmış ve insanı tekdüze haline getiren evren anlayışından bizi başka bir dünyanın eşliğine kadar getirmekte, tahayyül ve akıl yürütme yeteneğimizi zorlayarak İMKÂNLARI görmemize, onları tanımamıza yardım etmektedir.

Klâsik bilim, katı akılçılığıyla insanları «uyanık» şuurlar haline getirmekten, hele maddeci kurallar içinde onu tekâmül yolunda ilerletmekten giderek uzaklaşmaktadır. Bu bir gerçektir. İşte fantastik gerçekçilik, insanları «uyurgezerlikten» kurtarmak için, maddeci bilimin körlemesine giden faaliyetine «makas değiştirtme» gayretinin bir sonucu olarak meydana gelmiştir.

Uykuda olmakla uyanık olmak arasındaki meşakkatli yolda ilerleme çabası gösteren ya da bu yola «girmek isteyen» herkesin bir başka dünyaya geçmesi, kaçınılmazdır. Daima «başka dünyalara» geçme hazırlığında olan insan oğlunun tek amacı uyanıklığın, «kendi ve evren arasındaki birliğin» şuuruna varmaktır. Bu hususta Ruh ve Madde Yayınları üzerine düşeni yapıyor, sükûnetimizin derin gücünü isteyenlerle paylaşıyoruz.

**Ruh ve Madde Yayınları
Ergün ARIKDAL**

BİRİNCİ BÖLÜM

SİHİRLİ PASTA

Bizim bilim anlayışımız genellikle Pascal'inkiyle aynıdır : göz alabildiğine uzanan geniş bir küre. Apaydınlık olan bu kürenin içinde bildiğimiz, tanıdığımız şeyler bulunur. Karanlık olan dışarı ise bilinmeyenin yeridir. Kürenin çapı arttıkça, yüzeyi, dolayısıyla bilinmeyenle olan ilişkisi de artar.

Bu, genel olarak kabul edilen bir fikrin parçasıdır ve oldukça cezbedicidir. Ama bana yanlış gibi gelmektedir. Bu kitabın amacı da bunu ispatlamaktır. Olayların öncelik kazandığı iki alanda kırk yıldır çalışmalar yapıyorum : bilimsel araştırma ve istihbarat. Bu iki alandaki kadar olmasa bile deneyimim olduğu bir alan var ki, bu da toplum güvenliği. Yine şunu söyleyebilirim ki Pascal'ın görüşü yanlıştır, çünkü bilinenle bilinmeyen karmakarışık olmuştur. Filozofları şaşkına çevirme tehlikesine rağmen dünyanın görünümünün içinde şekerleme meyvalar bulunan pastaya benzediğini söyleyeceğim : bilinenlerden oluşan büyük yığın içinde aniden karşımıza çıkıveren, yeri değiştirilmesi olanak dışı ve yapı itibarıyla kâinatın genel yapısından çok değişik olan bilinmeyen parçaları.

Bu tür şeylerden hoşlanmayan bilim onları ortadan kaldırmaya çalışır. Bunun için de genellikle mükemmel sebepler ortaya sürer. Ve der ki :

«Gökten taşlar düşemez çünkü gökte taş yoktur»

Ama bu meteoritlerin düşmesini engellemez.

Polis merkezinin telefonu bir ölümü, şantajı veya adam kaçırmayı haber vermek için çalacağı gibi içimize yerleşen şeytani, bir büyücülük olayını veya dehşet verici bir fikri belirtmek için de çalabilir.

Laboratuvarda bilinenler kadar açıklanamayan şeyler de ortaya çıkabilir. Aynı araçlar bizim yaptığımız maddecikleri inceleyebilecekleri gibi başka bir galaksiden gelen veya milyonlarca ışık yılı süren bir me-

safeyi ışık hızına yakın bir hızla ve küçük bir madde haline gelecek kadar sıkışmış bir şekilde aşan uzay gemilerini de inceleyebilir.

Tabii ve pozitif bilimler dalında çalışan resmî bilim adamları bana, hergün, konulmuş kurallara uymadığı için yayınlanmayan olaylar naklederler.

Astronomi ve etnoloji gibi incelemeye dayanan bilimler dalında pasta bilinmeyen ve yeri değiştirilemeyen şeyler bakımından oldukça zengindir. Amerikalı yazar Robert Bloch'un dediği gibi :

«Dehşet verici bir bilgi, bir milyon kişi arasından birisinde aniden ortaya çıkıverir.»

Daha sonra bütün bunlar dağıtımı sınırlı olan belgelerde, karanlık broşürlerde ve genellikle kongreden daha çok ilgi çeken, bilimsel kongrelerin koridorlarındaki konuşmalarda yer alır.

Bizim gerçeğimizin arasına sıkışmış olan bu bilinmeyenin parçaları tabii ki çok şaşırtıcıdır. Bu konu üzerine iki ünlü bilgin görüşler ortaya atmışlardır. İngiliz biyolojist J. B. S. Haldane :

«Kâinat hayâl ettiğimizden değil, hayâl edebileceğimizden de gariptir.» diye yazmıştır.

Ve, sunî uyduların yaratıcısı ve «Bilimi Yayma Ödülü» Kalinga sahibi Arthur C. Clarke :

«Bizimkinden üstün olan bir bilim, bize sihirbazlık gibi gelebilir.» demiştir.

Yazarların, yayın inceleme komitelerinin burnunun dibine kadar soktuğu bilimsel yayınlarda sihirli haberleşmelere sık sık rastlanmaktadır.

Yine bilimler akademisi alimlerinin raporlarında ve bilimsel dergilerde telapat fareler yetiştiren bilgiden, zaman içinde yolculuk edilebileceğini gösteren bilgiden, ve hipnotize ettiği kişilerin gelecekte haber verdiği bilgiden bahsedilir.

Tabii ki hepsini okumuyorum. Ama dünyanın dörtbir yanından bana resmî belgeler gönderen kişiler var ve ben bu belgelerin fotokopilerini çıkarıyorum. En ciddi bilimsel araştırma bile bir sihirli pastadır. Günlük gerçekler ise daha da ileridir. Sadece arada seçim yapmak yeterlidir. Yani hepsine inanıyor musunuz? diyeceksiniz.

Hayır, bazı sınırlamalar koyarım.

Chesterton bilinmeyen kanunların tecavüzünü kabul etmeyi iste-

diğimi söylüyordu zira bunlara inanmazdı. Ama bildiği kanunların tecavüzü üzerinde de çok katı görüşlüydü. Şu güzel örneği anlatırdı :

«Şayet bana Gladstone'nun ölüm döşeğinde Disraeli'nin hayaleti tarafından ziyaret edildiği söylenirse buna can-ı gönülden inanırım : İşte bunlar bilinmeyen kanunlardır. Ama bana Gladstone'nun Kraliçe Victoria'nın odasına kabul edildiğinde ağzında sigara olduğunu ve yere tükürdüğünü söylerseniz buna bir an bile inanmam. Çünkü bu gayet iyi bildiğim kanunlara tecavüz eder».

Bilinmeyen kanunlara da birtakım sınırlamalar konulması gerektiği görüşündeyim. Örnek olarak bazılarının inandığı benimse inanmadığım bir hikâyeyi anlatayım. Olay yakın geçmişte São Paulo'da geçmiştir.

Genç bir kız baloda güzel bir delikanlıyla karşılaşır. Çıkışta hava serindir ve delikanlı :

«Bu sizi tekrar görebilmem için çok güzel bir vesile olur.» diyerek pelerini genç kızın omuzuna koyar.

Ve bir daha geri dönmez. Pelerinin üzerinde bir adres vardır. Kadının ona :

«Bu iki yıl önce ölen oğlumun pelerini,» der. Ve kıza bir fotoğraf gösterir. Kız delikanlıyı tanır...

Ama ben buna inanmıyorum.

«O halde bunu nasıl açıklarsınız?» diye sorulabilir.

Açıklamam gayet basit.

Sözkonusu delikanlı pelerini çalmış olan bir hırsızdı ve, ya haptse girdiği ya da öldürülmüş olduğu için geri gelememiştir.

Kızın onu tanıması meselesine gelince : bisiklet gidonu şeklinde bıyıkları olan ve jigolo tipindeki bütün Brezilyalı gençler birbirine benzerler.

Bu açıklama size çok yavan mı geldi? Bunu reddederim. Ama amacım hayret uyandırın diye ilgi çeken şeyler yapmak değil. **Bu kitabımda amacım bildiklerimizin ötesine geçecek varsayımları ve muhtemel araştırmalara olanak tanıyacak yeni olgular bulmaktır.** Bu varsayımları diğerlerinin arasından seçiyorum, çünkü bunlar hafızayı harekete geçiren ve hayâl kurmayı sağlayan varsayımlar. Benim görüşüme göre bilim hiç bir zaman rüyadan ve hayâlden ayrılmamalıdır. Yalnızca bi-

limle rüya arasındaki tarzım tehlikeli olduğundan dikkatle ele alınmalıdır. İşte benim de deneyeceğim bu.

Bir hayâlin başka bir hayâl aracılığıyla aydınlatılması sık rastlanan bir olaydır. 19. yüzyılda, mürettebatı tarafından terkedilmiş ve cankurtaran sandalları yerli yerinde duran bir şekilde bulunan Mary Celeste gemisinin sırrı 20. yüzyılda İngiliz yazarı Eric Frank Russel tarafından **başka bir muamma yardımıyla** çözülmüştür. Bu muamma daha yakın bir geçmişte vukubulan Pont - Saint - Esprit olayıdır. Bu Fransız kentinde insanlar dehşet verici sayıklamalar ve hayâl görmelerden sonra çıldırıyorlardı. Bu olayın, içinde çavdar paraziti bulunan ekmekten meydana geldiği ortaya çıkarıldı. Bu parazit hayâl gördüren bir uyuşturucu ihtiva eder. Eric Frank Russel Mary Celeste gemisinin Cebelitarık limanında bu parazitli ekmekten aldığını buldu. Sonradan bu ekmekleri satan kişi tutuklandı. Mürettebat bu ekmekleri yiyince çıldırıp denize atlamıştı. Bu örnekte olduğu gibi bir muammanın açıklaması başka olaylara da uygulanabilir. Bu kitapta uygulamaya çalıştığım metot da budur.

Yine imkânlar oranında okuyucuya saygılı kalmaya çalışacağım. Yalan olduğunu bildiğim şeylerden bahsetmeyeceğim : Şifa dağıtanlar, medyomlar, radyoaktiviteyi hissedenler, uçan daireler gibi. Bunlar gayet geniş bir tuzak alanıdır.

Şahsî deneyiminin, okuyucularımın bana gönderdikleri dosyalar, bilimsel dergiler ve akademi raporlarının yardımıyla bütün **çevremizi saran bilinmeyenî ortaya çıkarmaya çalışacağım**. Varsayımlarımdan bazıları hayalî gözükabilir. Ama Teilhard de Chardin'in dediği gibi : «**Kâinata sadece hayâlin gerçek olma şansı vardır**».

Pasteur'den önce kim vücudumuzu kemiren görülmeyecek derecede küçük yaratıkların varlığından haberdardır? Pasteur'den sonra da 1912'ye kadar bu görüş saldırılara uğradı. Hatta biolojistler bugün bile Pasteur'den hoşlanmazlar.

Néanderthal insanının günümüze kadar yaşadığına kim inanabilir?

Ama A.B.D.'de bir Néandertal cesedi bulunmuştur. Avusturalya'da yapılan bir kazı ise **günümüzden sadece dokuzbin yıl öncesine kadar** orada bir Néandertal kabilesi yaşadığını ortaya çıkarmıştır.

Makinaların aşılana bileceğine kim inanırdı? Ama bu mümkündür : makınaya bir hata şıngalanmakta ve makina bir daha o hatayı tekrarlamamaktadır.

Kim tabii bir atom pilinin varlığına inanabilirdi? Gabon'da bundan bir tane bulunmuştur.

Bu tür muammaların kataloğu durumunda mükemmel yayınlar vardır. Meselâ arkadaşım Claude Seignolle'ün «Gariplik Şatosuna Davet» adlı eserini örnek olarak gösterebilirim.

Bu kitabın amacı ise değişiktir.

Amaç toplayabildiğim gariplikler arasından fikirlerimi destekleyebilecekleri seçmek. Aramızda ölümsüzlerin bulunduğunu veya dünyanın bilinmeyen boyutlarda birçok sırları olduğu tarzındaki fikirler şaşırtıcı olabilir. Bu konuda dürüst olacağım; bu fikirleri savunuyorum çünkü beni eğlendiriyor ve okuyucuya hoşça vakit geçirtip kitabı kapadıktan sonra hayâl kurmasını sağlamak istiyorum.

Ama bu tür fikirlerin doğru olduğunu da düşünüyorum. 20. yüzyılın biliminden sonra 21. yüzyılın, 30. yüzyılın bilimleri gelişecek ve bunlar bizim için anlaşılmasız şeyler olacaktır.

1972'nin en çok para getiren en büyük işleri 1950'lerde adları bile olmayan nesnelerdi : transistör, sakinleştirici ve doğum kontrol hapları... vs. 2000 yılında endüstri işlerinde 100 taneden 80'i sadece laboratuvarlarda bulunan ve adı kimse tarafından bilinmeyen nesneler ve servisler etrafında oluşacak.

Dağıtımına daha şimdiden başlanan bu maddelerden bazıları kurgu bilimden daha da hayâlcidir. Örneğin diyot tünelli katı şekilde bir aygıttır ve elektronlar bir noktadan diğerine aracı noktalardan geçme-
yerek ulaşırlar. İkinci Dünya Savaşı sırasında D.C.A. mermilerini uzakta patlatan füzeleri icat ederek **kamikazeleri** alteden ünlü fizikçi George O'Smith diyot tünelinin uzayın fethinin tohumlarını düşünmektedir.

Veya elektrik akımının ısı değil de soğuk yarattığı «frigotron» veya hasta yerine doktora verilen ve **doktorun hasta gibi düşünerek onu anlamasını kolaylaştıran psikomimetik (*)** uyuşturucular.

Bu denli olağanüstü icatlar geçmişte yapılmaz ve bunları tanıtmayan aramızdaki bazı grupların ellerinde kalmış olabilir.

Bu icatların yankıları bazen bizlere kadar ulaşmaktadır.

Ben sadece 17. yüzyıl İngiliz tarihçisi Sir John Evelyn'in hikâyesini anlatacağım.

(*) Psikomimetik : Psikolojik taklitçilik. Bir kimsenin öteki insanların davranışlarını, öğrenme söz konusu olmadan, taklit etmesi.

Sir John Evelyn'in anıları tarihçiler tarafından çokça kullanılmış ve hiçbir zaman suç unsuru veya hayâl ürünü olarak telâkki edilememişlerdir : İşte Sir John Evelyn'in anlattıkları :

«Birgün, öğleden sonra, Roma'da, bir İtalyan'a, en azından bir güneyli ya da doğuluya rastlar. Adam ona bir yüzük gösterir. Yüzüğün taş yerinde kör edici bir ateş noktası vardır. Yabancı yüzüğü Evelyn'in piposuna değdirir ve pipo yanar. Sonra Evelyn'e yüzüğün satılık olduğunu söyleyip bir fiat teklif eder. Tam bir İskoç olan ve yerlilerle pazarlık etmeye her an hazır olan Evelyn de bir fiat teklif eder. Bunun üzerine yabancı «Ben hiçbir zaman pazarlık etmem Efendim» der ve kalabalığın arasında kaybolur. Evelyn peşinden koşar ama yakalayamaz.»

Tekrar 1972'ye dönelim. En modern teknikler, manyetizmayı güçlendiren mıknatıslar gibi statik elektriği güçlendiren elektrotlar, radyoaktif izotoplar aracılığıyla bile olsa kimsenin bir pipoyu yakacak enerji kaynağını bir yüzüğün taşına yerleştirebileceğine inanamıyorum. O halde? Bu mucidin -Evelyn'in gördüğü kişinin mucidin kendisi olduğunu varsayalım- elindeki alet neye dayanıyordu? Kimse bilmiyor.

Başka bir örnek : Cromwell, İrlanda'da katliamlar düzenler (Hitler'den önce buna benzer başka katliam görülmemiştir) ve İngiltere'de terör havası estirmeye başlar. Gestapoya örnek olacak ve gizli ve amansız bir polis örgütü kurar. Ve bu örgütü eniştesi Thurloe'ye emanet eder. Thurloe bir siyah kabine yaratır. Ve kendisine şu teklifi yapmaya gelen bir kişiyi kabul eder : «Sir, siyah kabinenizin en büyük sorunu mektupların kopyalarını çıkarmak için gereken zamandır. Normal yazılmış bir mektupta bunun özetini çıkarabilirsiniz. Ama şifreyle yazılmış bir mektup söz konusuysa özetini çıkarmak mümkün değildir, dolayısıyla aynen yazmak gerekir. Ama ben size bunların kopyasını da anında çıkarabilirim. Beni mektuplarla yalnız bırakın, birkaç dakika sonra size kopyaları getireyim.»

İşte adamın yaptığı iş. Kopyalar birkaç saat sonra silinip gidiyordu ama bir süre inceleme için yeterliydi. Kuşkusuz bir fotoğraf veya elektrostatik çoğaltma sistemi söz konusundu, ama adamın Cromwell zamanında nasıl böyle bir aygıtı olabiliirdi? Kimse birşey bilmiyor.

Bir de başka mucitler vardı ki bunlar da çok fazla şey bildikleri için ortadan kaybolmuşlardı.

Bunlardan en çarpıcı olanı kendi adını taşıyan motorun mucidi Rudolph Diesel olayıdır. Diesel yüzyılın başında, havacılıkta kullanı-

labilecek kadar hafif bir dizel motorunun sırlarını İngiltere hükümetine satmak üzere gemiyle İngiltere'ye gidiyordu. Hava sakinken ortadan kayboldu ve cesedi bulunamadı. Ondan sonra kimse havacılıkta kullanılabilecek kadar hafif bir dizel motoru gerçekleştiremedi. Alman gizli servisinin, muhtemel bir savaşta, İngiltere'ye üstünlük kazandırabilecek plânları İngilizlere vermesin diye Rudolph Diesel'i ortadan kaldırdığı söylendi.

Belki, ama bu hiçbir zaman kanıtlanmadı.

Bilinmeyenin etki alanları hayatımıza tesir ediyor. Onların aracılığıyla biz başka evrenleri, onlar da bizi etkileyebiliyorlar. Bu satrançta siyah hanelerden başka yere gidemeyen fille beyaz hanelerden başka yere gidemeyen rakip filin durumuna benzer. Birbirlerini direkt olarak etkileyemezler : aynı, iki ayrı evrenin durumu gibi. Ama başka taşların yardımıyla birbirlerini etkileyebilirler ve etkilerler.

İşte böyle başka evrenler bizi, bizimki de onları etkiler. Bunun matematiksel bir açıklaması yapılabilir ama okuyucularımı bu şekilde davranarak cezalandırmak istemem.

Bu etkiler nereye kadar varıyor?

Paranoyak fikirlere düşmemek gerektiği düşüncesindeyim. Biz kendi kaderimizin hakimiyiz ve bizim kaderimiz ne marksistlerin dediği gibi «tarihin akışıyla», ne de gizli toplumlarca yönetilir.

Belki de araştırma dışı kalmak için bu gizli toplumların bizim yaşantımıza girmemesi gerekmektedir.

İlerki bir bölümde gizli toplumlara ve hayatımıza girmeleri konusuna tekrar değineceğim. Şimdilik hakiki olgulardan yararlanarak uydurduğum ve gerçek bir gizli toplumun nasıl olabileceğini gösteren bir hikâye anlatmakla yetineceğim.

19. yüzyılın sonunda, Alman matematikçisi Cantor sonsuzdan daha büyük sayıları icat etti (veya keşfetti, şayet matematik değerler gerçekten bizim dışımızdaysa). Hemen akabinde diğer matematikçiler üzerine çullandılar, haksız ve alçakça saldırılar sinirlerini yıprattı ve sonunda çıldırdı. Başka birisinin onun yardımı olmadan sonsuzdan büyük sayıları düşünebilmesi çok küçük bir olasılıktır ve benim hikâyem de bunun üzerine kurulmaktadır.

Cantor'un konuştuğu zaman başına gelecekleri kestirdiğini farzedelim. O zaman sonsuzdan sonraki sayıları ya kendisine saklayacak

ya da çok yakın birkaç arkadaşına anlatacaktı. Ölümünden sonra da arkasında bu sonsuz ötesi sayılardan bahseden ama ne bunları kitap halinde bastıran, ne de radyo veya T.V.'de yayınlayan tam bir gizli toplum bırakacaktı. Bu toplumdaki tartışmaların ana fikri insanlık için anlaşılmaz olacağından en sıkı idareli ülkelerde bile kovuşturmaya uğramayacaklardı.

Bu tip toplumların varolduğu kanısındayım. Yani bu şekilde, çağları tarafından inkâr edilen alanlarda çalışan küçük guruplar yerlerini belli etmek tehlikesiyle karşı karşıya değillerdir. Başrahip Trithème ve arkadaşlarının da haberleşmek için bir radyo kullanmış olmaları muhtemeldir. Sadece Cyrano de Bergerac bunun sesini duymuş ve «**Güneş ve Ay Ülkeleri**» adlı eserinde böyle bir aleti tasvir etmiştir. Bugün de Doğuda bir ülkede telapati üzerinde yapılan araştırmalar yasaklanmıştır, çünkü burada da gizli bir telapatlar toplumu vardır. Polis bunları hizaya sokamadığından ortaya çıkarılma tehlikeleri yoktur. Daha geçenlerde Amerikan atom enerjisi komisyonu elektromanyetik değil de elektrondan 200 defâ daha ağır olan mezonlar vasıtasıyla yapılan haberleşme sisteminin tanımını yayınlamıştır. Eğer bu sistem onlardan önce kullanılmışsa elektromanyetik detektörlü polisin bunları tespit etmesi olanaksızdır.

Eğer, New York Bilimler Akademisindeki meslekdaşım Gerald Feinberg'in de öne sürdüğü gibi ışıktan hızlı giden «takıyon» denilen çok çok hızlı parçacıklar varsa ve bazı gizli gruplar bunları başka dünyalılarla haberleşmek için kullanıyorlarsa bunları kontrol etmek kesinlikle olanak dışıdır. Eğer bu dış dünyalılar sadece ilişkiyi devam ettirmek için bu sırlarını bilen grupları ziyaret ediyorlarsa, bunu da kontrol etmek olanaksızdır. Bu kitap tamamiyle üzerinde yaşadığımız dünyanın sandığımızdan daha garip olduğu fikri üzerine kurulmuştur. Bilginlerin görüşü de bu. Denetlemeyi değil bizzat araştırmayı yapanların fikri... Kısa bir süre önce New York «Doubleday Yayınları» kendi bilim adamlarının kaleme aldığı ve büyük ölçüde bilimsel basında yayınlanmış makaleleri kapsayan «**Ahead of Time**» adlı bir kitap yayınladı. Bu kitaptaki konuların bazıları şunlardı :

- Geleceği söyleyen bir makinenin tanımı;
- Sunî gezegenlerin tanımı;
- Bir yıldızlararası uzay gemisi teorisi;
- Yabancı dünyalılarla haberleşmek için yöntemler;

Ve daha birçokları.

Yerel bilimsel araştırmalar gerçek dünyada yapılıyor ve benim pastanın içindeki üzümlere benzettiğim bilinmeyen noktalarla karşılaşıyor. Bu kitabın bilimsel araştırma seviyesinde olma gibi bir iddiası yok ama aynı görüşe sahip olma amacıyla.

Şayet sık sık bilinenin ötesinde saptamalar yaparsa ve okuyucuyu şaşırtırsa bu sadece şaşırtma amacıyla yapılmış değildir. Evreni olduğu gibi düşünmeye çalışıyorum.

Bir, iki yüzyıl boyunca fikirlerim cesaret kırıcı bir utangaçlıkla ortaya çıkacak. Bu süre içerisinde, gerçekten daha az olağanüstü ama bana özgü varsayımlarımı öne sürmeye çalışacağım. Bir öncünün girebileceği risklere girerek bu görevi yapacağım. Daha şimdiden birçok saldırılara uğradım ama sinirlerim oldukça sağlamdır. Sonsuz ötesi sayıları keşfeden Cantor gibi, mikropları öldürmeyi başaran Semmelweis, eterle anesteziyi icadeden Wells ve diğerleri de ağır hücumlara maruz kalıp çıldırdılar. Ben de delirme tehlikesine girmiyor, bunu düşünüyorum. Aşağıdaki denememin de gösterdiği gibi rakiplerime acımasızca saldırma gibi bir huyum da vardır :

Zürafanın üzerindeki gerçek.

Sihirbazlar akşamından eşekler sabahına.

Bu başlangıç bahsinde bana verilen fırsattan yararlanarak şunu belirteyim ki belki deliyim, ama dolandırıcı değilim.

Bu kitap büyük ölçüde kütüphanelerden toplanan bilgilerden oluşmuştur. Son bahis de az tanınan ama kolayca bulunabilen kitaplara ve olağanüstü bilgilerin edinilebileceği adreslere ayrılmıştır.

Hiçbir gizli topluluğa dahil olmamam bana bu konu üzerinde serbestce konuşma olanağı veriyor.

Genel olarak benden gizli bir yemin istendiğinde hemen ilişkimli keserim. Şayet konu üzerindeki bilgim sınırlıysa bunu bir kitaptan tamamlama yoluna giderim. Özellikle kimya konusunda ieri giden açıklamalarda bulunduğuma inanan kişilerden tehdit mektupları alırım. Deneyler gösteriyor ki tehdit eden kişiler tehlikeli değildir. Dolayısıyla bazı şeyleri açıklamam beni hiç tasalandırmayacak: bana söylenen bir sırrı hiçbir zaman açıklamadım ve varsayımlarım araştırma sonuçlarına dayanır. Temelde bu kurgu bilime çok yakın bir yöntemdir. Zaten, dış ülkelerde olduğu gibi Fransa'da da birçok kez kurgu bilim fikirlerimi kullandılar. Böylece fikirlerimin yayılmasını sağlıyorlar. Buna karşılık

ben de bilgilerimin büyük bir bölümünü sağlayan bilimsel kuruluşlara ve bunun yanında gariplikler üzerinde çalışan özel gruplara, özellikle Charles Fort'un çalışmalarını yürüten Amerikan Info'ya üyeyim. Bu kulüp tarafından yayınlanan Info dergisi, diğer birçokları, meselâ Via Massala 98, Floransa'da yayınlanan «Il Giornale dei Misteri» gibi gayet ciddi bir haber kaynağıdır. En resmî bilimsel basında, bu kitaptaki fikirlerin temelini oluşturan dergi İngiliz New Scientist'tir. Aynı seriden benim kitabım «Açıklanmayanın Kitabı»nı da buna ekleyebiliriz. Son olarak da, Charles Fort'un yaptığı kadar olmasa da ben günlük basını da ihmal etmeyeceğim.

Maalesef okuyucular bu tip konularla o kadar yakından ilgilenmezler, büyük gazeteler de bir defa yayınladıkları böyle acaip ve orijinal haberlerin bir daha üzerine düşmezler. Arthur Machen'in dediği gibi «Gazetelerin karanlık köşelerine gömülü kalmış birçok garip olay vardır.» Ve şu olayı anlatır : 1980 yılında Reuter ajansı şu vakayı haber veriyordu : «Sonra Büyük Lama Himalayaların K2 tepesine tırmandı ve orada şekil değiştirdi.» Ama ajans bir daha bu haberlerle ilgilenmedi. Hiçbir okuyucu da bu konu hakkında onlara birşey sormadı.

Gazetelerde rastlanan bu tip haberler araştırmacıyı ilgi çekici sahalara çekebilir. Yine gazete ve dergilerde yer alan küçük ilanlar da böyledir. İleriki bölümlerden birinde üçüncü dünya savaşından kurtulmak için sığınak aradığını bildiren insanlar gibi küçük ilânlara rastlayacağız.

Çok sayıda gazete ve dergiyi takibetmek belki kolaydır ama televizyon ve radyo gibi diğer iletişim araçları için bu çok zordur. Hükümetler bunu yapıyor ama özel kişilerin altından kalkabileceği şey değildir bu.

Radyo ve televizyon yayınlarını kaydederken sık sık sihirli pastanın parçalarına rastlarız. Ne yazık ki bu bilgiler genellikle hükümetlerin mülkiyetinde ve F.F. dosyalarında kalır. F.F. İngilizce «File and Forget» yani «Dosyala ve unut» demektir. Bu F.F. dosyalarından bazılarını inceleme fırsatı buldum. Çok ilginç ve kendine has özellikleri olanlar vardı. Meselâ radyo dalında L.D.E.'ler vardır. L.D.E. anglo-sakson dilinde bir terimdir ve «Long delay echo» yani **uzun süreli yansıma** demektir. Yani bazı radyo, hatta televizyon yayınları birkaç dakika ile dört yıl arasında değişen sürede geri yansımaktadır. Ama bu yayınların yansıyabileceği hiçbir cisim yoktur. Hiçbir dalga yayılma teorisi bu dalgaların atmosfere girince çabucak kaybolmayıp yollarına

devam etmelerini açıklayamamaktadır. Ünlü Avusturyalı radyo - astronom Prof. Bracewell ve ben bu varsayımdan bağımsız olarak bu yayınların dünya çevresinde bulunan ve **insan yapısı olmayan uydularca toplandığı görüşündeyiz**. Bu uygular şartlar uygun olduğu zaman bu topladıkları yayınları kendi ana gezegenlerine iletirler. Bu uygun şartları beklerken de yayınları belki de bizim manyetik bantlarımızdan pek farklı olmayan yöntemlerle muhafaza ederler. Tabii bu bir varsayımdır. Başkaları da ortaya atılabilir. Zamanın bizim zannettiğimiz kadar basit olmadığı ve zaman periyotlarının birbirinin önüne geçip gizlediği düşünülebilir. Başka fikirler de öne sürülebilir. Bunun için ticarî haberleşmeleri, gemilerin telsizlerini, polis radyolarını alabilen bir radyo alıcısına sahip olmak ve başka bir dünyaya girmiş hissini duymak yeterlidir.

Televizyonun da kendine göre bir takım sırları vardır. Eski arkadaşım George Langelaan bana B.B.C.'nin bir televizyon yayını anlattı. Mesele, perili bir şatoyu iki kamera yardımıyla filme almaktı. Orada bulunan bütün seyircilerin de izlediği gibi kameralardan biri görünmez bir el tarafından itildi ve hiçbirseye zarar vermeden merdivan boşluğuna yuvarlandı. Diğer kamera da bu olayı filme aldı. Halen bu filim arşivlerdedir ama çok korkutucu olduğundan yayınlanmamaktadır.

Geldik bu bahsın sonuna. Okuyucularım bana sık sık olağanüstü hikâyeler ve garip olayları yazıp yollarlar. Öncelikle bunlara teşekkür etmek isterim. Bana gelen mektupların 100 tanesinden 90'nını bunlar oluşturur. Geri kalan on taneden beşi delillerden gelir, beşi de tehdit mektuplarıdır. Delillerden gelenler doğru çöp sepetine giderler. Tehditlere ise doktor Watson'un şu ünlü cümlesiyle cevap vereyim :

«Şayet Sherlock Holmes'in hikâyelerini anlatırken tehdit edilme-ye devam edersem, Politikacı ile evcilleştirilmiş karabatak hakkındaki bütün gerçekleri anlatırım.»

İKİNCİ BÖLÜM

KUTSAL COĞRAFYA

Bu kitapta yeralan 2 numaralı resimde 16. yüzyılda yapılmış bir dünya haritası bulunmaktadır. Bu harita bilinen bir bölgeyi ve çevresinde şeytanlarla dolu karanlıkları göstermektedir. Biz, kendimizin bu haritayı çizenlerden daha ileri olduğumuzu biliyoruz. Yine, dünya üzerinde bilinmeyen kıta ve büyük ada olmadığını biliyoruz. Resimde gördüğümüz küre dünyamızı olduğu gibi göstermektedir. Doğrusunu söylemek gerekirse ben bunların böyle olduğuna inanmıyorum. Bundan on yıl kadar önce, dünyanın bilimin söylediğinden daha az tanındığını, gidilip gelinebilen ama haritalar üzerinde gösterilmeyen bölgeler olduğunu söylediğinde René Guenon'la alay ettiğimi hatırlıyorum. Şimdi daha az alay ediyorum. Bunun sebebi de 1970 Mayısında ünlü bir Amerikalı uzay otoritesinden uydulardan çekilen 250 000 dünya fotoğrafından sadece birisinin insan varlığının izlerini gösterdiğini duymamdır. Bu sayı resmî makamlarca da onaylanmıştır. Arthur Clarke'ın bunu son kitabında anlatmasından başka N.A.S.A. da «Dünyada Yaşam İzleri Var mı?» adlı eserinde bu konuya yer vermiştir. Öyle ki Avalon ve Tir Nam Beo gelenekleri ve rahip Jean'ın krallığı hakkındaki bütün şüphelerim silindi.

Bu fikirlerin birer efsane olmama olasılığı ve dünyanın düzgün bir küre olmama olasılığı bana hiçde garip gelmiyor. Ama dünyanın yuvarlak olmaması mümkün müdür?

Karmaşık matematik işlemlere girmeden bu soruya cevap vermek zordur. Yine de matematikçilerin Rieman yüzeyleri dedikleri ve ne alt alta ne üst üste bulunan şeyi bildiklerini varsayalım. Hepsi de bizim kavrayamayacağımız bir şekilde ve sadece karmaşık bir değişkenli fonksion yardımıyla tanımlanabilecek bir alanı kapsarlar.

Aynı şeyi matematiklerle belirtmenin başka bir yolu bu konuda uzmanlaşmamış okuyuculara daha kolay gelebilir. Genellikle bir haritanın veya kürenin tanımlanabilmesi için dört rengin yeterli olduğu farzedilir. Yani harita üzerinde bulunan ülkelerin büyüklüğü ne olursa

olsun dört renk bunları ayırmak için yetmektedir. Böylece aynı rengi taşıyan hiçbir ülke komşu olmamaktadır. Matematikçilerin büyük bir çoğunluğu bu konu üzerinde hemfikirdirler ama bu varsayım hiçbir zaman ispatlanmamıştır. Bilimin bu sorularla ilgilenen dalına topoloji denir ve bu da sayılardan ziyade şekillerle ilgilenir. Ama pekâlâ belli sayıda bölgeyi kapsayan bir harita çizebilmek için dört renkten fazlasına ihtiyaç gerektiren yüzeyleri düşünebiliriz.

Şayet dünya böyle bir yüzeyse, görüldüğü kadar hayâl ürünüyse normal olarak kavranması güç olan ve küre veya harita üzerinde gözükmemesine rağmen gerçekte varolan bölgelerin bulunması imkân dahilindedir. Mikropların ve radyasyonun keşfedilmelerinden önce nasıl varlıklarından şüpheleniliyorduydu, biz de bunların varlıklarından şüpheleniyoruz.

Bu fikir bütün yeni fikirler gibi hayâlî gözükmemektedir. Bunu bir ifşaat olarak göstermiyorum. Bu kitapta yeralan bütün diğerleri gibi bu fikri de bir zekâoyunu, hayal sınırlarımızın ötesine geçiş ve fikirleri genişletme olarak gösteriyorum. Bundan dolayı da kutsal coğrafya fikri düşünmeye değer. Bu fikir bütün düşünce sistemlerinde özellikle İslâm düşünce sisteminde yeralır. (*)

Britanya'daki dönüşü olmayan vadiler, Cornouailles'deki geri dönüşmeyen topraklar, Amazon'un yasak toprakları, Guénon'un bahsettiği **Luz Kenti ve Dünya Kralının Kenti** buna örnekler.

Dünyanın dört bir yanında efsaneler ve gelenekler gidilip gelinebilen ama harita üzerinde çizilemeyen ve kavranamayan sihirli bölgelerden bahsederler. Bugün bile özellikle İran'da bu bölgeleri ziyaret edenlerin seyahat anılarına rastlanır.

Folklorun mirasçısı olan kurgu bilim de bu fikirden nasibini almıştır. René Daumal'ın «**Benzer Dağ**» adlı eseri gibi kurgu bilim alemini gelenek alemine bağlama çabaları vardır.

(*) Anaxagore ve üçüncü boyut. Başka bir dünya ile ilgili fikirlere milâttan önce beşinci yüzyılda Anaxagore'da rastlıyoruz : «Birer ruhu olan insanlar ve diğer canlılar yaratıldılar. Bu insanların da bizimkiler gibi içinde yaşanan ve değerli şeyler üretilen şehirleri var. Güneşleri, ayları ve diğer yıldızları var. Dünyaları verimli ve üretken... Anaxagore'un evreninde dünya eter üzerinde yüzen ve güneş, ay ve yıldızlarla çevrelenmiş bir disklerdir.» Öteki dünya diskin öbür yüzünde yeralıyordu. Şayet bu teoriyi üç boyuta uygularsak yani diğer dünyayı diskin öbür yüzünde değil de boşluğun öbür kenarında farzederseniz geçen bahisteki fikirleri aynen elde ederiz.

Kurgu bilim bu alanda bir yığın ilgi çekici fikir yayınlamıştır. Bunun yanında onu «**paralel evren**» deyimini yaygın kılmakla itham edebiliriz. Bu deyim ben de kullandım ve hataya düştüm. Çünkü tanım olarak **paralel olan şeyler kesişmezler** : ama Wells'in dediği gibi «bize el ve ayaklarımızdan daha yakın» olan bu evrenlerin dolayısıyla bizimkiyle **ortak noktaları** vardır. Şimdilik okuyucularımıza Serg Hutin'in «**Başka Yerlere Yolculuklar**» adlı güzel eserini tavsiye ederek kurgu bilimi ve geleneği bir yana bırakalım ve bu fikri ciddiye alanlara bir gözatalım.

Bunlar arasında René Guénon'u saymak lâzım.

Bu yazar karanıklığı, gururlu ve küstah havasıyla çok can sıkıcı bir kimsedir. (*)

Yine de eserinin birtakım ilginç fikirler çıkarmak için ciddi bir şekilde inceleneceği kanısındayım.

René Guénon'un eserinden, bazı Hindu'ların konuşmalarından, konuyu bilen bazı doğuluların anlattıklarından kutsal coğrafyanın şeklini çıkardım. Şayet Guénon'un taraftarları beni ustalarının fikrine ihanet etmekle suçlarsa onlara şunu söylerim. Fikirlerim sadece onunkilere dayanmıyor. İşte benim elimdeki belgelerden çıkan görüntü :

Dünya üzerinde sayısız haller, seviyeler, Riemann yüzeyleri, topolojik katlar, ve yaşam katları vardır.

Bu katlardan yedi tanesi en azından bir izin sırrına varmış kimselerce anlaşılabilir. Bunlara yedi «dvipa'lar» denir. Bu kelimenin kökenini bilmiyorum.

Modern bir Çinli bilim adamı bunu Çindeki en yeni görüşler olan **stratonlar veya katlar** teorisiyle açıklanabileceğini söyleyecektir. Ne yazık ki stratonlar teorisini anlamak için gerekli matematik bilgiye sahip değilim. Zaten bu görüşler Mao Tsé-Toung'un düşünce sistemiyle sekteye uğramıştır.

Gallimard'ın cep kitapları serisinde çıkan René Guénon'un «**Miktarın Saltanatı ve Zaman İşaretleri**» adlı kitabın 181. sayfasında şöyle

(*) Kendisi 1932 Kasımında yayınlanan **İsis'in Perdesi** adlı eserinin 734 üncü sayfasında «halka kaynaklarımı bildirmeye hiç gerek yoktur... Bunlar hiçbir güvence taşımazlar» diyor. Eğer yazarın hakikaten kaynakları varsa bunları mütevazî okuyucuya açıklamamak gerektiği görüşünü paylaşıyorum. Ama bütün olaylar uydurma ise diğer kurgu bilim yazarlarının gördüğü saygıdan mahrum bırakılmalıdır.

der: «Günümüzde, «Dünyanın tamamen keşfedildiğini» böbürlenerek söylerler. Bu belki de sandıkları kadar doğru değildir. Eskilerin dünyayı daha az tanıdığını iddia ederler ama hangi eskilerden bahsettiklerini açıklamazlar.» Yine aynı kitabın 182. ve 183. sayfalarında: «O halde, modern kimselerin bu tip bilgileri reddetmelerine rağmen **«kutsal coğrafya»** gerçekten mevcuttur; tarihi bir sembolizm olduğu gibi coğrafi bir sembolizm de vardır ve bu da maddelere derin anlamını veren sembolik değerdir. İşte burada yüksek dereceden gerçeklerle bağlantıları kurulur. Ama bu bağlantıları kavrayabilmek için bu gerçeklerin maddeler üzerindeki yansımaları görebilmek lâzımdır. İşte bu şekilde «manevi etkilere» «dayanak» vazifesi gören bazı yerler vardır ve yine bu şekilde eskilerin Hac veya Kutsal Mahal diye adlandırdığı birtakım geleneksel «Merkezler» oluşturulmuştur. Bunun yanında tam zıt karakterdeki «etkiler»in boy göstermesine elverişli olan yerler de vardır. Ama bunu bir batılıya anlatmak oldukça güçtür çünkü «psikofizyolojik» durumu dolayısıyla «Göklerin Kapısı» veya «Cehennemın Ağzı» gibi yerlerin varlığına inanması olanaksızdır. Dolayısıyla bu gibi yerlerin varlığı onun için imkânsızdır ama bu onların gerçekte varolmasını engellemez.»

Bunun yanında, matematik yardımıyla bu enerji seviyesi teorisinin oluşturulabileceğini düşünmek ilginçtir. Topolojik kıvrımlar, Riemann yüzeyleri, stratonlar aynı cinsten matematik deyimler olmalıdır. Bu işleri benden daha iyi bilen birisi bunların bir gün sentezini yapacaktır.

Bu enerji seviyelerinin yedisi yani yedi **dvīpa**'lar, bizim dünyamıza benzeyen dünyalardır. Bilim adamlarının birinci ve ikinci zamanlar diye adlandırdıkları biolojik devrelerde başka bir dvīpaya ait kıta ve Okyanuslar dünya üzerinde belirilmiş ve kaybolmuşlardır. Bu olay hiçbir felâket haberi anlamına gelmez ve jeologların anlayamadığı birtakım değişimleri açıklar.

Diğer dvīpaların en az bir tanesi meskûndur. Orada, insanlığın gerçeği olan manevî emelleri muhafaza eden Dünyanın Kralı oturur.

Çevresinde, geleneklere göre Avalon, Luz, Tir-Nam-Beo veya Shamballah olarak anılan şehirde bir gelenek ve araştırma merkezi vardır. **Bizim dünyamızdaki gizli toplumların görevi ise bu merkezlerin civarını korumak, ölüme kadar kendilerini bu göreve adanmak ve bunların ortaya çıkmasını önlemek için her türlü iş'eenceye katlanmaktır.** Onlar merkezin «gizleyicileridir, dış örtüleridir'ler.» Templier tarikatı buna bir örnektir.

Dünya Kralının mekânına gidip gelinebilir. Yeryüzünde de oradan gelen habercilerle karşılaşılabilir. Yine oradan kaynaklanan bir haber de alınabilir.

Bu noktaya gelmişken bazı itirazlara cevap vermek gerekiyor.

«Böyle çılgınca şeylere nasıl inanıyorsunuz? Bunların hepsi kamu oyuna aykırı.»

Dünyanın yuvarlaklığı da kamuoyunun düşüncesine aykırıdır. Dünyanın merkezini simetri noktası olarak alırsak, öbür tarafta yaşayanlar başaşağı duracaklarından beyinlerine kan hücum etmesinden öleceklerdi. Ama bu insanların hayatta kalmaları dünyanın yuvarlaklığının keşfinden çok sonra ortaya çıkan Newton'un çekim kanunuyla açıklanabilir. Bundan önce dünyanın yuvarlaklığı fikri kamunun fikrine aykırı düşen bir çılgınlıktı. Aynı şey bugün bile saldırılara uğrayan izafiyet teorisi için de geçerlidir. Ama bir fikri kaldırıp atabilmek için çılgınca olduğunu söylemek yetersizdir.

Aynı şeyin diğer gezegenler için de geçerli olması lâzımdır. Buna şu şekilde cevap verilebilir. Gezegenlerin incelenmesi çok şüpheli sonuçlar vermiştir. Aynı şey dünyamız için de geçerlidir. 300 ile 1000 Km. arasındaki yükseklikten sunî uydularla yapılan incelemelerle de aynı cins sonuçlar alınmıştır. Ayrıca dünyamızın üzerinde hayat olan tek gezegen olduğu da dikkate alınmalıdır. Ayda, Merihte, Venüste hiç hayat izi yoktur.

Diğer büyük gezegenler de, en azından bizim bildiğimiz anlamda hayat ihtiva etmiyorlar. Eğer hayata evrensel bir önem verirsek, bunun barındıran gezegenin de diğerlerinden tamamen farklı olması tabiidir. Peki bu farklılık değişik boyutlarda kendini göstermez mi?

İkinci eleştiri bunun bilinebileceğidir. Bunun zaten bilindiğini belirtelim ama sadece gizli toplumlarca. Ayrıca hiç bilinmeyen diyarlardan gelenlere rastlandığını, bunların duyulmamış bir dil konuştuklarını ve bizim dünyamıza ait olmayan haritalar taşıdıklarını söyleyebiliriz.

Charles Fort, New Lands (Yeni Topraklar) adlı eserinde buna benzeyen sayısız örnekler vermektedir. Bu tip olayların belki de en yaygını papaz Jean'ın Krallığıdır. Bu bir hristiyan krallığıdır ve elçileri Papa'ya, İmparatora kadar gitmişler ve bir daha izlerine rastlanmamıştır.

Ama bu ilk ve son olay değildir : vak'alar Roma İmparatorluğu zamanından günümüze kadar binlerce kez tekrarlanmıştır.

Örnek olarak, affınıza sığınarak kendi bildiğim bir vak'ayı anlatacağım. Bu örneği «Tarihteki Başka Dünyalılar» adlı kitapta da vermiştim.

«... Olay 1817 Nisanında Admondsbury'de (Britanya) geçti. O gün, bir sariye sarınmış ve bilinmeyen bir dili konuşan genç bir kadın bütün evlerin kapılarını çaldı. Görünüşe göre yazmayı bilmiyordu ve kendini göstererek «Caraboo» diyordu. Daha sonra kendisinin **javasu** dediği dilde bir alfabe ve onbeşe kadar sayılar yazdırmak mümkün oldu. Neden sonra oradan geçen Portekizli bir denizci javasuyu bildiğini söyledi. Adı Manuel Eynesso olan Portekizli, kadının korsanlar tarafından kaçırılıp İngiltere'ye getirilmiş Endonezyalı bir prenses olduğunu söyledi.»

«Sonradan Portekizli denizcinin bir sahtekâr olduğu ve sırf kızla konuşabilmek için bu hikâyeyi uydurduğu anlaşıldı. En sonunda da kız da şakanın biraz uzun sürdüğünü, kendisinin İngiliz, adının da Mary Wilcox olduğunu ve herşeyi uydurduğunu açıkladı.»

«Ama Mary Wilcox hikâyesi de aslında uydurmaydı ve Mary Wilcox diye biri hiçbir zaman yaşamamıştı.»

«Charles Fort'un da dediği gibi bazen bu tip olayları sekteye uğratmaya çalışanlar bunu başaramazlar. Cahil bir İngilizin nasıl konuşulan bir dil, yazılı bir alfabe ve tamamen orijinal bir numaralama yarattığı sorusuna gelince, bunu Fort'tan önce kimse düşünmemişti.»

Bu çok tipik bir olaydır. Hiç duyulmamış bir dil konuşan, çoğu zaman başka bir dünyanın haritasını taşıyan biri ortaya çıkar ve sonra geldiği yerin burada bir polisi varmış gibi ortadan kayboluverir. Bu olayların bazıları dünya çapında ilgi görür. Buna örnek olarak Fransız Akademisinden M. Jean Mistler tarafından akılcı bir biçimde sorguya çekilen **Gaspard Hauser**'i gösterebiliriz. Daha başka birçokları Charles Fort tarafından toplandı, gazete sayfaları arasında dağıldı kaldı. Genel bir yargıya varmak için birkaç örnek daha verelim.

1293 yılında İskoçya Kralı Alexandre'ın evlenme töreninde bilinmeyen bir dil konuşan çıplak bir adam belirir. İstikbali belirten bazı halleri görülür ama bunlar çözülemez.

1125 yılında Almanya'da bilinmeyen bir dil konuşan başka bir yabancı görülür. Adam ateş tükürür ve ormandaki kayın ağaçlarıyla iliş-

ki kurar. Binlerce şahit bunu görür. 20. yüzyılın başlarında yine Almanya'da yabancı bir dil konuşan birisi görülür ve adam bir kara mizah örneği vermek istemişcesine Baron Frankeştayn'ın şatosunda görülür. (Baron Frankeştayn'ın hakikaten bir şatosu vardır ve burada birçok Frankeştayn filmi çevrilmiştir.)

Bu araştırma dalının en temkinli üyelerinden biri olan John A. Keel 1954 - 69 yılları arasında Amerika'da köylülerle ilişki kuran bu insanımsı yaratıklardan kırkdört tanesine şahit olmuştur. Hiç kimseye saldırmadıkları gibi onları sık sık ağlarken veya hıçkırırken buluyorlardı. Sanki kaybolmuş gibiydiler. Ama sonra bir daha gözükmemek üzere kayboluyorlardı. Şahitler polise, jandarmaya veya orman yangını önleme servisine başvuruyorlar ama bütün araştırmalar boşa çıkıyordu.

1968 yılından bu yana açıklanmayan olayların yillığını yayınlayan Fort, John Keel, Downtown ve Wiltshire (İngiltere) gibi parafizik laboratuvarlarının şahit oldukları olayların arasından en az üçbin tanesi güvenilebilir niteliktedir.

Buna karşılık açıklığa kavuşturulamayan ortadan kaybolma vak'aları da vardır. Bu alanda sadece 19. ve 20. yüzyılda binlerce değil onbinlerce olay örnek olarak gösterilebilir.

Sadece adamlar, kadınlar ve çocuklar değil, gemiler, denizaltılar ve uçaklar da ortadan kaybolmaktadır.

Dünyamızla başka dünyalar arasındaki sınır görünmez olmakla beraber sanıldığından daha kolay aşılabilmektedir : o taraftan bu tarafa geçmek ne kadar kolaysa, aynı şey tam tersi için de sözkonusudur. Bu geçiş noktası irade dışında birşeydir. Ama bu irade ile geçme olanağını da ortadan kaldırmaz. Belki de -dış dünyanın adını Dünyanın Kralının Ülkesi koyalım- bu iki dünya arasında görevli olarak gidip gelen yolcular vardır. Bunun yanında bu dış dünyanın bekçiliğini yapan gardiyanlar da vardır. Bir de bunlardan başka yaşadığı ortamdan çekilip alınan ve bizim dünyamıza yollanan talihsizler vardır. İşte ağlarken, umutsuzluk içinde dolaşırken bulunanlar bunlardır.

Bir de bunun tam tersi olarak bizim dünyamızdan ansızın kaybolan ve bazen de hiç geri gelmeyenler vardır. Dönenlerin de hangi yoldan gidip geldikleri ve bu zaman zarfında ne yaptıkları bir türlü anlaşılamamaktadır. 24 Ekim 1593 te Filipinlerde nöbete çıkan bir İspanyol askeri ortadan kaybolur. 24 saat sonra Meksiko'da bulunur! 16.

yüzyılda, Manila'dan Meksiko'ya kadar olan mesafeyi bu kadar kısa bir sürede aşacak hiçbir araç yoktu. Bu tip şeylere oldukça sık rastlanır. İşte bu konularda güvenilir belgelere sahip olan John Keel'in verdiği örneklerden birkaçı :

22 Ağustos 1967'de New Jersey'de Bruce Burkan adındaki 19 yaşında bir Amerikalı Asbury Parkında kaybolur. Üzerinde bir mayo vardır ve parktaki sayaca para atmaya gitmiştir. 24 Ekim 1967'de Newark'ta bir otobüs durağında bulunur. Üzerinde kendisine uymayan elbiseler, cebinde yediyüz dolar vardır ve hiç bir şey hatırlamamaktadır. Kendisiyle beraber pırlajda olan ve arabasının kilitli, kendisinin de kayıp olduğunu öğrenen kız arkadaşı E. ailesine haber vermişti. Onlar da oğullarını aramışlardı. Parlak kızıl saçlı biri olmasına rağmen sordukları kimselerin hiçbiri böyle birini hatırlamadıklarını söylüyorlardı. Pekiyi ama neredeydi? Buna benzer örnekler çoğaltılabilir.

Londra'da oturan biri kendini bir anda, Güney Afrika'da bulur. A.B.D. Cleveland'da oturan bir genç kız kendini aniden Avusturalya'da bulur. İsveçli işsiz bir sütçü kendini bir anda Akdeniz'de bir adada, zenginlere ayrılmış bir golf sahasında bulur.

Filadelfiya'lı bir polis memuru olan Chester Archey 1966 Ağustosunda kaybolur. Kendisini New Jersey'de Pennsauken adlı küçük bir kasabada, arabasının direksiyonunda bulur. Hiç bir şey hatırlamamaktadır ve şaşkınlıktan bir araba kazasına sebep olur.

Bu tip olaylara yakın geçmişte Bahiya Blanca'da, Arjantin'de, Japonya'da, Kordoba'da ve Montreal'de rastlanmıştır.

Hayâl edebiyatıyla ilgilenen amatörler Filadelfiya ve Newark'ın romancılar tarafından öbür dünyaya açılan kapılar olarak kabul edildiklerini belirtelim. H. P. Lovecraft Filadelfiya, Murray Leinster de Newark'la ilgili «Dünyanın Öbür Yanı» adlı bir eser yayınlamışlardır.

Arkalarında hiç bir iz bırakmadan kaybolanlara gelince, bunlardan daha önce de bahsettiğim gibi yüzbinlerce vardır. Böyle bir olay Amerikalı bir elektrik uzmanı olan Carl Robert Dish'in başına 7 Mayıs 1965'te gelmiştir. Ortadan kaybolan bu yirmialtı yaşındaki Amerikalıyı üç gün üç gece devamlı aradılar, ama bulamadılar. Üç gün sonra kendisine çok bağlı olan Köpeği de kayboldu.

Bütün bunlardan sonra ortaya çıkan izlenim, bir zekâ yetmezliğinin «dünyanın öbür yanındaki» bölgelere şimdilik girmemizi engellediğidir. Aynı tür yetmezlik doğulular için dağcılık konusunda 19. yüz-

yıla kadar geçerliydi. Dağlar orada yükselip duruyordu ama bunlara tırmanmak kimsenin aklına gelmiyordu. Sonradan bu büyü bozuldu ve dağcılık fikri yerleşti.

Bir bakıma üçüncü boyutta yani yükseğe doğru bir keşif yapmak gerekiyordu. Zaten ilk balonun da bu devirde yapılmış olması ilginçtir.

Böylece her an görüş alanımızın içinde bulunan üçüncü boyut fikri hayâl gücünü etkileyip, keşifleri hazırladı. Yarın da boşluktaki boyut kıvrımlarının ortaya konmasıyla -ki bunlar dünyanın diğer görünüşlerini kavramamızı engeller- buralara keşif gezileri yapma fikri doğabilir. Belki de dünyanın diğer yanlarını kavramak dağları ve atmosferi tanıtmaktan daha kolaydır ve bunun için biraz esnek bir zekâyâ sahip olmak yeterlidir. Geleneksel fikirleri ciddiye alırsak dünya üzerinde onun çeşitli bölgelerini gezip görmüş, bunların bilincinde olan ve varlığından şüphe edilmeyen şehirler hatta ülkeler arasında seyahat eden kişilerin bulunduğunu kabul etmek gerekir. Meseleye bu açıdan bakarsak Dünyanın Kralının efsanevî ülkesi Aghart'a veya kurgu bilim yazarı Abraham Meyritt'in bahsettiği Ayın Uçurumu, yeraltında bulunan ve dünyanın başka yüzeylerinin parçaları olan bölgeler olamazlar mı?

Kurgu bilim tarafından sıralanan dünyanın birbirine paralel yüzlerinin hepsini buraya almam yer darlığı bakımından olanaksızdır. Belki bir gün, zamanında atom enerjisini ve füzeyi önceden haber veren kurgu bilimin bu konuyla ilgili görüşleri de incelenir. Ayın bize dönük yüzü ile arka taraftaki yüzü bir zamanlar kurgu bilim tarafından konulmuş adlarla anılırlar. Harita üzerinde yeralmayan bölgelerin de keşfedildikten sonra bu şekilde anılmaları olasıdır.

Simdilik, bu konu ile ilgili en bilimsel belgeler N.A.S.A. tarafından çekilen ve dünyayı hiç te bizim bildiğimiz gibi göstermeyen fotoğraftır. Olay 300 kilometre irtifada başlamakta ve 1000 kilometrede iyice belli olmaktadır. Bazen kıtalar gözükmemekte bazen de başka kıtalar gözükmemektedir. Bu fotoğraflardan birinde Amerika'nın büyük sanayi kentlerinden Detroit tamamen kaybolmuş durumdadır.

Bu fotoğraflardan hiçbiri atılmamıştır. Bilakis hepsi N.A.S.A.'nın arşivlerindedir ve kontrol edilebilir. Fotoğrafı çeken uydunun irtifacı, o anda dünyayı saran radyasyon kuşaklarının yoğunluğu, güneş rüzgârları ve belki de daha başka olaylar arasında bağıntı kurmayı denemek ilginç olabilir.

Gayet tabiidir ki astronotlar bizim zannettiğimizden ve optik kurallarının onlara tanıdığı imkânlardan çok daha mükemmel bir şekilde

bunları görürler. Onların yaptığı krokiler, hele yeryüzünde rastlayamadığımız şehirlerin krokileri özenle incelenmelidir. Bu ilginç problemin çözümüne ulaşmak için en bilimsel yol şimdilik budur. Bu belirme ve kaybolmaların, Orta Çağda yapılan haritaların incelenmesinden bugüne kadar hiçbir kesin sonuç çıkarılamamıştır. Elbette garip hikâyelere rastlanmıştır ama bunlar bilimsel bir teori oluşturmak için çok yetersizdir.

Mutasavvıfların ve Hindu geleneklerinin dvipalara bakışı bilimsel yönden incelemek te ilgi çekici olacaktır. Ama ne yazık ki bu, konuyla ilgilenecek olanların özel bir uğraşa girmelerini gerektirecektir.

Guénon'un da gayet haklı olarak belirttiği gibi (Miktarın Saltanatı, sayfa 65) : «Sonuç olarak modern ve «bilimsel» düşünce bu gibi konularda tam bir «entellektüel miyop» kesilmektedir... Bundan dolayı denebilir ki bugün «efsanevi» görülen bazı şeyleri eskiler hiç te öyle telâkki etmiyorlardı.»

Bu soruna bir de dünyamızın acaip yerlerinden biri olan Piramitler üzerine yapılan araştırmaları da eklemek gerektiği kanısındayım. Ne yazık ki orijinal Mısır araştırmaları Arapça yazılmıştır ve ben ancak bunların İngilizce tercümelerinin özetini İnsan, Mit ve Sihir ansiklopedisinden okudum. Bu bilgilerden sonra Büyük Piramit'in kozmik ışınli detektörlerle incelenmesi gerekirdi. Bu şayet varsa önemli ve gizli bölmelerin veya dehlizlerin varlığını ortaya çıkarırdı. Kozmik ışınların hava tarafından emilmesi katı cisimler tarafından emilmemesinden farklıdır. Bu fark çok azdır ama modern detektörler bunu rahatlıkla açığa çıkarabilir. Zaten «atom telefonu» denilen ve elektronlardan 200 defa daha ağır ve elektrik yüklü parçacıklar yardımıyla sesi ve görüntüyü katı cisimlerden bile geçirerek iletebilen bir alet yakın geçmişte gerçekleştirildi. Ama Piramitlerde yapılan deneyde bu alet amacına ulaşamadı. Bunu bilimsel yoldan açıklayabilmek için iki varsayım ortaya atılmıştır.

a) Piramitlerin içindeki bir güç bu kozmik ışınları saptırmaktadır.

Bu varsayım tamamen olanak dışındadır, çünkü bu ışınları saptırmak için muazzam bir manyetik alan lâzımdır ki bu da detektörler tarafından rahatlıkla teşhis edilebilir. Halbuki Piramitlerin içinde hiçbir manyetik alana rastlanmamıştır.

b) Piramitlerin içi dışı gibi değildir. İçindeki alan değişiktir. dolaşısıyla dıştan görünen piramit şeklinden farklıdır.

Bu ikinci varsayım beni fevkalâde ilgilendirmektedir. Zira, Piramitlere «topolojik kıvrımlar» veya «Riemann yüzeyleri» Kuramları uygulanırsa olaylar daha kolay bir şekilde açıklanacakmış gibi geliyor bana.

Piramitin şekli, boşluğu değiştirip bilinen veya bilinmeyen radyasyon türlerini bir araya getirmesi konularında incelemeler yapılmıştır. Bu konuda İsviçreli bir araştırmacı olan ve Enel takma adıyla yazan birisi çeşitli eserler vermiştir. Bunlar okuyucu tarafından kolayca anlaşılabilir türdedir. Yine Enel'in çalışmalarının bir özeti Reymond Abellio'nun «Babil'in Çukuru» adlı romanında yer almıştır. Bu deneylerin bazılarını ben de yaptım ve diyebilirim ki çok ilgi çekici şeyler. Bunların en ilginç de kartonlarla yapılan bir aygıt yardımıyla gerçekleştiriliyor ve modern fiziğin bile zor açıklayacağı sonuçlar elde ediliyor. Bunlardaki problemin çözümü de bizim ilgilendiklerimizden biri olabilir.

Geleneksel görüş, Kutsal geometri ile Kutsal coğrafya arasında ilişki olduğunu iddia etmiştir. Aynı görüş Robert Heinlein tarafından Zafer Yolu adlı kitapta savunulmuştur. Bu konuya sevk kapıları ile ilgili bahiste tekrar değineceğiz.

Bütün kutsal mimari yapıların dünyanın bilinmeyen yörelerine açılan bir kapıları olabilir.

Hangi dine ait olursa olsun bütün tapınakların sırrı işte buradadır.

Bütün hakiki tapınaklar sığınak vazifesi görebilirler çünkü buradan zamanın zalimlerinin giremeyeceği bölgelere geçilebilir.

Bildiğim kadarıyla tapınaklarla yani Tanrı'ya ait olan yerlerle ilgili yapılmış bir inceleme yoktur, ama yapılması gereklidir.

İbrani gelenekleri bu alanda, özellikle «Efendinin Şerefi» olayı ile ilgili geniş inceleme konusu bırakmıştır. (*)

Ne yazık ki bu konuda inceleme yapacak kadar bilgim yok ama ama şunu hatırlatayım ki ibranicede «ışık» ve «esrar» aynı sözcükle ifade edilir.

Titiz bir okuyucu hiçbir şeyi ispatlamadığımı söyleyecektir. Doğrudur. Benim bütün umudum bu dünyanın üzerinde yaşayan okuyucumun bunların bu konu üzerine söylenmiş son sözler olmadığını bilmesidir.

(*) Efendinin Şerefi Kudüs Tapınağındaki hazineyi çevreleyen bir radyasyon ışığıydı ve bakanları kör ediyordu. Bu ışığa sadece kuartz gözlüklerle bakılabiliyordu. Bir Roma valisi bu şekilde kör olmuştu.

Ü Ç Ü N C Ü B Ö L Ü M

ARAMIZDALAR

Gustav Meyrinck'e göre uyanık haldeki kişilerde bir serî tanımlanmamış ve belki de sonsuz sayıda üst düzeyde bilinç vardır. Uyanırılan bir kimse daha da uyanıp üst düzeyde bir bilince ulaşabilir. Meyrinck :

*İlk basamağın adı dehâdır. Diğerleri bizlerce meçhuldür ve serap olarak kabul edilirler. İnsan kendini aramak cesaretini buluncaya kadar Truva'da serap içinde kaldı.

Bunlar bu bahiste sözünü etmek istediğim efsanelerin bir bölümü. Bu efsanelerden bazıları geçmişe, bazıları da günümüze aittir. Bugün bile olayların tanıkları birbirleriyle o kadar çelişkili durumdadırlar ki, bu olaylar çabucak efsaneye dönüşüverirler. Seçtiğim ilk örnek esrarlı ve önemli bir kişi olan Tyane'lı Apollonius. O kadar önemli bir kişi ki Voltaire bile İsa'dan daha önde tutuyordu.

Tyane'lı Apollonius araştırmacı için başka bir avantaj daha sağlar o da G.R.S. Mead tarafından yazılan çok iyi bir biografisidir. İyi bir biografin kahramanıyla benzer yönleri olması gereklidir.

1863'te doğup 1933'te ölen George Rogert Stow Mead, Tyane'lı Apollonius'un biografisini yazmak için ideal kişiydi. Madam Blavatsky'nin özel sekreterlerinin sonuncusu olarak, hayatının son üç yılında ona yardım etmişti.

Teozofi Cemiyeti Gazetesi'nde 1909 yılına kadar şef redaktör olarak çalıştı. Upanışadları araştıran bir kimse için temel kitap sayılabilecek yedi ciltlik bir eser yayınladı.

La Tour Saint - Jacques adlı eserin İngilizce eşi denebilecek The Quest Review adlı bir gazete çıkardı. Mucizeler yaratan bir kimsenin biografisini yazmak için ideal bir kişiydi.

Zira gerçekten yaşadıysa (bahsedeceğimiz kişilerin hepsi için geçerli değil bu) Apollonius insanüstü bir yaratık olduğu izlenimini yaratmıştır.

Milâttan sonra 17 yılında doğdu. 66 yılında Roma'dan çıkarıldı. Önce Hindistan'a gitti, sonra Yunanistan'a döndü. 96 yılında İmparator Dimitien'in katlini çok uzak mesafeden görerek olağanüstü yeteneklerini gösterdi. Sonunda ortadan kayboldu. Hiçkimse öldüğünü veya öldüyse mezarının nerede olduğunu bilmiyordu. Bu dönemde seksen ile yüz yaşları arasındaydı.

Harita üzerinde görünmeyen ve geçen bölümde bahsettiğimiz Hindistan'dan öteye de seyahat etmişe benziyor kahramanımız. Bu seyahatlerinden sonra şunları söylediği anlatılıyor :

«Dünyada oturan ama dünyaya ait olmayan, her yönden savunulan ama hiç bir savunması olmayan ve bizim sahip olduğumuz şeylerden başka hiç bir şeye sahip olmayan adamlar gördüm.»

Gittiği şehrin adı Hintçe'ye hiç benzemeyen bir kelime olan İarchas'tı. Zaten hiç bir izine de rastlanmamıştır. Verdiği tanımlar mistisizmden çok bilime yakındır. İnsanüstü yaratıklar tarafından safirden yapılan ve bir tapınağın kubbesi altında hiçbir dayanağa ihtiyaç hissetmeden hareket eden güneş sisteminin bir modelini görmüş olmalıydı.

Bunun yanında başka dünyadan gelen ve tanrılardan haber taşıyan dört «canlı tekerleği» de görmüş olmalı. Bu tanrılar üstün zekâlı ve yeryüzündeki uygarlığı yoluna koyduktan sonra dünyadan çekilen, insan haricinde yaratıklar olacaktı.

Yunanistan'a döndükten sonra, devrinde halâ bulunan ve ileri uygarlıklara ait olan kutsal emanetlerle ilgilenmişe benziyor.

Daha sonra Girit ve Sicilya'yı da gördü. Neden sonra, hayatının geri kalan kısmını Mısır'da, belki de Mısır'dan da ötede olan ve bugünkü Etiyopya ile hiç bir ilgisi olmayan Etiyopya'da geçirmişe benziyor. Ona göre bu ülkede budist Hindular oturuyordu. Bu yerleşim bölgesinin bugün hiç bir izine rastlanmamaktadır.

Bütün yaşamı boyunca mucizeler yarattı ve bizim parapsişik olarak adlandırdığımız yeteneklerini gösterdi. Bunlar arasında düşünceyi okuma, insanları hiçbir dayanak kullanmadan havada tutma (lévitation) ve geleceği haber verme vardı.

Bunların yanında, hastaları ve delileri iyileştirdi. İskenderiye'deyken Roma'da yanan bir tapınağı tasvir etti. Sonradan gelen haberlerde bunun tamamen gerçek olduğu ispatlandı.

Yine kendisinde eterden ateş yakma kudretinin olduğu söylenir. Bu olay alşimistlerin «esrarlı ateş», musevilerin ise «Efendinin Şânı» olarak adlandırdıkları olayın bir eşiğidir. Bu olay hakkında daha fazla bilgimiz ne yazık ki yok.

Günümüz deyimiyle, olay kimyasal enerjiyle nükleer enerji arasında bir geçiştir, ama karmaşık ve kanıttan yoksundur. Kendisi batacağını iddia ettiği bir gemiye binmeyi reddetmiş ve neticede gemi hakikaten batmıştı. Büyücülükle itham edildiği mahkemede bir anda görünmez hale gelerek ortadan kaybolmuş ve Adalet Sarayını terketmişti.

Kendisi ise bunları ikinci dereceden ve gayet tabii olaylar olarak görüyordu. Bundan başka, yanardağların ve gelgit olaylarının bizim açıkladığımızdan çok daha basit vak'alar olduğunu söylüyordu. Zamanının büyük bir kısmını etrafındakilere birşeyler öğretmekle ve soruları cevaplandırmakla geçiriyordu.

Görünüş olarak Yunanlıdan çok Hintliye benziyordu. İki portresi ve bir büstü ve madalyaları mevcuttur. Bütün bunlarda uzun saçlı ve uzun sakalı görünüyordu.

Yine günümüzün terimiyle «hipi»ye benzeyen muritleri vardı.

Neyle yaşadığını bilmiyoruz çünkü kendisine verilen hediyeleri reddederdi. Devamlı «Tanrılardan gelen bilgi»ye ve «şeytani güç»e ima ederdi. Ama ona göre insan haricinde yaratıklar olsalar bile Tanrılar ve Şeytanlar gerçekten mevcuttular. Yine ona göre insanlar bu Tanrı ve Şeytanların sahib oldukları bütün yeteneklere sahiptiler ama onları kullanmasını bilmiyorlardı. Çoğu numaralanmış birçok mektup yazmıştır ve bunların birkaçı halen mevcuttur. Doksanbeş tanesi kendisiyle ilgili birçok kitapta yer almıştır. Bunlardan 17 numaralı çok ilginçtir. İşte bu mektuptan bir bölüm : «Persler ilahî yeteneği olan kişilere Sihirbaz derler. Buna karşılık Sihirbaz ya Tanrıların bir temsilcisidir veya kendisinin ilahî yeteneği vardır. «Bu mektupların yanında kitaplar da yazmıştır ama bunların sadece bazı parçaları elimizdedir. Bunlar arasında «Adaklar Kitabı» adlı bir tanesi vardı ki burada Apollonius Tanrılara hiç bir şey adanmamasını tavsiye ediyor ve en güzel adağın aklın kullanılması olduğunu belirtiyordu. Bir de «Falcılık Kitabı» adlı dört ciltlik bir eseri vardı. Bu eserde Hindistan'da öğrendiği şeyleri anlatıyordu. Çağdaşları Apollonius'un astroloji ile hiçbir ilgisinin olmadığını belirtiyorlar. Ama maalesef bu dört ciltlik eser bugün elimizde mevcut değildir. Bunların yanında Pitagor'un hayatıyla ilgili, felsefi vasiyetlerle ilgili, ve anılarla ilgili eserleri olduğu da söylenir.

Ama şunu belirtmek gerekir ki bütün bunlar bu kişinin gerçeküstü gücünü ispatlamaz. Şayet uzun zaman unutulmamışsa bunu mucizeler yaratan bir kişi olmasına bağlayabiliriz. Onu bize eserleri günümüzde mevcut olan Flavius Philostratus (M.S. 175 - 245) tanıtmıştır. Onun yazdığı biyografi birçok eleştirilere hedef olmuş, yazarı da bir biograftan çok bir romancıya benzetilmiştir. Ama ne yazıkki daha iyi bir biyografi elimizde yok.

Apollonius'un bir müridi olan Damis bugün elimizde olmayan bir kitapçıga notlar almıştı. Belki birgün «Ölü Deniz Yazıtları» nasıl bulunduysa bunlar da bulunur.

G.R.S. Mead de bunu umuyor. Apollonius'tan aşağı yukarı iki yüzyıl sonra yaşamış olan Philostratus Damis'in yazdıklarını üçüncü, hatta dördüncü ağızdan derleyip kaleme almıştır.

Philostratus bu eserine kendinden birtakım mucizeler katmakla suçlanır. Bunun aksine bazılarını yazmayıp atladığı da pek emin doğrudur. Yalnız, Mead'in de gayet doğru olarak ortaya koyduğu gibi, Apollonius Hindistan'a belirli bir amaçla gitmiş ve bir görev üstlenerek dönmüştü.

Acaba Hindistan'a mı yoksa Hindistan'dan da öteye mi gitmişti. Bugün elimizde olan bu verilerle bu soruya cevap vermek olanaksız. Philostratus bütün bu Hindistan fikrini inkâr ediyor ve onun «dünyanın ucundaki» yere, Hindistan'dan öteye gittiğini söylüyordu.

Bu bir hayâl ürünü müdür bilinmez.

Dediğine göre Apollonius'un Hindistan'da ziyaret ettiği bilgi merkezi, güç merkezi o devirde dünya üzerinde bir tanesiydi. Apollonius, kendisi de :

«Dalma Ustalarımı hatırlar ve seyahat ettiğim her yerde öğrendiklerimi öğretirim», der.

Bu öğrettiklerinin temeli «ölümden korkulmaması» gerektiği idi. Bu üzülmeye de değmezdi.

Apollonius öğretisi aynı zamanda öncelikle düşüncenin sağlıklı olması gerektiğine, vücut sağlığının bunun arkasından nasıl olsa geleceğine dayanıyordu.

Bu günümüz psikosomatik tıbbının da öne sürdüğü bir görüştür.

Bütün olağanüstü kişiler gibi Apollonius ta çözülmesi güç problemler ortaya koymuştur. Ziyaret ettiği merkez harita üzerinde gös-

terebilir miyiz? Bu merkezdeki üstün yaratıklar Yunanistan'daki müstesna bir genç adamın varlığından haberdardılar. Onu nasıl çağırdılar? Avrupa'ya döndüğünde üstlendiği görev neydi? Ve buna benzer sayısız sorular.

İlginç bir deyişe göre İsa'nın çağdaşı olan Apollonius tarihi bir şahsiyet olarak kabul edilebilseydi, bizim çağdaşımız olan Armand Robin de bir efsanevî şahsiyet olarak kabul edilebilir.

Çağımızda Fransa'da yaşayıp ölen bir kişi hakkında anket yapmak kolay gibi görünebilir. Ancak benim Armand Robin hakkında edindiğim bilgiler, fizikî görünüşü hakkında bile, o kadar çelişkiliydi ki, kendimi Armand Robin'in hikâyesini efsanevîymiş gibi yazmak zorunda hissediyorum. Belki bu kitabın yayınlanmasıyla beraber daha doğru kanıtlar da ortaya çıkar.

Ben bu aşamada size Armand Robin'in hikâyesini bana anlatıldığı gibi sunuyorum :

Genç bir Brötanya'lı 1950'lerde Paris'e gelir. Gerçeğe benzemeyen, harikulâde dillerden konuşmaktadır. Konuştuğu dillerin sayısı yirmialtıyı bulmaktadır ve o zaman 20. yüzyılın en büyük Bulgar ve en büyük Swahili'li şairi olarak kabul edilir. Kendisi gayet güzel Fransızca şiirler de yazmaktadır. Bu şiirler Gallimard yayınlarında çıkmıştı ama **garip bir şekilde ortadan kayboldular**. Robin aynı zamanda telepati, düşünce okuma ve geleceği söyleme gibi parapsikolojik yeteneklerini de sergiliyordu. Ama, Paris'te zirvenin dağıldığı gün (Kruşçev'in Amerikan U 2 uçaklarıyla ilgili açıklamayı yapıp müzakereleri bozduğu gün) şehir polis doluydu ve bunların birkaçı Robin'in üzerine çullanıp onu öldüresiye dövdüler. Bunu neden yaptıklarını kendileri de bilmiyordu. Sonra bir komiserliğe götürüldü ve giriş salonundaki bir bankın üzerinde can çekişerek öldü.

Onun hakkında hazırlanan bir film projesinde hakkında verilen fizikî tarihlerin bir kişiye ait olmadığı ortaya çıktı. Politik görüşleri ise kişiden kişiye aşırı sağdan aşırı sola kadar değişebiliyordu. Hakkındaki teşhislere gelince, hepsi de «yabancı» kelimesinde birleşiyorlardı. Lovercraft'in «**buralı değilim**» diyen kahramanına benziyordu.

İşte bütün hikâye bu. Kanıtlara istinat etmek isterdim ama hepsi birbirleriyle çelişkide. Kısacası «başka» birisi aramızda yaşamıştı. Şimdilik söylenebilecek tek şey bu. Bütün bunlardan Armand Robin'in arkadaşlarından kurulu bir toplum olduğu ortaya çıkıyor. «Monde» ga-

zetesinde de onun hakkında bir yazı çıkmıştı. Aynı zamanda Raymond Abellio'nun «Ezekiel'in Gözleri Açıldı» adlı ilginç romanında da Robin'in şiirlerinin başka dilde tercümesi bulunmaktadır.

C.N.R.S. nin hikâye kipinin dilek kipi üzerine etkileri veya eğretili otlarıyla yosunların üremeleri üzerine yapacağı doktora tezlerine tahsisat ayırırken Armand Robin olayı üzerine yapılacak bir araştırmaya da biraz para ve zaman ayırması yerinde olur zannederim.

Başlangıç olarak ta, Saint Germain Kontu gibi Armand Robin'in de bir kişiden ziyade **bir fonksiyon** olduğu fikrini öne sürebilirim. Yani açıkcası ister Saint Germain Kontu olsun ister Armand Robin olsun, bunlar Cizvitlerin kumandanı gibi gizli bir toplumda belli bir fonksiyonu olan yaratıklardı. Şayet tarihin bu devresinde bu fonksiyonu yerine getiren başkaları da olsaydı, bunlar hakkında da birbirleriyle uyuşmayan tanımlar verilecekti. Sonuç olarak, bu incelemek için çok ilgi çekici bir konudur.

Buna benzeyen başka bir kişi de gerçekten yaşayan ama sırrını koruyan Amerikalı Charles Mallory Hatfield idi (1880 - 1958). (Saul Bellow'un Yağmurcu Henderson adlı romanının asıl kahramanı).

Hatfield'in atmosferle yakınlığı vardı ve belki de bu türden tek yaratıktı.

İstek üzerine, sırrını kendine sakladığı kimyasal reaksiyonlardan çıkan dumanlarla yağmur yağdırabiliyordu. Tabii, resmî bilim yağmurun sadece resmî ve patentli metodlarla, yani uçaktan kristaller püskürtülerek yağdırılabileceğini söyler. İstatistikçiler ise bu yöntemle yağacak yağmurun tamamen tesadüflere bağlı olacağını iddia ederler. Bu konu üzerinde bilim adamları çok şiddetli münakaşalara girerler. Ama Hatfield her defasında başarılı olmuştur ve onun yöntemi ayrıntılarıyla araştırılmaya lâyıktır.

1902'de dikiş makinaları üreten bir fabrikanın gezici mümessilliydi. Hiçbir zaman inceleme yapmamıştı, ama çok okurdu.

İlk ticarî yağmur yağdırma işini Los Angeles yakınlarında 1903 yılında gerçekleştirdi.

Yirmibeş yıl boyunca fiyatını müşterinin belirlediği (bu alandaki yegâne tüccar kendisiydi) ve elli bin ile yüzbin dolar arasında değişen **beşyüz kontrat yaptı, ve hiçbirinde de başarısızlığa uğramadı**. Los Angeles belediyesi kendisinden su depolarını doldurmasını istedi. Dört

bin dolar karşılığında yağdırdığı yağmurla depodaki suyun seviyesi altı metre yükseldi. Ödemeyi yaparken belediye bu işin «bedavaya» geldiğini belirtiyordu.

Hatfield'in yeteneklerinin yankısı bütün dünyaya yayılır. 1906 yılında Alaska'da sürekli biçimde yağışsız fırtınalar oluyordu. Madenciler ise kumdan altını ayırmak için geleneksel yöntem olan suyla yıkamayı yapamıyorlardı. Aralarında anlaşıp Hatfield'e onbin altın ödediler.

Hatfield'in işe başlamasından 36 saat sonra madencilerin beklediği yağmur yağmaya başladı.

1922'de İtalya'da kuraklık vardı ve bütün mezzogiorno kurumuştur. Hatfield imdada yetişti gene. Yağmur yağdı, tarlalar sulandı, depolar doldu. Böylece Hatfield'in ünü dünyayı tuttu.

Kaliforniya'da Mohave çölünde, üç saatlik bir çalışma sonucu bir metrelik yağmur yağdırdı. Mohave çölünün gördüğü ilk ve son yağmurdu bu.

22 Ocak 1958'de Kaliforniya'da öldü. Yarım yüzyılda **ikibin deney yapmış ve bunların hepsinde başarılı olmuştu**. Lavoisier'nin gökte taş olmadığını söyleyerek meteoritlerin varlığını inkâr etmeye çalışması gibi bilim de inattan vazgeçip Hatfield'in yöntemini araştırmalıdır. Ancak hayvanlar tabiatla yakınlık kurabilirler ve fırtına kopacak bölgelerden göçederler.

Ünlü bir meteoroloji uzmanı bir gün bana **atmosferin canlı bir yaratık gibi kendine has bir psikolojisi olduğunu söylemişti**. Hatfield'de bu bahsettiğimiz atmosferle yakınlık kurmuştu ve bu özelliğe sahip olan belki de tek yaratıktı.

Acaba kendisi insan neslinin değişime uğramış bir üyesi miydi? Yoksa başka bir dünyadan gelen bir ziyaretçi mi? Kaliforniyalı bu dikey makinası satıcısının üzerine bilim eğilmelidir. Bunun zamanında niçin yapılmadığı da ayrı bir tartışma konusudur.

Yine, bilimin Avusturalyalı Louis Rodgers'in marifetleriyle de ilgilenmesi enteresan sonuçlar doğurabilir. Doğum tarihi bilinmeyen ve 1942 savaşında ölen Rodgers Avusturalya'ya 1931'de göç etmişti ve medyom olarak tanınmıştı. Hiç kimseye zararı olmuyordu ama hakkında endişe verici söylentiler vardı. Aynı anda iki ayrı yerde birden görünüyordu ve bu iki yer arasındaki mesafe bazen binlerce kilometreyi buluyordu.

Sonunda, Avusturalya Psişik Araştırmalar Enstitüsü Başkanı Dr. Martin Spencer bir araştırma yaptı. Bu arada polis de, Spencer'in bilinmeyen bir çeşit dolandırıcılık yapmış olabileceğinden şüphelenerek bir araştırma yaptı.

Rodgers ise bütün bunlardan son derece sıkıldı ve hakkında söylenen bunca şeyden sonra polis denetiminde üç hafta boyunca Melbourn'da kalmayı kabul etti. Ama aynı anda Sydney'de ortaya çıkmış ve bir otel odası kiralamıştı. Onu izlemekle görevli özel dedektif Spencer'e telefonla «Rodgers burada, Sydney'de» dedi. Spencer'in cevabı ise ilginçti. «Doğrusu çok garip. Kendisi şu anda benimle beraber Melbourn'da kahvaltı ediyor.»

Bu işe herkes şaşmıştı. Rodgers serbest bırakılması koşuluyla bir test daha yapılmasına razı oldu.

Görünüşe göre, hayattaki tek arzusu kendi köşesinde sakin sakin yaşamak ve buna yetecek kadar para kazanmaktı. Acaba birilerinin dikkatini çekmekten mi çekiniyordu? Acaba o birileri kimlerdi?

Sonunda Rodgers'ı Spencer'in odasına kilitlediler. Olay Melbourn'da geçiyordu ve yanında birçok şahit bulunuyordu. Rodgers Spencer'e; «Aklınızdan geçen ilk sözcüğü bana söyleyin» dedi.

Spencer'in cevabı «Leylâk» oldu.

Hep beraber telefonun çalmasını beklediler. Sonunda çaldı. Arayan Rodgers'tı ve Sydney'deydi. Akşam üzeri saat beşti ve cadde üzerindeki bir kulübeden arıyordu. «Benim. Rodgers» dedi telefonda ki ses. «Söylediğiniz kelime Leylâk.»

Sonra bir sessizlik. Verilen söz tutuldu ve Rodgers serbest bıraktı. 1942'de Rodgers savaşta öldü. Sırrı da kendisiyle beraber öldü. Belki de bir ikiz kardeşi vardı ama böyle birinin hiçbir zaman izine rastlanmadı. Sydney'deki otel odasında bulunan parmak izleri da ona aitti. Efsane ve geleneklere göre benzeri (dublesi) veya Doppelgänger ile karşılaşan kimse hemen ölür. Mamafih bu, aynen kendisi gibi giyinen ve karşılaştıkları zaman Eckermann'la Sohbetler adlı romanın konusunu anlatan Goethe'nin benzeriyle aynı şey değildir. 19. yüzyılda, Baltık ülkelerinin birinde yaşayan bir Rus ailenin Emilie Saget adında Fransız bir kâhyaları vardı. Emilie Saget'nin de birçok defalar görünen bir benzeri yaşamıştı.

Aynı bilokasyon (iki yerde olma) olayı çağdaş İtalyan mistiği Padre Pio için de geçerlidir. Ama onun hikâyesi karanlık ve karmaşıktır.

Padre Pio olayına benzememekle beraber bilokasyon vak'alarının varolması son derece olasıdır. Bunun şu veya bu şekilde yasaklanmış olduğunu biliyorlarmış gibi bu kişiler bu olayın mümkün olduğu kadar az vukûbulmasına gayret ederler. Roger Bacon'un dediği gibi :

«Herşey serbest olmadığı için herşey mümkündür.»

Ama bu serbestî kimin tarafından veriliyor, belli değil.

Buna rağmen, falcıların çalışmaları ve yabancılara karşı insanlığın düşmanlığı onları haklı çıkarıyor. Olağan üstü yetenekleri sergilemekte yarar vardır. Gizli kalmak her zaman için iyidir.

Aramızda yaşadıkları teşhis edilen birtakım istisnâî yaratıkların dünyamızda mı yaşadıkları yoksa onu sadece bir **geçiş ortamı** olarak mı gördükleri sorulabilir. **Bütün geleneksel görüşler dünyamızın aşılması gereken bir yer olduğunu belirtirler ve «geçiş ortamı», «ortamın etkinliği» gibi deyimler kullanırlar.**

Evrenin bildiğimizden daha karmaşık olduğunu kabul edersek, bunun bir noktasından başka bir noktasına gitmek için dünyadan geçmek gerekir.

Yine, bu yolculuğu yapan yaratıkların telepatik özellikleri olduğunu varsayalım.

Avusturyalı bir psikanalist olan Urban'ın araştırmaları, zulûm gördüklerini zanneden paranoyak hastaların aslında telepatik olarak ve bilinçsiz bir şekilde ebeveynlerine veya yakınlarına düşmanlık beslediklerini ortaya koymuştur. **Toplum da eğer dünyamızın başkaları tarafından ziyaret edildiğini bilseydi körü körüne bir kin duygusuyla onları ortadan kaldırmaya çalışacaktı.** Bundan dolayı da ziyaretçilerimiz varlıklarını gizlemeyi tercih etmiş olabilirler.

Orijinal olarak kabul ettiğim bu varsayım, bu gizlenmenin sırrını ortaya koyuyor sanırım. Amerikalı kurgu - bilim yazarı H. Beam Piper'in enfes romanlarındaki **«Paranormal polis»** fikri de yabana atılmamalıdır.

Paranormal alanındaki bütün orijinal fikirlerin çoğu gibi bu da Carles Fort'a aittir. Gayet tabîî ki bu açıklama biçimini okuyucuya tek çözüm yolu olarak empoze etmek niyetinde değilim. Şayet katı bir bilimsel plânda kalınmak isteniyorsa insan ırkının uğradığı sürekli değişimlerden bir kısmının olumlu olduğu bilinmelidir.

Aynı anda bu olumlu değişimlerden ikisi, üçü bir araya gelip istisnâî yaratıklar ortaya çıkabilir. Bunların bazıları bu özellikleri farkedilmeden yaşar ve ölürlere veya tesadüfen ortaya çıkarılırlar. Yakın geçmişte, Kafkasya'da bir tarım birliğinin sekreteri olan elli yaşlarında birinin normal testlerde ölçülemeyecek kadar gelişmiş zekâsı olduğu ortaya çıkarılmıştır. Ve bu tesadüfen olmuştu; gazetenin biri zekâ testleri yayınlamış, tarım birliğindeki köylüler de ona :

«Haydi canım, madem bu kadar zekisin bu teste katılmalısın» demişlerdi. O da lâf olsun diye testi çözdü. Kendisine hemen en yakın üniversiteye gidip buna benzer testler çözmesi bildirildi. Sonuçlar ise halâ inceleniyor. Bu kişi genellikle rastlanan biçimiyle aptal bir bilgin değil **harika bir hesap makinasıydı**. Bir yetişkinde çok ender rastlanan yüksek matematik yeteneklerine sahipti.

Genellikle matematiksel algılama yirmibeş yaşlarında tükenir ve maalesef bu yaştan itibaren bir matematikçi ancak kendi bildiklerini başkalarına öğretebilir.

Ama onun matematik kapasitesi o kadar fazlaydı ki bunun temelini oluşturduktan sonra hangi yöne sevkedileceği tartışma konusuydu : eski sekreterin bilgisayar kullanmayı öğrenip o güne kadar öğrenme fırsatı bulamadığı herşeyi öğrenmesi yeterliydi.

Şayet bu teste katılmasaydı, hafızasını hiç zorlamadan bir sekreter olarak kalacaktı. Dolayısıyla aramızdaki bu tip insanlar iki cinstir : kim olduklarını bilenler ve bilmeyenler. İkincisi gruptakiler Andersen'in hikâyesindeki kuğu olduğunu bilmeyen ördeğe benzerler. Tabii ki biz bu kişilerin kendini gösterenlerini tanıyoruz (istedikleri kadar inkâr etseler bile).

Einstein kendisine yapılan bütün suçlama ve hakaretlerden sonra son günlerinde :

«Eğer dünyaya yeniden gelseydim bir muslukçu olurum ve hiç kimsenin beni teşhis etmesine izin vermezdim» demişti.

Acaba dışardan gelip aramızda muslukçuluk yapan kaç ziyaretçi var acaba?.

Bu gezegende doğan istisnâî yaratıkların acaba kaç tanesi olağanüstü yeteneklerini gizlemeyi çabucak öğreniyorlar?

Ve yine, bunların kaç farkedilse bile bilimsel çevrelerce ciddiye alınıyor?

Şayet bir gün bu kişileri ikna edebilirsem onları Mormon'ların başkenti olan Salt Lake City'e götürmek isterdim.

En az bizim kadar akıllı olan ikibuçuk milyon kişi Mormonların Kitabı'na ve rahipleri Joseph Smith'in vahilerine inanıyorlar. Ama ne bu kişi ne de bu kitap hakkında bilimsel araştırmaya rastlamadım.

Kitabın hemen hemen her sayfasında Amerika yerlilerinin geçmişiinde vûkû bulmuş olan hayır sahibi yabancılarla ilişkiler anlatılmaktadır. Meselâ (konuşan bir kızıl derilidir):

«Sabahleyin tam babam çadırdan çıkarken yerde garip yapılışı bir küre buldu. Pirinçten yapılmış olan bu kürenin içinde iğneler vardı ve bunların bir tanesi devamlı surette çölde izlememiz gereken yolu gösteriyordu.»

Yine kitaba göre bu olay Christoph Colomb'dan bin yıl önce olmuştur.

Joseph Smith de kendisine vahyi gönderen kılavuzlarla karşılaşmalarını anlatır. Aydınlanmış bir insan olarak bunu kabul etmek çok kolaydır ama böylesi bana göre tembelliktir.

1970'de Birleşmiş Milletler'in yayınladığı bir raporda dünya yüzeyinin beşte dördünün kullandığımız haritalarda yer almadığı belirtiliyordu. Bunun dışında da birçok boş alanlar kalıyordu. Şayet bir gün insan topluluğunun da haritası çıkarılmak istenirse yine beşte dördünün keşfedilmemiş, boş kalmış ve dünya üzerinde bilinmeyen diyarlar olduğu görülecektir. İnsanın otantik bir incelemesi ve hakiki bir antopolojisi halâ yapılmayı beklemektedir.

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L Ü M

SEVK KAPILARI

Şayet dünyamız bir geçiş bölgesi ise, evrenin bilinmeyen yanlarından dünyamıza, dünyamızdan bilinmeyene doğru kapılar açılmalıdır.

Başta Amerikalı zoologist İvan T. Sanderson olmak üzere birçok cüretkâr bilim adamı bu cins kapıların bulunduğu şüphelendikleri yerlerin bir listesini çıkarmaya başlamışlardır. Bu kapılar için H. P. Lovecraft'ın deyimi olan «sevk kapıları» deyimini kullanacağım. Çünkü bunların tabî değil sunî olaylar olduğu inancındayım. Ama, bugün bilmediğimiz bir takım yöntemlerle bu kapılardan biri ortaya çıkarılırsa, tesadüfî bir geçiş mümkün olacaktır. Bu da, kitapta sık sık sorulan, «belirme ve kaybolma» olaylarını açıklayacaktır.

Bir sevk kapısının varlığından şüphe edilen yerler şu özellikleriyle ayırd edilebilir :

- o bölgede yerçekimi bozulmuştur :
- dünyanın manyetik gücü bozulmuştur;
- rüyetler izlenir;
- orada muammalı kaybolmalar vükûbulur.

Bunlara çarpıcı bir örnek A.B.D. de Kuzey Carolina'daki Chimney Rock (Baca Kayası)'dır. Bütün bu özellikler orada mevcuttur ve bu araştırmaların tarihi 1800'e dayanır. 1806 yılında bölgenin din adamı Raleigh Register gazetesinde şunları yazar :

«Havada uçan binlerce insan görüntüsü. İnsana şöyle böyle benziyorlardı ve kıvılcımlar saçan elbiseler giymişlerdi.»

Bu yazıyla birlikte şahitler de ortaya çıkmaya başladı. Hepsi de görüntüdeki yaratıkların insana pek benzemediklerini ve şeffaf ve ışığı yansıtan elbiseleri olduğunu söylüyordu. Gayet tabiidir ki 1806 yılında bu insanların sinema veya televizyondan etkilendikleri söylenemez.

Daha sonraları araştırmacılar Chimney Rock'ta, Şeroki yerlilerinin yanında, rüyet izleri buldular. Sussex'te, Mississippi ve Ohio Vadile-

rinde, Arizona'da, Sibirya'da, Britanya'da, Bermuda Adalarında sevk kapıları bulunmaktadır. «Şeytan Üçgeni» adıyla anılan meşhur bölge Bermuda Adaları bölgesinde bulunmaktadır : uçakların, gemilerin, denizaltıların iz bırakmadan kayboldukları üçgen.

Bu kaybolma olaylarına yüzlerce örnek verilebilir. Yakın bir geçmişte Bell telefon şirketinden C. L. Mammus çeşitli «sevk kapılarının» civarında vûkûbulmuş garip olayları bir bilgisayara sunmuştur. Bilgisayar da 9,5 yıllık bir devre bulmuştur. Her 9,5 yılda bir, bu kapılar çarpıcı bir faaliyet içine girmekte ve bütün dünyada izleri zekâlara, gökyüzünden düşen buz kütlelerine ve olağandışı daha birçok olaya şahit olunmaktadır.

Bu dokuzbuçuk yıllık devrenin neye tekabül ettiği anlaşılamamıştır. 11 yıllık güneş devresine yakın olduğu ileri sürülebilir ama bu bir sonuca varmak için yeterli değildir.

Amerikalı yazar Damon Knight, Charles Fort için yazdığı bibliyografyada bu devrenin kozmik veya en azından dünya dışı bir kaynağı olduğunu ileri sürmektedir.

İngiliz yazarı Robert Graves de Yunanistan'daki Delf yakınlarında vûkûbulan garip olayları incelemiştir. Ve bu incelemeler sonucunda bu bölgenin çok yoğun bir yer olduğu ve bundan dolayı da kutsal sayıldığı sonucuna varmıştır.

Paskalya Adası'nın da manyetik olarak önemli ölçüde anormallik gösteren bir yer olduğunu belirtmeliyiz. Bu bulguyu, dünya üzerinde insanları etkileyen toprakların olduğu garip bölgelerin bulunduğunu iddia eden söylentiye çürütmek için kullanabiliriz. Dünya üzerinde insanları etkileyen toprakların bulunmadığını da kesinlikle bilmeliyiz. Buna karşılık en fazla elli metreye yayılabilen zayıf elektrik akımları vardır ki bunlarda gömülmüş madenî maddelerin paslanmasıyla oluşur. Sevk kapılarının daha akla yakın bir açıklaması olmalıdır.

Bu cins kapılara güzel bir örnek Kanada'nın New Brunswick eyaletinde, Moncton yakınlarındaki Magnetic Hill (Manyetik tepe) dir. Burada yerçekimi tersine dönmüştür : bir otomobil motorunu çalıştırmadan bu tepeye çıkabilir. Bu bölgedeki manyetik güç de bozulmuştur. Ama en önemlisi bunlardan daha şaşırtıcı olan yerçekimidir. Kauçuk bir top tepeye çıkmakta, hiçbir elektrik ve manyetik güçten etkilenmemesi gereken sopa havaya kalkmakta, su oluktan yukarı çıkmaktadır.

Bunlardan başka manyetik alanın hiçbir fizyolojik etkisi olmamasına karşılık çevrede yaşayanlar başdönmesi, alınlarında ağrı hissetmekte ve bazan kuvvetli eller tarafından geriye doğru çekildikleri hissine kapılmaktadırlar. Çevrede birçok kaybolma olayına rastlanmış hattâ bir keresinde bir yerli kabilesi tamamen ortadan yok olmuştur.

Magnetic Hill'in bu anormal durumu Ay'da bulunan yoğunlaşmış maddelere benzetilmeye çalışılmıştır. Ama Magnétic Hill yoğunlaşmış bir maddeyse bu yoğunlaşma eksi yöndedir ki böyle birşeye daha önce hiç rastlanmamıştır. Bu bölgede bir ortam değişmesi olduğunu söylemekle yetinip resmî bilim adamlarının bu konuyu araştırmasını dileyelim.

Başka bir örnek de Oregon'daki Vortex Hill'dir (Girdap tepesi). Burada yerçekiminin doğrultusu 40 derece sapmıştır. Bu sapma o kadar şiddetlidir ki buna sebep olan şeyin yüzeye yakın olması gerekmektedir. Bu bölgede yapılan kazılarda hiç bir şey bulunamamıştır. Dolayısıyla Vortex Hill'de gömülü bir cisimden bahsetmek yerine burada bir **ortam değişmesi** olduğunu ve bunun belki de **başka bir bölgeye geçiş alanı** olduğunu söylemek yerinde olur.

Bildiğim kadarıyla yeryüzündeki «**sevk kapılarını**» gösteren tam bir harita yok. Sevk kapılarıyla, sübtropikal bir iklim hüküm sürdüğü Britanya'daki Bréhat Adası gibi yerler arasında bağıntı kurmak gibi bir eğilimim var. Böyle normal bir deniz ikliminde muz ve palmiye gayet güzel yetişmektedir. Bu olayı yanardağlarla ve deniz akıntılarıyla açıklamak istemişler ama bu tür akıntılar araştırılmamıştır. Bölgesel radyo aktiviteden bahsedilmiş ama buna dair bir belirtiye rastlanmamıştır. Zaten hava sıcaklığını 20 - 25 derece yükselten bir radyoaktivite ada yüzeyindeki bütün hayatı yok ederdi. Adanın «girişim sendikası» tarafından dağıtılan ilginç bir broşürde belirmeler ve kaybolmalarla ilgili yöresel bir efsaneden bahsedilmektedir.

Ben kendim bir harita yapıp bölgeler arasında bağıntılar kurmaya çalıştım ama başarılı olmadı. Pasifik'teki Ponapé Adası, Gobi Çölü, Bahama Adalarındaki Şeytan Üçgeni, A.B.D.'deki çeşitli yerler iki boyutlu bir sistemde hiçbir anlamlı şekil oluşturmamaktadır. Belki dünyanın Riemann yüzeyleri aracılığıyla açıklanmasıyla belli bir anlam kazanabilirler ama bunu becerebilecek kadar iyi bir matematikçi değilim. Zaten bütün «sevk kapılarının» aynı kaybolmuş uygarlık veya gizli toplum tarafından inşa edildiği de iddia edilemez. Bu inşaatın

temelinde çok basit bir tekniğe sahip olduğu ve bunların periyodik olarak çözüleceği görüşündeyim.

Bu teknik 1880 yılında yazılan ve bugün halâ bulunabilen OAHSPE adlı kitapta tasvir edilmiştir. Bu kitabın öyküsü de ilginçtir.

New York'lu bir dişçi olan John Ballou Newbrough hastalarına anestezi yapmak için kullandığı güldürücü gazın (protoksid azot) kendisine birtakım görüntüler gösterdiğini ve kendisini bir cins trans durumuna sokup yazmasını sağladığını farketmişti. Modern görüşlü bir kimse olarak 1880 yılında bir daktilo makinesi aldı. Bunun Amerika'da satılan üçüncü daktilo olduğu söylenir. Bundan sonra, trans haline geçerek dokuz yüz sayfa kadar yazdı. Bu kitap 1883 yılından kitapçılarda abone şeklinde satışa sunulmuştur. Kitap yazarının o gün için bilmesi imkânsız olan ve ancak 1960'lara doğru sunî uydular yardımıyla keşfedilen dünya çevresindeki **radasyon kuşaklarından** ve buna benzer konulardan bahsediyor. Bunun yanında «sevk kapılarının» yapımı hakkında pratik bilgiler ve bir de teori vardır aynı eserde. Bu teori başka bir biçimde Golden Dawn ayininde de vardır.

Bu fırsattan istifade ederek trans durumu ve otomatik yazmaya karşı temkinli davranılması gerektiğini belirtelim. Bunlara örnek olarak yakın geçmişte Kaliforniya'da genç bir Ürdünlünün başına gelen talih-siz bir olayı gösterebiliriz. Sirhan Sirhan adlı bir genç trans haliyle ilgileniyordu ve bir gün kendini elinde namlusundan duman tüten bir tabanca ile ve etrafını saran birçok kişinin ortasında buldu. 1968 Temmuzunun bir günü senatör Robert Kennedy'i vurmuştu. Ölümüne mahkûm edildikten sonra tek bir şey istedi : okumak için Madam Blavatsky'nin Gizli Doktrinini. Ölüm hücresinde kendisiyle bir görüşme yapan yazar Truman Capote'a kendisinin **uzaktan kumanda edildiğini** söylemişti.

Birleşik Devletler'de ölüm cezası kaldırıldığından Sirhan Shirhan psikologlar ve psikiatrlar için incelemeye değer bir kişidir. Tabii pekâlâ hileye başvurabilir. Ama bunun yanında günlük hayatta düşman güçler tarafından güdülmesini açıklayacak birtakım akılcı çözümler de ortaya koyabilir. Truman Capote'un görüşü böyle. Ve Capote'un «Soğukkanlılıkla» adlı değerli eserini okumuş olanlar onun sistemli çalışan, ciddi ve temkinli bir araştırmacı olduğunda birleşirler.

Okuyucularımın bana bilim adamlarının niçin bu «sevk kapılarının» sırrıyla uğraşmadıklarını sormaları haklarıdır. Tabii ki ilgilenenler olmuştur ama bunlar ustaca hazırlanmış oyunlarla gürültüye getirilip itibardan düşürülmüşlerdir. Bunlara güzel bir örnek 19. yüzyılda yaşa-

miş Alman matematikçisi Zöllner'dir. Yaşadığı yıllarda son derece ilgi çekici fizik ve matematik araştırmaları yapan bu bilim adamı üst düzeydeki boyutlarla ve uzayın kıvrımlarıyla ilgilenmiştir.

Bu olayın keşife dayanan bir görüntüsüne sahip olduğu iddia eden Slade adında bir medyum bulmuştu. Slade, Zöllner'den gerekli matematiksel verileri aldıktan sonra, onun ve daha başka şahitlerin gözü önünde çözülmesi çok zor olan düğümlerle bağlanmış bir kutuya bazı şeyler koymuş sonra yine düğümlere dokunmadan bunları geri almıştır. Hemen akabinde Zöllner'e karşı geniş bir kampanya açılır. Gittikçe şımardığı, dolayısıyla laboratuvarının ve tahsisatının elinden alınması gerektiği açıklanır. Çünkü onlara göre kendisi usta bir hokkabazdan başka birşey değildir. Sonunda Zöllner çalışmalarını bırakır.

Buna benzeyen umut kırıcı daha başka örnekler de vardır. Yine bu yüzden çağdaş bir fizikçi olan ve uçan dairelerin sırrını sakladığına inandığı «sevk kapılarıyla» ilgilenen ve 20 Şubat 1959 gecesi Florida'da arabasının içinde kafasına bir kurşun sıkılmış olarak bulunan Maurice K. Jessup'tur. Katili de hiçbir zaman bulunamamıştır.

Amerikan Denizcilik Araştırmalar Gizli Servisi'ne bir rapor göndermişti. Bu rapor bugün kayıptır ama çekilen fotoğraflar halen mevcuttur. Bunları görmüş kişiler tanıyorum.

«Sevk kapılarının» yerçekimi dalgaları yayınlayıp yayınlamadıklarını bilmek ilginç olacaktır.

Günümüzde yerçekimi dalgalarının incelenmesi çok güçtür hatta varlıkları bile tartışma konusudur. Ama Sovyetler bunları araştırabilecek basit ve duyarlı bir aygıtı geliştirmeye çalışıyorlar.

Bu aygıtın gizli hiçbir yanı yoktur ve Moskova Deneysel ve Teorik Fizik Dergisinde yayınlanacaktır. Umarım birisi bu aleti Magnetic Hill'e, Bermuda Şeytan Üçgeni'ne, Japonya açıklarındaki Şeytan Denizi'ne ve kaybolmaların sıkça rastlandığı diğer bölgelere götürüp dener.

Bu arada Bermuda Şeytan Üçgeni'nin faaliyetini sürdürdüğünü belirtelim. Beş ton et taşıyan C 70 tipi bir kargo uçağı 1970 Nisanında bu bölgede iz bırakmadan kaybolmuştur.

Uçağın telsiz ve radarla donatılmış olduğunu söylemeye gerek yok.

«Sevk Kapısı» olmak için bütün özelliklere sahip başka bir yer de Arjantin'deki Bahía Blanca'dır.

Burada vukubulmuş olaylardan daha önce de örnekler verdim. İşte bunlardan biri daha :

Doktor Gerardo Vidal ve karısı 1968 Mayıs'ında şehrin banliyösünde çok seyrek rastlanan yoğun bir sisle karşılaştılar ve şuurlarını kaybettiler. Tekrar kendilerine geldiklerinde kol saatleri durmuş, arabalarının boyası kazınmıştı ve hiç bilmedikleri bir yoldaydılar. En yakın kasabaya geldiklerinde kırksekiz saatin geçmiş olduğunu ve işin en garip yanı Meksika'da olduklarını öğrendiler! Nasıl onca sınırdan geçip, binlerce kilometreyi aşmışlardı? Bunu onlar gibi kimse de anlayamadı.

Arjantin, Brezilya ve Meksika'nın Sevk Kapılarıyla doluya benzeşmesine rağmen bunların ayrıntılı bir haritasının yapılmamış olması şaşırtıcıdır.

Amerikalı Vincent Gaddis gibi birçok yazar gemilerin kaybolduğu deniz seviyesindeki «Sevk Kapılarını» incelemişlerdir. Edgar Poe'yi «Şişedeki Mektup» adlı olağanüstü eserini yazmaya zorlayan belki de böyle bir kapıdır.

Atmosferin üst katları, orada «Sevk Kapılarının» bulunup bulunmadığını anlayacak kadar incelenmemiştir. Ama buna karşılık bazı uçakların ortadan kaybolması resmen kabul edilmiştir.

Ne yazık ki aynı şeyleri uçan daireler için söylemek olanaksızdır çünkü bu söylentiler bizzat onları gördüklerini söyleyen kişilerce yalanlamaktadır. Yani genellikle bütün dünyanın kabul ettiği gibi bunlara inanmak yersizdir.

Acaba Sevk Kapıları Güney Doğu Asya'daki, Güney Amerika'daki ve Meksika'daki bazı kaybolan toplumların sorumlusu mudur?

Angkor'u inşa edenler ne oldu? Güney Amerika ve Meksika'daki kaybolan toplumlar ne oldu? Niçin şehirlerini tarlalarını terkettiler? Resmî arkeolojinin bu sorulara açık bir cevap vermediği sürece en hayalî varsayımları düşünmek mümkündür. Çok yakın bir geçmişte Çinliler Çin'in iç bölgelerinde bulunan ve bütün bilinen piramitlerden daha büyük olan ve tamamen yabancı bir ırk tarafından inşa edilmiş olan dev bir piramit hakkında cesur ve yalın belgeler yayınlamışlardır. Şayet bu hikâye doğrulanırsa -ki bu piramit yakın zamanlarda çevrilen bir Çin filminde görülmüştür- kayıp ırklar sorunu tekrar gündeme gelecektir.

Başka bir ilginç soru da duyular - dışı (extra - sensoriel) yeteneklerin bazen Sevk Kapılarını geçip dünyanın bilinmeyen yüzlerinin görüntüsünü verip veremeyecekleridir. Bildiğim kadarıyla hiç bir sistemli rüya incelemesi, bu anlamda, bugüne kadar yapılmadı. Ama bazı vak'alar bunu gerektirmektedir. Bunlardan birisi haftalık Amerikan Weekly dergisinde 28 Haziran 1942'de yayınlandı (bu sıralarda ünlü Amerikan yazarı Abraham Merritt buranın şef redaktörüydü).

Vak'a, elektrikçi olan Dan W. Feurenbach'la ilgilidir. Bu Amerikalı yıllardan beri rüyasında bizimkinden daha ileri bir uygarlığa sahip bir dünyaya gidiyordu. Burada Telsiz, yardımıyla elektrik üreten enerji santralleri ve bunlardan faydalanmak için her evde bir alıcı görüyordu. Bizim dünyamıza oranla daha ileri düzeyde keşifler görüyor ve bunları detaylarıyla anlatıyordu. O dünyada yaşayanlar kendisinin varlığından haberdardılar ve bir rehber ziyaretleri sırasında kendisine eşlik ediyordu. Bu Théta adında beyazlar giymiş birisiydi. Bu dünyanın sakinleri Yunanca konuştuklarından Feurenbach ne olup bittiğini daha iyi anlamak için Yunanca öğrenmeye karar verdi. Rüyalarında rehberiyi ve diğer insanlarla uzun Yunanca konuşmaları oluyordu. Kendisi bunlara dair çok ayrıntılı bilgiler vermiştir. Tabii bunların hepsinin uydurma ihtimali de vardır. Bunlar öyle ayrıntılardır ki bugün için doğrulanmaları imkân dışıdır. Ama yine de bunlar tamamen bağımsız olarak ve Freud'ün rüya üzerindeki varsayımlarına dayanarak incelenmelidir.

Bunların yanında bildiğimiz radyasyonun bu Sevk Kapılarından geçip geçemeyeceğidir. Bugün kaynağı belirlenemeyen kızıl ve mor ötesi telsiz yayınları vardır. Hatta insan kulağının duyamadığı ama aletlerin inceleyebildiği yüksek frekanslı ses yayınlarına rastlanmıştır. Amerikan ölçüler ve ağırlıklar bürosu bu konu üzerinde ileri düzeyde araştırmalar yapmıştır. Bundan başka mantıklı açıklaması olmayan **patlama seslerinin** veya patlamayı andıran seslerin belgelerini toplamıştır. Böyle bir patlama başkan Kennedy'nin öldürüldüğü Dallas kentinde 12 Aralık 1951'de olmuştur. Patlamanın şiddetinden camlar kırılmış, sürücüler arabalarının şiddetle sarsıldığını söylemişlerdir. Bölgesel polis teşkilâtı ve F.B.I. geniş bir araştırma yapmış ama hiçbir açıklama bulamamıştır. Herhangi bir patlamanın meydana gelmiş olabileceği Dallas çevresindeki askerî merkezler de araştırmış ama bunlar da sonuçsuz kalmıştır. Sadece 12 Nisan 1857'de Kaliforniya'daki San Gabriel'de böyle bir olayın meydana gelmiş olduğu öğrenilmiştir. Bu hadisede Murphy ailesinin oturduğu evin bahçesinde bir metre derinliğinde çukur açılmıştır. Askeriye, havacılık ve danışma ser-

visleri burada da araştırma yapmışlar ama ne o gün, ne de daha sonra bir karşılık bulabilmişlerdir.

Bunlardan başka bum bum değil de bip bip yapan gürültüler duyulmuştur. Böyle sesler 6 Nisan 1967 gecesi Washington banliyösünde duyulmuştur. Olay üç gün boyunca devam etmiş ama hiçbir çözüm bulunamamıştır. Bu garip sese birçok kişi şahit olmuş, hatta belki ses bandına bile kaydedilmiştir. Bir biyologist bunun baykuş sesi olduğunu iddia etmiş ama bölgede bir tek baykuş bulunmadığı gibi bu hayvanların o bölgeyi hangi sebepten dolayı işgal edecekleri de anlaşılamamıştır. Geçmişe gidersek, benzer olayları 1927'de Ohio'da görürüz. Bu olayda sesler 1928 Ocağına kadar sürmüştür. Çevre halkı polise başvurmuş ama bir sonuç alamamıştır. Şunu da belirtmek gerekir ki o devirde böyle şiddetli gürültü çıkarabilecek süpersonik uçaklar da yoktu. Bunların yanında depremin sesini andıran gürültülerin olduğu da söylenmektedir. Bunlara «gökteki depremler» adı verilmiştir. Bu cins gürültülere bir örnek 21 Mayıs 1957'de Los Angeles'dakilere dir.

Bunlardan başka, 27 - 28 Mayıs 1968'de Boston'da olduğu gibi uğultular da duyulmaktadır. Bu olayda polis merkezi şikayetçilerle dolmuştu. Garip sesin belirli bir ritmi, vardı : uğultu iki dakika sürüyor, aradan altı dakika bir sessizlik oluyor, sonra uğultu yeniden başlıyordu. Meteorologlar, Harvard gözlemevinin astronomları, polis, yerel ve federal makamlar işe karıştı ama hiçbir sonuç alınamadı. Sesin hangi yönden geldiği bile saptanamadı. Buna karşılık 1953 Eylülünde, Los Angeles yakınlarında Chalfont St. Giles ve Leighon-the-Sea adlı iki küçük kasabada uçak sesini andıran sesin kaynağı teşhis edilebildi. Maalesef bu ses toprağın derinliklerinden geldiği için bir işe yaramadı. Gürültü halâ devam etmektedir ve bilhassa Noel gecelerinde, fabrikaların tatil olması dolayısıyla herhalde, ses daha iyi duyulabilmektedir ki yerin derinliklerinde böyle düzenli bir gürültü çıkaracak hiçbir vak'a olmamaktadır.

Depremleri önceden kestirebilmek için yerin bütün hareketleri dinlenmektedir ama buna benzer birşey şimdiye kadar hiç duyulmamıştır.

Bir Sevk Kapısının toprağın derinliklerinde olması imkân dahilindedir. Hatta yeraltı kıvrımlarında yaşayan yaratıklardan bile bahsedebiliriz.

Peki bu Sevk Kapılarından geçiş nasıl oluyor?

Bu konunun bizim bilgimizin çok ötesinde olmasına rağmen «tünel olayı» diye adlandırılan bir vak'adan yararlanarak buna ilişkin birtakım fikirler yürütebiliriz.

Matematiksel fiziğin sözle ifadesi bir hatadır. Ama yine de bu tünel olayı şöyle açıklanabilir :

Bir kuvvet alanını aşmaya çalışan bir cisim, meselâ çekirdekle elektronlar arasındaki potansiyel gücü aşmaya çalışan bir cismi düşünelim. Şayet yeteri kadar enerjisi yoksa bu işi başaramaz.

Ama evren bu kadar basit değildir. Tabiatın kuralları istatistiklere bağlıdır ve yeterli enerjisi olmayan bir parçacık bile bu kuvvet alanını aşabilmektedir. Bunu matematiksel olarak, Louis de Broglie'nin dediği gibi, parçacıkların dalgalar gibi hareket ettiğini ve parçacığa eşlik eden bir dalganın bu alanı kısmen aştığını söyleyerek açıklayabiliriz.

Kuzenim George Gamov ve Profesör Edward Condon (uçan dalrelere karşı olan raporuyla tanınmıştır) tabii alfa radyoaktivitesini bu şekilde açıklamışlardır. Normal olarak bir alfa parçacığı çekirdekteki güç alanını içerden dışarıya doğru aşamaz. Ama bazen bu gerçekleşmekte ve bu olay hesaplanıp istatistik olarak önceden bildirilebilmektedir. İşte ilk defa 1929'da ortaya konulan tabii radyoaktivite budur.

İki İngiliz bilgini olan Cockroft ve Walton bu geçiş olayının dışarıdan içeriye doğru da olabileceğini ve az miktarda enerji yükü olan protonların çekirdeğe girebileceğini ileri sürdüler. Bu varsayımlarını laboratuvarda lithium protonlarını çıkarıp sunî alfa parçacıkları elde ederek kanıtladılar.

Jean Perrin'in fizik - kimya enstitüsünde öğrencilerine :

«Bu ateşin ikinci defa keşfedilmesidir.» deyişini hatırlarım.

Hidrojen bombasının gerçekleştirilmesinde de aynı prensipler kullanılmıştır.

Proksimite füzesinin mucidi George O'Smith tünel olayının insanlara gezenler arası uzayın yollarını açacağını ummaktadır. Şayet dünyamız ile boyut kıvrımları arasında bir güç engeli varsa bunun tünel olayı yardımıyla aşılabileceğini düşünerek hiçbir bilim adamının geleceği kestirme hakkına tecavüz etmek istemem.

Bu şartlarda iki tip geçiş olabilir :

Bunların birincisi iradeye bağlıdır, ve nakledilecek cisme başka

bir boyutta bir hız kazandırmaya dayanır. Bu iş çeşitli aygıtları ve belki de özel olarak yetiştirilmiş bir insan iradesinin desteklemediği bir gücü gerektirebilir. Dünyamızla «Dünya Kralının» ülkesi arasında gidip gelen haberciler, «Merkezin Bekçileri» belki de buna benzer yöntemler kullanıyorlardır.

İkincisi ise irade dışı olanıdır ve tabii radyoaktivite olayında olduğu gibi tesadüflere bağlıdır. Dünyamıza gelip kaybolan kişiler bu şekilde seyahat ediyorlardı belki yine varlıklarının imkânsız olanaksız olan birtakım hayvanlar da bu yoldan geliyorlardı.

Dehşet salan **kar adamları**, Amerika ormanlarında gezinen üç metre boyundaki **insanimsı yaratıklar**, Borneo'da olduğu kadar İngiltere'de de görülen **uçan sürüngenler** (ptérodactyle) büyük **deniz yılanları** ve buna benzer diğer garip yaratıklar «dış» kökenli olabilirler.

Bütün bunlar bana Sevk Kapılarının nasıl ve kimler tarafından yapıldığını söylemiyor. Hemen hemen kesin olarak şunu söyleyebiliriz ki, Einstein'ın da gösterdiği gibi uzay metafizik bir olay değil fizikî bir varlıktır. Ve bunun şekli değiştirilebilir.

Einstein'ın devrinde boşluktaki bir kıvrımın Merkür'ün hareketi tarafından ortaya çıktığı zannediliyordu. Bu teori güneşin bir küre olmadığının anlaşılmasıyla beraber çürütülmüştür. Ama bu teorinin teknik adı olan genel izafiyet halâ geçerlidir ve **uzayın şeklini değiştiren güçlerin** varlığı düşünülebilir. Bu işi elektrik alanı gibi manyetik alan yapmaktadır. Dolayısıyla çeşitli dünyaları veya dvipaları ayıran **uzay kıvrımları** da etkilenebilir ve dünyamız üzerinde yine dünyamıza açılan ama normal olarak görülmeyen Sevk Kapıları ortaya çıkabilir. Bu fikir belki birgün enfraruj veya ultraviyole fotoğrafçılık gibi fizikçiye aşina olacaktır.

Bana şu itirazlar yöneltiliyor: «Ya siz fizikçilerin varsaydıkları başka evrenlerle ilgili ne yapıyorsunuz? Hayalet Nişinura evreni? Feinberg'in takion'lar evreni?»

Cevabım bu evrenlerin varolabileceği, bunlarla ilişki kurulabileceğidir. Ama, belki de hayâlgücümün sınırlı olması nedeniyle, bu varsayımları da sınırlama eğilimim var. Çok seviyeli bir dünya varsayımı hayâl gücünü uyarmak için bence yeteri kadar çılgıncadır. (Niels Bohr fiziği geliştirmek için çılgınca varsayımlar aranması gerektiği görüşündeydi.) Amerikalı Allen Greenfield ve İngiliz Brinsley le Poer Trench gibi araştırmacılar bu başka evrenlerle ilgilenmektedirler. Benim «Sevk Kapısı» olarak adlandırdığım şeylere onlar «pencere» demektedirler.

Ama onlar bu «pencereler»in sadece dış evrenlere olup, dünyanın kendisine açılmadığını iddia etmektedirler. Sonuç olarak hepimizin aynı şeyden fakat değişik dillerde konuştuğumuz fikrindeyim.

Wells'in Mösyö Barnstraple insan - tanrılar ülkesindeki sözlerini hatırlayalım :

«Bize en uzak nebuladan daha uzak ve ellerimizle ayaklarımız kadar yakın evrenler vardır.»

B E Ş İ N C İ B Ö L Ü M

ÖLÜMSÜZLER

Aşağıda size nakledeceğim olaylar 1944 ilkbaharında, benim de şahsen katıldığım Mauthausen'deki bir toplama kampında geçti.

Birgün kampa bir sürgünler konvoyu geldi. Ama bunlar her zamankilerden değildiler : toplama kampına gönderilmeyi kendileri arzulamışlardı.

Bütün Almanların -bugün inkâr etseler bile- bu kamplarda olan biteni bildiklerinden, bu durum oldukça şaşırtıcıydı. Kampımızın führeri Zeiereis konvoydakilerin sorgusunu yaptı.

Olanı biteni çabuk öğrendik. Yeni gelenler sorguları sırasında «Biz Yehova şahitleriyiz. Bize burada suç işlendiği söylendi. Bunlara bizzat şahit olup kıyamet gününde Tanrının sağında yerimizi alıp gördüklerimizi anlatacağız», demişlerdi.

Kuru gürültüye pabuç bırakmayan Ziereis bile bir an ürpermiş ve onlara :

«Bir yanlışlık var, sizi hemen serbest bırakacağım», demişti.

Bunun üzerine Yehova müritleri hep bir ağızdan :

«Hitler'e ölüm! Gebersin o domuz!» diye bağırılmışlardı.

Tabî bunun üzerine serbest bırakılmaları imkânsız bir hale geldi, ve hepsi fırında yok edildi. Ama ben de Ziereis'in yerinde olmak istemezdim. Çünkü kurtuluş gününde kendini haklı çıkarmaya çalışırken onu ben öldürdüm.

Söylemek istediğim Yehova Şahitleri ile alay etmek gibi bir eğilimim yok.

Kendilerinin söylediklerine göre bugün aramızda 144.000 tane ölümsüz bulunmaktadır.

Aramızda yaşayan ölümsüzler efsanesi çok eskilere dayanır.

Meselâ Çinde eskiden yaşamış bilgelerin de katılabileceği bir ölümsüzler adasından bahsedilir.

Bütün uygarlıklarda aramızda yaşayan ufak bir ölümsüzler grubundan bahsedilmesi esastır. Bu efsanelerin en tanınmışı «Gezgin Musevi» efsanesidir. Büründüğü kişilerden az bilineni ve belki de en güzeli şudur : Efendinin yüzüncü ve tarifsiz ismi bir kılıcın üzerine kazılmıştır. Gezgin Musevî bu kılıcı gördüğü zaman yola koyulmalıdır. (Kara Düzenin, kılıcı ve S.S.'lerin sembolü olan ve üzerinde Şeytan'ın gizli isminin eski İskandinav harfleriyle yazılmış bir örneğinin dahe bulunması olasıdır).

Gezgin Musevi'nin, Eugène Sue ve Alexandre Dumas'ya ilham kaynağı olduğu şüphesizdir. O aynı zamanda kader habercisi olan bu ölümsüzle karşılaşmaları hicveden yazılara da ilham kaynağı olmuştur.

Birçok kimse onu tarif etmekte, Gustave Meyrinck :

«Onu insan kılığında görürsen henüz uyanmamışsın demektir. Ama onu yıldızlı bir gökyüzünde yay burcu şeklinde görürsen anla ki mucizeler yaratmaya kadirsin», demektedir.

Gezgin Musevi'nin görüldüğü en önemli tarihler 1542'de Hamburg'ta, 1575'te İspanya'da, 1599'da Viyana'da, 1623'de Ypreste, 1640'ta Brüksel'de ve 1644'te Paris'tedir.

Hamburg'da ortaya çıkışında Schleswig protestan piskoposu Paulus von Eisen kendisini görmüştür. Bu karşılaşmayı hicveden bir yazı 1602'de ortaya çıkmıştır.

Kudüs'te kunduracılık yapan Ahasverus'un efsanesi de İsa ile karşılaşmasıyla başlar. Haç yolunda ilerleyen İsa bir an yorulunca Ahasverus'un kapısına oturup dinlenmek ister ama ev sahibi buna izin vermez. Bunun üzerine İsa «Ben istediğim zaman dinleneceğim ama sen ben tekrar gelene kadar hep yürüyeceksin», der.

1602'de yazılan hicivin nerede ve kim tarafından yazıldığı meçhuldür. Bunun birçok baskıları yapılmıştır. 18. ve 19. yüzyıllarda Gezgin Musevi daha enderdir. Buna rağmen 1790'da New Castle'da, 1868'de de Salt Lake City'de görülmüştür. İlk olarak bu görünüşünde Desert News gazetesinde O'Grady adlı mormon, bir muhabirle röportaj yapmıştır.

Kendisi henüz Saint - Germain - des - Prés'de gözükmemiş olmasına karşılık ölümsüz Rozkruva Saint - Germain'in burada ortaya çıkmasından beri umutlar bu yöndedir.

Gezgin Musevi efsanesinin ebedî antisemitizm'e (Yahudi düşmanlığına) bağlamak bence aşırı kolaylığa kaçmaktır. Aramızda gizlice yaşayan ölümsüzler geleneği antisemitizme bağlı değildir ve bir ölümsüzün tarihin ilk olayı olan İsa'nın çarmıha gerilmesi olayı sırasında varolmuş olmasını düşünmek normaldir.

Çok yakın bir geçmişte, musevi bir dram yazarı olan David Pinsky Gezgin Musevi efsanesini musevilik açısından ele almıştır : onun Gezgin Musevisi bir katil değil, Mesih gelince orada bulunmak isteyen ölümsüz bir arayıcıdır. Bu Meyrinck'in iddiasına da uymaktadır.

En eski ölümsüzlük efsanesi Sümerlerin Gılgamış Destanıdır. Destanın kahramanı denizin dibinde gençleştiren ve hayatı sonsuz kılan bir bitki bulur. Bu modern biyolojinin ileri sürdüğü fikre oldukça yakındır. René Quinton gibi birçok bilimadamı ölümsüzlüğün sırrının denizin dibinde yattığını düşünmüşlerdir.

Gezgin Musevi hikâyesinden bahsederken şunu da belirtmek gerekir ki, fiziksel ölümsüzlük efsanesi ve aramızdaki ölümsüz azınlık fikri o kadar yaygındır ki bunlar üzerinde bugüne kadar yapılanlardan daha ciddi bir araştırma gerektirmektedir. Bildiğim kadarıyla basit yoldan ölümsüzlüğe ulaşmak amacıyla yapılan tek araştırma ikinci dünya savaşından hemen önce Amerikalı Senatör Roger Sherman Hoar tarafından gerçekleştirilmiştir. İhtiyarlığın organizmada biriken «ağır su» tarafından meydana geldiği fikrinden hareket ederek Hoar uzun yaşam iksirinin organizmadaki ağır suyun ter ve ürün vasıtasıyla atılıp yerine hafif suyun konması olduğunu söylemişti. Böyle bir sıvı deneyler sonucunda (veya uzaylılarla temaslar sonucunda) çok eski bir geçmişte bulunmuş olabilir, ve bu sıvının sırrı sayıları çok seyrek olarak artan bir ölümsüzler topluluğu tarafından muhafaza edilmiş olabilir.

Bu fikir oldukça akla yakındır ve böyle bir ölümsüzler topluluğu ortaya çıkarmak çok zor olacaktır. Çağımızda bile sahte kâğıtlar edinmek ve düzenli bir şekilde sınıflandırılmasını önlemek için parmak izlerinin sırasını değiştirmek çok kolaydır. İlgili görevlilerin ellerini biraz yağlamak bu iş için yeterlidir ve bu usûl bugün uygulanmaktadır. Parmak izi ve fotoğrafın bulunmadığı geçmiş devirlerde ise kimlik değiştirip farkedilmeden yaşamak çok kolaydı. Aramızdaki ölümsüzlerin küçük bir çoğunluğu araştırmaya uğrama riskiyle karşı karşıya değildir. Bir kaza anında bile yüzeysel bir otopsi yapılmakta, kan sayımı ve ayrıntılı inceleme yapılmamaktadır. Bir otomobil tarafından çiğnenen veya bir uçak kazasında ölen araştırma riskine uğramaz.

Şayet uzun yaşamın iksirini yalnızca ölümsüzler biliyorsa diğerlerinin araştırması sonuçsuz kalmıştır. Bunların arasında özellikle simyacıları belirtmek gerekir. Çin gelenekleri ikinci yüzyılda yaşamış simyacı Wei Poyang'ın uzun yaşamın sırrını keşfettiğini söyler. Emrindekilerden birini ölümsüzleştirmiş ama iksirin geri kalan kısmı simyacının köpeği tarafından içilince o da ölümsüzleşmiştir.

Çinli simyacılar uzun yaşam iksirini hazırlamada altının vazgeçilmez olduğuna inanıyorlardı, ama genellikle bu madeni elde edemeyecek kadar fakir taoist keşişler olduklarından onu kendileri imal etmeye çalıştılar ve sonunda da başarılı olmuşa benzerler.

Acaba, bununla birlikte uzun yaşam iksirini de hazırlayabildiler mi? Efsanelere rağmen bu fikir kesinlik kazanmamıştır.

Avrupalı simyacıların çabalarına gelince, Büyük Eser'i (Grand Oeuvre) başarmış gibi görünmelerine karşılık, iksiri buldukları şüphelidir. 18. yüzyılda H. Zedler'in evrensel lügatı bütün tahlillerde saf su olarak görünen ve birçok hastalığa iyi gelen «**panacea aqua'dan**» söz eder.

Bu su parasız olarak Paris'te M. de Villars tarafından dağıtılmıştır. Ağır su sorununa bir çözüm getiren iksirin bilinen ilk ortaya çıkışı bu olabilir. Bir yakıtın içindeki suyu açığa çıkarma tekniğiyle aynıdır bu; alkol suyla beraber çıkıp gider. Doğru veya yanlış bir şekilde Paracelse'e ithaf edilen bir yazı (ismi De Tinctura Physicorum, tarihi 1570) Mısırlı doktorların onu kullanarak 150 yıl yaşadığını anlatan bir boyalı sıvıdan bahseder. Yine aynı çağlarda Salomon Trismosin adlı biri birçok defa yeniden gençleşmiş ve yüzüyle saçları olduğu kadar belkemiği de doğrulmuştur. Daha nekadarsüreyle yaşayacağı sorulduğunda «Kıyamete kadar» diye cevap vermiştir.

Bu kişi de herhalde değişik bir su kullanıyordu. Çağımızda bu mamülü kullanan gizli topluluğun mahkûm edilen Goethe'nin tekrar iyileşmesiyle 19. yüzyılda tekrar varlığını kanıtladığı ortaya çıkmışa benziyor. Alexander Von Bernius bu olaya birçok eserinde ima eder.

Topluluk üyeleri tarafından barış için vazgeçilmez olduğuna karar verilen şansölye Adenauer'in hayatını uzatmak için yine bu topluluğun müdahale ettiği söylenir. Bu hiçbir zaman kanıtlanmamıştır ama Adenauer'in kendisi de bilinmeyen yöntemler uygulayan hekimlerin kendi rahatsızlığına müdahale ettikleri onaylanmıştır.

Goethe bütün yaşamı boyunca simyacıların denetiminde kalmıştır.

1770'de arkadaşı Matmazel Von Klettenberg'e yazdığı bir mektupta :

«Benim gizli tutkum simyadır» der.

Yine aynı zamanda ve belki de kendisine uygulanan yöntemlerle ailesinde ve kendisinde varolan olağanüstü veriler (anneanesi Freudien bir tarzda rüya yorumu yapardı ve durugörüye sahipti.) su yüzeyine çıkmıştır.

Newton gibi o da olağanüstü olaylarla, optikte, özellikle renk teorisiyle, meteorolojiyle ve bulutlar teorisiyle ilgileniyordu.

Buna karşılık gitgide dinden uzaklaşıyordu ve yirmidört yaşına geldiğinde 4. yüzyılda hristiyanlığın, museviliğin ve çok tanrılı dinlerin bir sentezini yapmayı amaçlayan görüşe ait olmayı istediğini belirtiyordu.

Simyacıların Goethe'nin yaşamına müdahalelerinin ayrıntılı kanıtlarını şu kitaplarda bulabilirsiniz :

R.D. Gray'in «**Goethe the Alchemist**» (Cambridge Univ. Press, 1952), A. A. Raphael'in «**The Philosopher's Stone**» (Routledge, 1952)..

Bu iki eser, olaya müdahale eden topluluğun adı hakkında kesin bilgi vermezler. Benim de bu konu üzerinde daha fazla bilgim yok. Yalnızca şunu incelemek isterdim :

Başta ben olmak üzere birçok kişi nazizm çağında doruğa ulaşan siyah Almanya üzerinde durdu. Maalesef bu kara Almanya'nın varlığı tartışılmaz. Ama bunun yanında, onun karşıtı olan bir de beyaz Almanya vardı. Ve görünüşe göre nazizm bile onun merkezini yok edememiştir. Bu gün bile dünyada topluluğa kabul (inisilyasyon) organlarının kurulmasıyla ilgili kararları bu merkez verir. Bu kararların en sonuncusu 19. yüzyılın sonunda Golden Dawn'da verilendir. Bu kararda merkez S.D.A. başharfleriyle temsil edilmiştir. Yine yazar Stefan George'un «**Kozmik Halkaları**»nın gerçekleştirilmesi için bu organizasyon karar vermiştir. Hitler'e karşı 20 Temmuz 1944 suikastine katılan görevlilerin çoğu bu «Kozmik Halka»ların parçasıdır.

Çağdaş Alman simyacısı ve şairi Alexander Von Bernus'un ölümlüyle bu merkezle ilişki kurmamı sağlayacak tek bağ da koptu. Ama bu merkezin varlığı inkâr edilemez ve 1770'te Goethe'yi kurtarmak için olaya müdahale etmiştir.

Son olarak, Max Planck ve Werner Heisenberg gibi ünlü bilginler bile Goethe'nin simya ile bilim arasındaki ilişki üzerine kurduğu düşünceleri ciddiye almışlardır.

Dolayısıyla ender olarak varlığını belli eden bir ölümsüzler topluluğunu en azından varsayım olarak kabul etmek olasıdır. Ve yine, ağır suyun fizyolojik sonuçları üzerine bildiklerimiz uzun hayat iksiri üzerine bir hipotez kurmamıza imkân tanımaktadır.

Okuyucu uzun yaşam iksirinin sadece tabiat kanunlarına dayanan kimyasal bir bulgu olduğu fikrine karşı çıkabilir. Birçokları ölümsüzlüğün sırrının birtakım manevî (Spiritüel) etkenleri kapsadığını umabilir. Bu tür görüşlere büyük saygım var. Bunun yanında manevî açıdan fiziksel ölümsüzlük konusuyla ilgilenenlere Marcel Pouget'nin «**Fiziksel Ölümsüzlük**» (Editions et Publications premiéres) adlı eserini tavsiye edebilirim.

Bu kitabın önsözünde Raymond Abellio «**Le Courrier d'Immortalité**» adlı bir gazete yayınlayan Kaliforniya'lı bir tarikatten bahseder. Bu gazetede :

«Herşey olasıdır, ölümsüzlük bile. Gün gelecek insanlar, atalarının, ölümün kaçınılmaz olduğu görüşünün dehşet verici gölgesi ardında ve kendilerinin haberi olmadan binlerce nesil boyunca yaşadığını öğrenecekler.»

Bu güzel bir teşhistir.

M. Pouget ölümsüzlüğü, içimizden ulaşabileceğimiz ve ölüme karşı bir direnç oluşturan bir **düşünce hali** olarak tasavvur etmektedir.

Maalesef, sadece ölüme karşı durma isteği ölümsüzlüğü getirseydi toplama kamplarındaki çok sayıda sürgün ölümsüz olurdu. Bunların arasında bugün hayatta olanlar da ölmeye devam ediyorlar ve birkaç yıl içinde geriye bir tane bile kalmayacak. M. Pouget yönteminin tesirliliğini ispatlamak amacıyla onbeş yıldan beri doktora görünmediğini belirtiyor. Tahminime göre kendisi sebeplerle sonuçları karıştırmaktadır ve kendisinin iddia ettiğinin tam tersine **sıhhatte olmasının sebebi onbeş yıldır doktora görünmeyiştir!** Yazdığı kitapta çok dert çekenlere karşı saygı, hatta şefkat gösterilmesi gerektiğini belirtmesine karşılık çevre kirlenmesi üzerine yanlış ve yoga, prana, vs. üzerine cahilce fikirleri tekrarlamaktadır.

Buna karşılık, insanüstü ortamı tanımlayışı güzeldir ve genişletilmeyi gerektirmektedir :

«Şimdi, niçin fiziksel ölümsüzlük -ve hatta ölümsüz gençlik- terimini kullandığım merak edilebilir. Bu fikir benim içime şüphesiz ihtiyarlanmanın ve böyle güzel, parlak bir alemde ölmenin imkânsızlığı gücüyle yerleşti. Bu fikrin yeşerdiği varlığımın bu bölümü normal zamanlarda kendini belli etmeyen ama varlığını tartışılmaz bir gerçek olarak kabul ettiğim Ben'di, ki bu bölüm hayatımın ışıklı desteği ve yukarı bir varolmaya giden yolda kılavuzu idi».

Bütün bunların gerçek olup olmadığını deneyler bize gösterecek : M. Pouget'nin ölümsüz olup olmadığını göreceğiz. Bunu gönülden dileirim ama ileri sürdüğü yöntemden ne olursa olsun bir sonuç çıkarılabileceğini sanmıyorum. Şayet bütün fikirler uzlaştırılmak istenirse herşeyden önce ölümsüzlerden kurulu toplumun açıklamasını olağanüstü olaylarda, duada hatta başka dünyalılarla temasta bulduğuna inanmak gerekir. Beni ilgilendiren ise basit, su ile diğer metallerin ve büyük bir olasılıkla altının muamele edilmesinden elde edilen ve hayatı biolojistlerin normal olarak kabul ettikleri hayat sınırının çok ötesine geçiren bir maddenin varlığını düşünmek. Buradan da bu maddenin neden gizli olarak kaldığı anlaşılıyor : dünyadaki nüfus artışı problemi o kadar önemli ki buna bir de ölümsüzlüğü eklemek biraz fazla olur.

Ama bu toplum bu maddeyi özel değeri olan kişiler ve kaza ile ölen üyeleri için saklamalıdır : bir ölümsüz bile savaşa, otomobil veya uçak kazasına karşı korunmamalıdır.

Bu gizli toplum aynı zamanda sırrının muhafazasına da dikkat etmelidir. Bu dikkat askerî teknik ilerledikçe daha da zorlaşmalıdır. Geçmişte, 18. yüzyılda yaşayan bir kimsenin 14. yüzyılda yaşamış birine çok benzediği farkedilince bunun tesadüfî veya tekrar dirilme olduğuna inanılırdı. Aralarında asırlarca fark olan iki kişinin imzalarına bakarak şaşkına dönenler (meselâ Roger Bacon ile Roger Boscovitch'in imzaları) bunun üzerinde fazla durmuyorlardı. Ama, şayet 21. yüzyılda bir polis dosyasında 19. yüzyıldaki ile aynı olan bir parmak izine rastlanırsa birçok sorular sorulacaktır. Aynı şey fotoğraflar için de geçerlidir, özellikle birbirlerine çok benzeyen vesikalık fotoğraflarla gazetedekiler. Savaştan önce (zincire vurulmuş ördek) «Canard enchaîné» Ağa Han'ın politikacı Albert Sarraut ve Yunan Başbakanı Vascencellos ile aynı olduğunu delilleriyle ortaya koymuştu. Fotoğraflarının benzerliği hakikaten çarpıcıydı. Şayet parmak izinden daha mükemmel kimlik belirleme vasıtaları bulunursa göz rengi -elektroansefalogram, gibi- ve bütün insanlar merkezî bir bilgisayar tarafından fişlenirlerse

bazı kimselerin çağlar boyunca yaşadıkları ortaya çıkacaktır. Tabii gizli ölümsüzler toplumu bu bilgisayarı uzaktan bozacak bir yöntem geliştirmezlerse...

Toplum içindeki bazı sembollerin açıklığa kavuşturulup kavuşturulamayacağı merak edilebilir. Ölümsüzlükle elma arasındaki ilişki bütün dünyaya yayılmıştır ve bu meyvanın yetiştiği her bölge incelenmelidir. Yine, şu anda uykuda olan ama tekrar ortaya çıkacaklarına inanılan ölümsüzlerin efsaneleri de bize ipuçları verebilir. Bunların en önemlisi Yorkshire'da Richmond Castle'da uyuyan Yuvarlak Masa'nın kralı Arthur'dür. Burası incelenmelidir. Yine, Blanik tepesinin altında uyuyan Çek Kralı Wenzel; Thuringe dağları altında uyuyan Frédéric Barberousse (burada Victor Hugo'nun «**Les Burgraves**» adlı oyunundan bir bölüm aktarmak isterim : «— Dilenci, adın nedir söyle bana. — Frédéric Barberousse, Almanya İmparatoru...» Bunun hemen altında Victor Hugo'nun notu : «Şaşıрма, hayret.»)

Bunların yanında Sırbistan dağları altında uyuyan Kral Marko, Karpatlar'ın altında uyuyan haydut Dobocz. Bir de İsviçre Federasyonu'nu kuran Ogier le Danois ve daha başkaları.

Bu efsanelerin belki de hepsi ölümsüzleri anlatmaktadır. Bir de Efes'in «Yedi Uyurlardan» (Eshabı Kehf) bahseden ve Kur'an'da da bahsi geçen hristiyan efsanesi vardır.

Yine bunlara ilâveten Hitler'i korkunç derecede etkileyen Niebelungen'deki **ölümsüz uyurları** belirtmek gerekir.

Bir nazi marşı : «Ölülerin uyanacağı saat yaklaşıyor, bunlara kendilerini yaşıyor sananlar da dahildir.»

Günümüzde bile ölümsüzlerin yeraltındaki kalelerinden bahseden mitler oldukça çoktur.

Teozofi veya Golden Dawn gibi hareketlere ilham kaynağı olan Üstadlar, Bilinmeyen Üstünler ölümsüz olmalıdırlar. Bunlar aynı zamanda, zihinlerini çalıştırırken, düşünürken hattâ durugörü yoluyla uzayın başka bölgelerine seyahat ederken vücutlarının hiç yıpranmadığı bir trans durumuna geçebilme kudretine sahiptir.

Fisagor ve Francis Bacon bugün halâ onların arasında olmalıdır. Tabii bütün bunlar ispatlanması zor ve gerçekleşmiş olduğu hiçbir zaman kabul edilemeyecek şeylerdir. Ama yine de bir takım izler olabilir.

Hükümet ise daha ciddi izler temin etmelidir. Bunun üzerinde hu-

kuk doktorları tarafından bir inceleme yapılmış ama yayınlanmasını ne-
dense istememişler ve adlarının belirtilmemesini tercih etmişlerdir.
Simyacı Jean Lallemant'ın doğum tarihi bilinir ama ölüm tarihi asla.
Genellikle ve basının iddia ettiğinin tam tersine günlük hayatta yüz ya-
şına gelmiş veya daha da yaşlı bir kimsenin ölümüne rastlanmaz.

Şayet böyle bir gazete yüz yaşında birinin öldüğünü ilân ederse,
yapılan iyi bir araştırma o kişinin en fazla doksanbeş yaşında olduğ-
nu ortaya koyar. Bir Fransız istatistikçisi bana : «Yüz yaşına gelenler
asla ölmezler», demişti.

Bu olay Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere dünyanın bütün
ülkelerinde kesinlikle aynıdır.

Gizli bilimler alanında uzmanlaşmış kişiler arasında da doğum
tarihi bilinip ölüm tarihi bilinmeyenler oldukça çoktur. Buna sivil ha-
yatın oturmuş olduğu ülkelerde ve modern çağlar da dahildir. Meyrinck
bir şiirinde bazı tabutlar açıldığı zaman bunların içinde ceset değil
temsili bir kılıç bulunduğunu söyler. Dediğine göre bu kılıç kristalleş-
miş demir demir oksidinden (manyetit) yontulmuştur. Burada da ilgi
çekici bir simgeleme vardır.

Çin'de de büyük gizli toplumların ve özellikle Ameraude Ejder'inin
başında ölümsüzler olmalıdır. Mao'nun polisi bile bence bu gizli top-
lumları ortadan kaldıramamıştır.

Ölümsüzlüğün kalıtım yoluyla geçip geçmediğini öğrenmek ilginç
olacaktır. Prensip olarak sonradan kazanılan özellikler kalıtım yoluyla
bir sonraki nesle geçmez, ama son zamanlarda yapılan birçok deney,
A.D.N.'nin dışardan etkilenebildiğini göstermiştir. Bazı yaratıkların bi-
lerek veya bilmeyerek ölümsüzlüğü veya çok uzun yaşamı kalıtım yo-
luyla kazanması olasıdır.

Şunu da belirtelim ki sivil hayatta böyle bir yaşam kazanmak
çok kolaydır ve toplumun içinde hiçbir soruna maruz kalmadan per-
yodik olarak değiştiren ölümsüzler olmalıdır.

Yukarıda bahsettiğimiz ve uzun yaşam iksiri adını verdiğimiz de-
ğişik suyun aktığı tabii çeşmelerle ilgili efsaneler de çok yaygındır.
Bunların en tanınmış İspanyol maceraperesti Ponce de Leon'un Ba-
hama adalarında bulduğuyla ilgilidir. Şaşırtıcı olan bir şeyde Ponce de
Leon'un çeşmesinin bulunduğu Bimini adasında kayıp bir uygarlığın
mukaddes emanetleri ve özellikle onbin yaşındaki Bimini duvarı bulun-
maktadır. Bu tesadüfler en azından şaşırtıcıdır.

Bu türden çeşmeler dünyanın her tarafında bulunur. Tabî ki psikanalistler bunlara da çocukça bahaneler bulmuşlardır. Dikkate değer bir şey de, Ay'ı suya yakın kılmalarıdır. Çünkü, en azından yüzeyinde su bulunmayan tek dünya Ay'dır. Buna karşılık, kutsal su, ölümsüzlük çeşmesi, ölümsüzlük veren su sembolleri dikkatle ele alınmalıdır.

Normal ve ağır sudan değişik türde daha birçok su çeşidi yakın geçmişte keşfedilmiştir. Bunlar arasında hidrojen 3 atomundan iki ve oksijen atomundan bir taneyle molekülü oluşturan süper - ağır suyla polimerize suyu sayabiliriz.

Bu çeşitli su moleküllerinin arasında bir yerde fiziksel ölümsüzlüğün sırrı da bulunmaktadır. Normal su bile evrenle ilişki içindedir. Piccardi suyun fiziksel ve kimyasal özelliklerinin zamanla değiştiğini göstermiştir. Bu değişimlerin dünyanın uzaydaki bazı belirli bölgelerinden geçişine bağlı olduğu sanılmaktadır.

Dünyanın yörüngesi «helicoidal» dir (dünyanın güneş etrafındaki yörüngesiyle güneş sisteminin Vega'ya kayarken izlediği yolun birleşimi), galaksi alanını değişken bir açıyla keser ve bu da suyun yapısına yansır.

Yapısı değiştirilmiş su, hayat iksiri, ağır suyu eriten, ve onu organizmanın dışına atan su evrenin herhangi bir noktasında yapılmış olmalıdır. Fakat sır o kadar iyi saklanmış ki, hangi frekansta ve hangi miktarda uygulandığını bilmek imkânsızdır. Şurası muhakkak ki bu suyun imali o kadar güç değil, çünkü ölümsüzler bunu bulmak için fazla sıkıntı çekmiyorlar.

Bir ölümsüzü tanımanın başka yolları olup olmadığı merak edilebilir. Bu cevaplandırılması zor bir sorudur. Cevap uyku uyumamaları olabilir.

Uyku gereksinmesinin ortadan kalktığı tıp tarafından birçok kere gözlenmiştir : çok seyrek olmakla beraber bu tür vakalar meydana gelebilmektedir. 1961 yılında, o zamanlar seksenbir yaşında olan Eustace Burnett adlı bir İngiliz incelenmişti. Adam ellidört yıldan beri uyumamıştı.

Kendisi sıhhatli bir kişiydi. Hipnotizm kendisine etki etmiyordu. Uyku ilaçları başını ağrıtıyordu. Buna karşılık günde altı saat yatakta kalıyor, kitap okuyup müzik dinliyor ve çok meraklısı olduğu çapraz bulmacalardan çözüyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse bir ölümsüz gösterdiği bilgelikle, toplumdan ayrı yaşamasıyla, zekâsının düzenli olarak gelişmesiyle ayırdedilebilir. Aksi taktirde, hep aynı kalınsaydı ölümsüzlüğün ne değeri olurdu? Burada bir kere daha insanüstü koşullarla ve hayalgücü-müzün sınırlarını aşmalarıyla karşılaşyoruz.

Bir maymunun bizi hayal edememesi gibi biz de insanüstü yaratıkları ve ölümsüzleri hayalimizde canlandıramıyoruz. Yalnızlık, hayattan hoşnut olmama, merak etmeme ölümlülüğün işaretleridir. Önünde vakti olan bir kişinin düşünceleri bizimkilerden çok farklıdır. Bunun ilk sonuçlarından biri hırs yokluğu ve araya girmemedir. Bir ölümsüz Voltaire'in dediğinden çok daha derin bir anlama sahip olarak «bahçesini ekmelidir.»

Chesterton : «Sezar ve Napoleon kendilerinden bahsedilmesi için kendilerine çılgınca kötülük etmişlerdir ve kendilerinden bahsedilmiş-tir. Bazı insanlar ise kendilerinden bahsedilmemesi için kendilerine o kadar kötülük ederler ki kendilerinden bahsedilmez». demiştir.

ALTINCI BÖLÜM

GİZLİ TOPLULUKLAR VE ENERJİ MERKEZLERİ

1947 yılında Detroit'de (A.B.D.) bir otelin salonunda bulunuyordum. Caddede silâh sesleri duydum ve baktığım zaman kırmızı ve yaldızlı elbiseler giymiş adamların geçtiklerini gördüm. Bazıları havaya ateş ediyor, bazıları boru çalıyordu. Kapıcıya bunun ne anlama geldiğini sorunca bana «Bayım, bu gizli topluluktur» dedi.

Benim hayal ettiğim veya tanımlamaya çalıştığım bu tip toplumlar değildir. Benim kastettiğim gerçek gizli toplumlardır. Gerçekten gizli bir toplumun varolabileceğini göstermek için, bizimkinden birazcık değişik bir dünyada geçen bir olayı hayal etmeme izin verin. Biraz daha farklı diyorum, çünkü ne tarih, ne bilim, ne de teknik değişik olsun.

Bizim yaşadığımız dünyada yaşamış olan büyük matematikçi ve sonsuzdan büyük sayıların mucidi Cantor (veya matematik gerçeklerin zaten varolduğuna bize de onları keşfetmek düştüğüne inananlar için, kâşif Cantor) diğer matematikçiler tarafından o kadar horlandı ki sonunda çıldırdı. Cantor'un içinde bulunduğu tehlikeyi sezerek sırrını kendine sakladığı bir dünya düşünüyorum.

Ölümünden sonra sırrı küçük gruplarca saklandı. Şimdi 1973 yılında bu diğer dünyadayız. Ve burada, üyelerinin toplanıp sonsuzdan büyük sayılardan konuştukları küçük gizli bir toplum var. Bu fikir o toplumun dışında varolmadığı için, böylece bir fikir herkese safsata olarak gözükeceğinden kimse böyle bir toplumun varlığından şüphelenmez. Tabii ki böyle bir toplum olaylara müdahale etmez, yayın yapmaz, dergi yayınlamaz, toplum üyeleri kurucuları Cantor'un keşfettiği dünyayı tanımaya ayırırlar tüm vakitlerini.

Bizim kendi dünyamızda, bir matematikçiler kongresinde Cantor'un sonsuz ötesi sayıları yarışmaya sokulduğunda bir matematikçi : «Cantor'un keşfettiği cennette kimse bize dokunamaz» diyecektir.

Ama benim düşlediğim dünyada bu cennet sınırlı bir insan grubu tarafından keşfedilmiştir. Ve onların varlıklarından kimse şüphelenmez.

efsane haline gelmemişlerdir, çünkü o dünyada sonsuz ötesi sayılar fikrikimsede uyanmaz.

İşte benim için gizli toplum budur. Bizim yaşadığımız dünyada da bunlardan olduğuna inanıyorum.

Bunlar neye yararlar? Buna başka bir soruyla cevap vereyim : Yaşamak neye yarar?

Bu toplumun üyelerinin yaşamları bizimkilerden daha zengindir ve bu da yeterlidir. Onlar bu üye olma işini tütün büroları elde etmek veya milletvekili olmak için kullanmazlar. Ama bunun tersine, faaliyetlerinin fizikî sonuçlar doğurmasına karşılık yine de tetkik edilmezler. Açıklayayım : gerçekten gizli bir toplumun biraraya gelmesine lüzum yoktur. Toplanmak için topluluk üyelerinin yaşadıkları çağda henüz keşf edilmemiş iletişim araçlarına sahip olmaları yeterlidir.

1623'lerdeki Pozkruva'lar radyoya benzer araçlarla (bunlarla ilgili belgeler vardır) haberleşiyorlar idiyse, bunun o çağlarda tetkik edilmesi olanaksızdır.

Bu kitap yazılırken Enerji Komisyonu atom telefonunu ilân etti. Bu telsiz telefon, teleks veya T.V. «mü» parçacıklarıyla çalışır. Kurşun duvar veya zırh tabakası dahil olmak üzere her türlü katı cismin ötesinden 35. Km'ye kadar kullanılabilir. Ve elektro manyetik aygıtlarla tetkik edilemez. Casuslar veya devrimciler tarafından kullanılan radyo vericilerini araştıran polis atom telefonunu bulamaz. Üyeleri atom telefonu kullanan bir gizli toplum ortaya çıkarılamaz. Yine, amacı zamanın keşfi olan bir gizli toplum, zamanın keşfinin olanaksız olarak nitelendiği bir çağda, hiç tetkik edilemeyecektir.

Genel olarak, faaliyetleri bizim faaliyet sahamızın ötesinde olan bir gizli toplum tetkik edilemez.

Bana sık sık her çağda hainlerin olabileceği söylenir. Havarilerin arasında da Yudas vardı. Buna cevabım, böyle bir hain açıklamalar yapacak olsa bile, kimse ona inanmayacaktır çünkü o çağda insanlar da henüz kavramının bile olmadığı inceleme konularından bahsedecek, belki de lügatında bulunmayacak kelimeler kullanacaktır.

Bunun üstüne bir de kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak bir araya gelmiyorlarsa, bizim vasıtalarımızla çözülecek arşivleri yoksa böyle bir toplum incelenemez. Tetkik edilemez çünkü gerçekten gizlidir. Dünyanın gizli bir yönetimi veya bilgi vermek, tavsiyelerde bu-

İnlemek isteyenlerin mevcudiyeti kesinlikle sözkonusu değildir. Sözkonusu olan bir «anlam keşfeden» ve bunu gizli olarak kendilerine saklamak isteyen insanlardır. Bunlar çok az sayıdadır ve üyelerini kendileri seçerek çoğalırlar.

Teorik olarak bu tip varlıklar hiçbir iz bırakmamalıdır. Evrenin salt mekanik bir şemasıyla yetinilirse durum böyle olacaktır. Buna karşılık, psişik güç alanlarının olduğu farzedilirse bazı irade dışı sonuçların ortaya çıkması kuvvetle olasıdır. Bu tip toplumlar, ünlü İngiliz yazarı ve «Otuzdokuz Basamak'ın» yazarı John Buchan'ın dediği gibi «enerji merkezleri»dir.

«Psişik enerji alanı» kavramını tanımlamak çok güçtür. İşe bazı mitosları ortadan kaldırarak başlayalım.

Bilimin kabul ettiği enerji alanı anlamında psişik enerji alanı yoktur. Birçok deneyler gizli şeyleri bilenlerin inandıklarının aksine bir «akışkan»ın olmadığını ortaya koymuştur. Yani, ısıtılıp dik bir çerçeveye gerilmiş olan bir yatak çarşafı insan vücuduyla aynı radyasyonu aynı sebepten dolayı yayınlar : atmosferde her zaman varolan ısısal enfraruj radyasyonundan daha alçak frekansta ışık saçar.

Öyle ki, herhangi bir tarzda yapılan psişik faaliyetin uzak mesafede sonuçlar doğurmasına inanmak güçtür. Yine de telepati ve telekinezi sonuçları bunu kanıtlarlar. **Yani psişik faaliyetin çevremizde bulunan ve henüz tetkik edemediğimiz enerji türleri üzerinde katalizör etkisi vardır.**

Amerikan bilgini Wheeler maddenin yokolmasından doğan enerjiden çok daha büyük enerjilerin evrenin yapısında var olduğuna inanmaktadır. Teorisinin adı «jeometrodinamiktir» ve Einstein'ın izafiyet teorisinin mantıklı uzantıları üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla, psişik enerjinin Wheeler'in jeometrodinamik enerjisi üzerinde katalizör etkisi yaptığını kabul etmek yanlış olmaz.

Bu «poltergeist» (cisimleri havaya kaldıran düşünce faaliyetleri) olaylarını, ve genel anlamda psikokinezi ve telepati olaylarını açıklar. Hatta psişik enerjinin daha yararlı işlere yaradığı, başka psişizmler üzerine etki eden enerji merkezlerinden hareket ederek yayın yaptığı hatta bizim açık olarak anlayamayacağımız şekilde tabiat üzerine etki ettiği olasıdır. Olaf Stapeldon «Sonuncular ve Birinciler» adlı eserinde **psişik faaliyetin bir gezegenin çekim alanını bozabileceği varsayımını ileri sürmektedir.**

Bu fikir ilk anda görüldüğü kadar çılgınca olmayabilir ve bu çekim düşünülebilen enerjilerin en hassası değildir.

Yerçekimi kuvveti bilinen bütün enerjilerden, nükleer güçten, elektriğin itme ve çekme güçlerinden çok daha zayıftır. Ama daha da zayıf, bugüne kadar gözden kaçmış ama yine de varolan güçler bulunabilir. Yerçekimi gibi bu güçler de boşluğu değiştireceklerdir, ama başka bir biçimde.

Bunların varlığının tam bir ispatı henüz yoktur. Çeşitli ve matematik bir temele sıkıca yaslanmış teoriler ortaya atılmıştır. Wheeler de bu şekilde ve Einstein'ın yardımıyla «topolojik solucanların delikleri» adını verdiği şeyi tasarlamıştır. Bunlar boşluğun ince yapısı içinde normal boşluğu aşmadan bir noktadan diğerine gitmek için kullanılan yollardır. Topolojik delikler bir mikro-evrende, boyutları 10 - 13 cm.yi aşmayan alanlar içinde cereyan eden olaylardır. Atom çekirdeklerinin boylarından daha ufak boyutlar içinde normal boşluk kaybolacak ve yerini hayalî enerjilere bırakacaktır.

Yakın bir geçmişte uzay fizikçileri buna benzeyen ama astronomik evrenin sonsuzluğunda gelişen bir olay keşfettiler. Bazı şartlarda bir yıldızın kendi üzerine çökebileceğini ve arkasında astronomların «Kara delik» dedikleri şeyi bırakarak uzaydan çekileceğini gösterdiler. Bu gibi olaylara «Collaps» deniyor.

İngiliz varsayımclar collapsların daha da ileri bir aşamasını hayal ederek bütün bir galaksinin kendi üzerine çökebileceğini söylediler. Yıldız tam bir küre şeklindedir. Ama galaksi öyle değil : kaba olarak bir yumurta şeklinde olduğu söylenebilir.

Hesaplar bir galaksinin çökmesi halinde bir kara delik değil de uzayın başka bölgelerine uzanan **bir tünel** ortaya çıkacağını gösteriyor. Dolayısıyla tamamen yeni ve uzayı değiştiren güçler söz konusudur.

Bu uzay arası enerji her yerde, hatta dünyamızın yüzeyinde bile mevcuttur. Şayet bizim yaptığımız gibi psişik faaliyetin bazı özel durumlarda, bir musluğun suyu harekete geçirmesi veya katalizörün kimyasal enerjileri harekete geçirmesi gibi uzay arası enerjiyi harekete geçirdiği farzedilirse hayal gücüne dayanan olasılıklar ortaya çıkar.

Örneğin Sevk Kapılarının, iradeye bağlı olarak veya olmayarak bu tür bir mekanizmayla açıkladıkları düşünülebilir.

Özel işlem görmüş maddî varlıkların bu türden ve bilimin şu an

için bilmediği enerjiler depolamasının olup olamayacağı merak edilebilir. Golden Dawn topluluğunun «tılısımları yükleme» töreni vardı. Ne yazık ki bu törenlerin tanımı açık değildir ama bunu başaranların işlenen cismin son derece kuvvetli güçlerle dolu olduğuna dair izlenimleri vardır. Tılısımlarla ilgili efsaneler Binbir Gece'den alınmış olabilirler ve mantıklı bir görüşle bakılabilirler.

Mantıklı düşünüldüğü takdirde, bazı insanların biraraya gelip, belli bir düzene göre yerleşip aynı anda belli bir şekilde düşünerek uzay üzerinde etki edebileceklerini ve onun ürettiği enerjileri etkileyebileceklerini düşünmek zordur. Yine aynı mantıklı düşünce nükleer pilin son derece saf maddelerin düzenli bir geometrik yerleşimle atom enerjisi ürettiğini kabul etmek zorunda kalmıştır. Saf insanların belirli bir geometrik düzenle yerleşmesiyle oluşan psişik pil fikri yeni ama saçma değildir.

Yeni enerji alanları içinde düşünen kişilerin yerleşmesi, atomların gelişmesinden daha etkili olabilir.

Şayet gizli bir toplumun çalışması sonunda çıkan sonuçlar dikkate alınırsa iki olasılık belirir :

- İrade dışı ortaya çıkan sonuçlar,
- İradeyle ortaya çıkan sonuçlar.

Ve toplumun amacı bu sonuçların incelenmesidir.

İşin kökeninde, bu sonuçların, gizli toplumlardan uzakta, tesadüfen ortaya çıktığına ve tabiatüstü sebeplere bağlandığına inanılabilir.

Bunun yanında, matematiğin ve fizikî bilimlerin gelişmesiyle bazı gruplar bu sonuçlarda ustalaşmış ve bizce anlaşılması güç şekillerde kullanmışlardır.

Geleneksel verilerin birçoğu bu anlam içinde açıklanmaya elverişlidir. Örneğin atom pili, basılı (İmprimé) devre. Özel bir mürekkep ile özel bir yüzey üzerine çizilen çizgiler radyasyon alıcısı veya vericisi olarak kullanılabilir. Bu tür devreler benzer yöntemlerle büyük seriler halinde üretilmekte ve bunlar transistörlü alıcılarda kullanılmaktadır. Dolayısıyla bir parşömen üzerine mürekkeple çizilen birkaç çizginin fizikî sonuçlar meydana getirebileceği kavranabilir bir gerçektir. Ve yine, yere çizilen geometrik bir şeklin, senkronize düşünceleri yardımıyla çok özel bir tabiatın enerjilerine katalizör etkisi yaptıran kişilerin durumunu belirlediği söylenebilir.

«Poltergeist» (Tekinsiz ev) olayının da benim düşünceme göre bu tür bir olay olduğunu da belirtmekte yarar var : nasıl ki yıldırım da özel, tabîî, anî bir elektriksel vak'a ise... Yine meteoritler de tabîî, anî astronomik olaylardır : bizim füzelerimizden çok önce bile metal veya taş kümeleri uzayı dolaşıyorlardı.

Dolayısıyla, bilginlerce «geometrodinamik enerji», «sübkuantik enerji», (*) olarak adlandırdıkları şey düşünceden atkilenebilir, açığa çıkabilir ve yönlendirilebilir.

Bilginlere göre bu enerjiler çok büyüktür : bilmeden boşluk olarak nitelediğimiz uzay, aynı hacimdeki hidrojen bombasından çok daha büyük miktarda enerji bulundurur.

Şayet bu enerjiler psişizme bağlıysa yine psişizm üzerinde etkileri olmalıdır. Buna göre, enerji merkezleri isteyerek veya istemeyerek merkezin yakınlarındaki hatta dünya yüzeyindeki varlıkların psişizimleri üzerinde etkili olabilirler. Böylece insanlığın psişik gelişmesi iyi veya kötü yönde etkilenmiş olabilir. Nazizm öncesinde yer alan enerji merkezleri bütün Alman halkının psikolojisini kötü yönde etkilemiş olabilir. Buna karşılık, ben, insan psişizmine Almanlarınkinden daha fazla bir şekilde ama irade dışında etki yapabilecek gizli varlıklara inanıyorum. Amaçlarının insanlığın gelişmesiyle ilgisi olmadığı için daha çok olaylara karışmamaya çalışacaklardır. Ama bu çevrelerinde garip olayların meydana gelmesine ve merkezin ortadan kalkmasından uzun bir süre sonra bile zaman içinde süregelmesine engel oluşturmaz.

Bizim bildiğimiz enerjilerden çok daha kuvvetli enerjilere sahip olan bir topluluğun faaliyetlerinin neler olabileceğini düşlemeye çalışmak ilgi çekici bir iş olacaktır. Bunlardan ilk akla gelen başka akıllı varlıklarla ilişki kuracaklarıdır. Şayet uzayda tüneller açmak mümkünse bilimin tasarladığı yöntemlerini hiçbirini kullanmadan iletişim kurmak olasıdır.

Radyo veya lazerle boşuna aranan meskûn gezegenlerle ilişkiyi belki de gizli toplumlar uzun süre önce kurmuşlardır. Bu konuyla ilgili olarak, üzerime almadan, büyücü Adolphe Grad'ın fikrini hatırlatmak iyi olacaktır. Grad, İbranice'nin ilahî ve insanüstü bir kökeni olduğu ve

(*) Sübkuantik : Alt kuantum - Kuantum : Planck katsayısıyla kendi frekansının çarpımına eşit büyüklükte, daha bölünemeyen enerji şeklinin altında olan.

evrenin her yerindeki sır sahiplerince bilindiğini öne sürüp bu dilin kozmonotlara öğretilmesi görüşündedir.

Yine böyle bir görüşle, bütün akıllı varlıkların kullandığı evrensel dilin ünlü İngiliz büyücüsü John Dee'nin ileri sürdüğü «meleklerin dili» olup olmadığı merak konusudur.

Kurgu bilimin bütün hayalleri uzayarası enerjinin ustalarının elleri arasında gerçek olabilirler : zaman içinde seyahat, vs. Ama ben, bütün bu sonuçları doğuranların bizim düşleyemediğimiz tamamen yeni fikirler olduğu düşüncesindeyim.

Ünlü astronom Sir Frederic Hoyle, New York - Colombla'daki bir dersinde :

«Bir kâğıda beş satır yazılabileceğine, bunların toplumu tamamen değiştirebileceğine inanıyorum» demiştir.

Ben daha da ileri gidiyorum ve belli çerçevede dahilinde ve belli kişilerce düşünüldüğü taktirde psikolojik veya fizik olaylara çevrilebilecek uzaysal etkiler ortaya çıkarabilecek fikirlerin varolduğunu düşünüyorum. Bunlarla ilgilenen toplulukların var olduklarını düşünüyorum.

Bu toplulukların sadece birinin ismini verebilirim : Hindistan'daki **«Dokuz Bilinmeyenler.»** Ama bundan başkaları da olmalıdır.

Genel olarak şu söylenebilir : matematik gibi soyut bilimler de vardır, deneysel bilimler de vardır. Bir de bu ikisi arasında köprü vazifesi gören bilimler vardır : uzay fiziği gibi... Şayet laboratuvar da bir yıldız yapma olanağı yoksa deneyleri çok sıcak bir madde üzerinde yapmak mümkündür.

Sadece teorik incelemeler yapan veya sadece deneylerle uğraşan gizli toplumlar olduğu kanısındayım. Belki de bu deneylerin sonuçları Teilhard de Chardin'in **«İnsan Olayı»** adlı eserinde hayâl ettiği Zekâ, tetkik teleskobuyla donatılmış yabancı dünyalılarca gayet net olarak izlenebilmektedir. Ancak bu deney sonuçları şimdilik bizim bilimimizin gözünden kaçabilir.

Ama durum her zaman böyle olmayabilir, ve yeni ölçüm aletlerinin icadı gizli deneyler yapanları çalışmalarını başka alanlara kaydırmaya (örneğin diğer bölümlerde bahsettiğim dünyanın kıvrımları) zorlayabilir. Veya faaliyetlerini koruyacak araçlar bulabilirler.

Okuyucu bu tür güçlere sahip olanların niçin dünyayı egemenlik-

leri altına almak istemediklerini merak edebilir. Buna, gerçekten gizli toplumların üye kabul etme yöntemlerinin kesin bir ilgisizlik ve dünyadan kopma gerektirdiğini söyleyerek cevap verebilirim. Yine, bu yöntemlerin üyelere sıkı bir kontrol uyguladığını düşünüyorum.

Üyeleri çocukca «**kudret**» oyunları ile ilgilenen bir gizli toplum şüphesiz dejenere olur ve sonunda dağılır. Golden Dawn'ın da başına gelen budur ve bundan dolayıdır ki bu grup hakkında bazı bilgilere sahibiz.

Gerçekten gizli toplumlar bilinmezler çünkü **onlar zaman ve uzayla oynamazlar**, ama ciddi incelemeler yaparlar. **Burada sözkonusu olan gerçek büyüdür.** Arthur Machen'in de dediği gibi : «Bu toplulukların üyeleri gizli bir şerefle yetinirler.»

Arthur Machen düşüncesini şu hikâyeye açıklamıştır. «Şayet Chchristophe Colomb gerçekten büyük olsaydı, Amerikayı keşfettikten sonra mürettebatını denize atar ve döndüğünde hiçbirşey bulamadığını söylerdi.»

Böyle kaliteli zekâlar vardır ve bunlar düsturları «açıklamak veya ölmek» olan üniversitelere bağlı değildirler. Sadece tanımlanması bile bizim ruh doktorlarımız tarafından mahkûm edilmelerine yol açacak faaliyetlerde bulunurlar ve aldıkları emir «kendini bırakma»dır.

Düşünce tarzları resmî bilim adamlarınıninkinin tam tersidir. Bunların sadece bilgiyi açıklama gibi bir sabit fikirleri vardır ve açıkladıkları bilgi oranıyla değerlendirirler. Saygıdeğer hocalarımdan biri olan Toulouse Bilimler Fakültesi profesörü fizikçi Bouasse Nobel ödülünü alabilmek için aynı şeyi beş kez ortaya atmak ve böylece bir cilt oluşturmak gerektiğini söylerdi. Ama bunun tam tersi olan ve yayınlama korkusu taşıyan, alışlagelmiş yöntemlerle yayınlamaktan çekinen, buna karşılık aynı özellikte ve aynı şekilde yönlendirilmiş zekâlarla birlikte çalışan düşünceyi de kafamızda canlandırabiliriz.

Üniversitedeki krizin orada büyük zekâlar olmamasından kaynaklandığı söylenir. Üniversitede değilse **başka yerde** olmalıdır.

Başka yer aramızdır.

Ve ben psikolojik nedenlerden dolayı bu üstün zekâların geniş toplumlar halinde değil de küçük hücreler halinde toplandığını düşünüyorum. Onlar bilhassa kişinin değerine inanmalı ve bilgi tapınaklarına altın harflerle Churchill'in şu sözünü yazmalıdırlar : «Deve bir komite tarafından çizilmiş attır.»

Yine onlar Disraeli'nin şu vecizesini sık sık kullanmalıdırlar : «Hiçbir zaman dışa vurmamak, hiçbir zaman sızlanmamak.»

Gizli topluluklar üzerine yaptığımız söyleşilerde bana hep şöyle söylenir : «Şayet herkes sizin hayal ettiğiniz gibi olsaydı insanlık ilerleyemezdi.» Bu, temelde şu demeye gelir : istisnalar herkes gibi olsaydı istisna olmazdı. Bu haliyle görülüyor ki bu apaçık bir bönlüktür.

Bildiklerimize ve özellikle Cattell'in insan zekâsı üzerine araştırmalarına dayanarak eğrinin çok yüksek zekâ düzeylerine (ikiyüzün üzeri) gelindiğinde düştüğü söylenebilir. Bazıları zekâ ölçümünün 200'ün üzerindeki belirsiz alanlara ulaşsa bile bunun bir anlamı olacağını söylerler. Gerçek gibi görünen belirli bir çağda 200'ün üzerine çıkan zekâ sayısı 1000'i geçmez, işte bu 1000 kadar **istisnai kişi** gerçekten gizli toplumları oluşturmalarıdır : Yani bu gizli topluluklardan çok sayıda olmamalıdır. Bu süper zekâlılar çok özel bir psikolojiye sahip olmalıdırlar. Bu süper zekâlılardan birisi olan ve sibernatiği keşfeden Norbert Wiener anılarını eski «Eski Mucize» adlı eserinde yayınlamıştır. Burada normal insan düşüncesinden çok değişik bir düşünce sistemi göstermektedir. 8 yaşında olgunluk sınavını veren, 12 yaşında bilim doktoru olan ve 16 yaşında bir ansiklopedi yapan Wiener'den daha zeki insanlar da varsa bunlar kendilerini çevreleyen düşmanca yığına karşı hiçbir mecburiyet duymamalıdırlar.

Merritt'in «Son Şair ve Robotlar» adlı romanında tesvir ettiği benzer kişi gibidir : «Derin bir aptallık okyanusunun tüm gezegeni kapladığını ve arada sırada bir zekâ dalgasının bu okyanusta yükseldiğini biliyordu. Bildiği başka birşey de kendisinin bu dalgalardan biri olduğuydu».

Süper zekâlar, insanlığın kendi çalışmalarından yararlanmalarına çalışmak gibi kendilerinde bir mecburiyet görmezler, zaten hiç bir şey anlamayacaklardır. Onlar kendi yollarını takip ederler ve sayıları az olan gizli toplumların ilgilendikleri konularda uzmanlaşırlar. Bu bilimsel tutuma tamamen ters düşen bir tutumdur. Eski simyacılarla günümüz kimyacıları buna örnektir.

Bu şartlar altında bu toplumların yararı nedir?

Cevabım şöyle : Hayatın kendisi. Buna şunu da ekliyorum insan zekâsının zirvesi bence belirgin değildir ve bu zirveye gizli çalışmalarla ulaşılmıştır. Belki de bizim türümüz diğer gezegenlerdeki zekâlar tarafından onlar kıstas alınarak ölçülmüştür.

Jacobi adlı XIX yüzyılı matematikçisi : «Matematiğin bir yararı vardır, insan zekâsının en büyük şerefiyle çalışmak.»

Gizli toplumlar belki de bu en büyük şerefle çalışmaktadırlar. Belki de onlar insanlığın önemli bir kesimidir.

Başka bir bölümde göreceğimiz gibi birisi genel bir felâket anında seçkin bir topluluğun kaçabilmesi için yol hazırlamaktadır. Yüksek bilgileri ve güçleri hangi şartlar altında olursa olsun gizli toplumlara yaşama olanağı verecektir. Hitler iktidara geldiğinde G. K. Chesterton «karagücün» hristiyanlık için ortaya koyduğu tehlikeler hakkında soruya çekildi. Chesterton : «Tehlike büyüktür ,ama İsa'nın kilisesi yaşayacaktır çünkü onun mezarlardaki gizli sembolü balıktı.» demiştir. Ve gazetecilerin bir şey anlayamamaları üzerine şöyle devam etmişti : **«Tufandan sonra sağ kalan balıklardır.»**

Gizli toplumların sanıldığından daha eski zamanlarda da varolduğunu ve tufanlardan sonra da varlıklarını sürdürdüklerine ve sırlarını onbinlerce yıldır koruduklarına inanıyorum. İşte bu da bir sonraki bölümün konusunu oluşturacak öğretme sorununu ortaya koyar.

YEDİNCİ BÖLÜM

ARİF OLMAYAN (NON - İNİTİÉ) BİR KİŞİNİN ARİF OLMA (INITIATION) ÜZERİNE DÜŞÜNCELERİ

Bir akşam Pigalle'de rastladığım bir Selâmetçi bana «Kurtuldunuz mu?» diye sordu.

Ben de «Neden?» diye sordum.

Ve o bana cevap veremedi.

Yine bu anlamda, kendini arif (initié) olarak niteleyen birisi benimle konuştuğunda ona «Neye arif?» diye sorarım. O da bana cevap veremez.

Bu da bana şimdiye kadar hep sahte ariflerle karşılaştığımı kanıtlıyor. Yine de hakikilerinin varolduğuna inanıyor ve hiçbir sır sözüyle bağlı olmadığım için bu konuyla ilgili fikirlerimi yayınlayabiliyorum.

Her zaman bir sır sözü vermeyi reddetmişimdir. Benim işim bilgidir ve donuk, kullanılmaz bilgi beni ilgilendirmez. Bilgi üzerine : «Boşboğazlığın en kötüsü ilhamlı sezgidir» denmiştir.

Bu bölümde kendimi suçlu hissettiğim konuyu açıklayacağım ki bu da sadece ve sadece boşboğazlıktır.

Sahte arifler oldukça bol miktarda mevcuttur ve bunları Flore'da veya Deux Magots'da kolaylıkla bulabilirsiniz. Chesterton 19. yüzyılda da bunları şöyle tanımlar : «Bir absent kadehinin çevresinde İsis'in peçesini kaldırır ve Stonehenge'in sırrını size açıklarlar.»

O'Henry'nin tanımı belki daha da iyidir.

Usta hırsız Jeff Peters gizli bir mezhep kurar ve müritlerine :

«Tek Sanhendrin benim. Yanlarından geçtiğim zaman topallar yürümeye, körler görmeye başlar.»

Bunun üzerine ona bir hasta getirirler.

Peters «Sağ köprücük kemiğinizde ciddi bir iltihaplanma var», teşhisi koyar.

Hastanın şaşkına dönmesi üzerine «Müsterih olun! Köprücük kemiğiniz yok ve hiç böyle birşeyiniz olmadı. Kalkın ve yürüyün» der.

Ve hasta zıplayıp ayağa kalktığı anda Peters son talimatları verir : «Ona bir biftek ve sekiz damla terebentin verin».

Gurdjieff acaba O'Henry'i okumuş muydu? Belki. Yalnız, sahte para basan kalpazanlar gerçeklerinin olmasını önleyemezler. Bunun gibi arif olmada kalpazanların olması gerçek arifliğin varolmasını engellemez. Bunu şöyle tanımlayabiliriz :

Geçmişteki ileri uygarlıklarda da gizli toplumlar olması gereklidir. Bu uygarlıklar kaybolmuş olabilirler ama gizli toplumlar yaşama-ya devam etmiştir. Arifliğin açıklaması gereken şey de bunların bilgisi ve gücüdür. Kendiliğinden beliremeyecek veya daha doğrusu insanlık tarihinde bir beyinde kendiliğinden bir kere beliren fikirler vardır. Bu fikirler çok eski çağlardan beri arifler tarafından muhafaza edilmiş ve bazen iletilmiştir.

Kime? Niçin?

İkinci soru daha kolay : çünkü bu bilgi tamamen kaybolmasın diye.

İlki ise en zoru : bir nesilde bu bilgiyi alabilecek çok az kişi çıkar. Bunlar nasıl tanınır ve ariflerin özel okulları bunların nasıl farkına varır? Bilmiyorum.

Arifliğe giden merdivenin ilk basamaklarına açılan kapıyı iki kere çaldım. İki seferinde de yetersiz ahlâkımdan dolayı reddedildim.

Robert Amadou, René Guénon'un «Haçın Sembolizmi» adlı eserine yazdığı önsözde :

«İlave etmeliyim ki, yayınlanmamış bazı şahadetlere göre René Guénon Cezayir'de kaldığı sıralarda (Setif 1917 - 18, Hamman Rirha 1918 yazı) ünlü Mostaganem şeyhi El Alaoui'nin barakasına kabul edilmiştir. Ben bunu daha az garanti ederim».

Daha önceden de 1909'un başlarında Guénon'un Fransa'da birçok Hindu'su vardı.

Buna ben de inanmak isterim. Ama hiç ünlü şah El Alaoui'den bahsedildiğini duymadım. Birçok Müslüman arkadaşım da öyle. Belki de Guénon bu yolu takibederek hakiki ariflerle karşılaşmıştı. Ama bu, eserinde tam olarak ortaya çıkmaz.

Ünlü davranışçı psikolog C. Daly King bana daha ciddi geliyor. Bilgileri eski Mısır'a kadar uzanan ariflerle tanıştığını iddia ediyor. Bu oldukça inandırıcı ama olayları takibederek geri gitmek için hiçbir vasıta göstermiyor.

Hindistan'da durum daha da karmaşıktır. Bana dendiğine göre on iki kişinin birinin Dokuz Bilinmeyen'in muritlerini gördüğü söylenir. «Şakirtler» gönderilecek bir mesaj aldıkları zaman veya kendileri bir mesaj gönderdikleri zaman hiçbir açıklamada bulunmak istemezler ve bir dahaki sefere hiç bir şey hatırlamazlar. Bilinen tek şey Dokuz Bilinmeyen'in Hindistan kadar eski olduğudur. Ama bu toplumla ilişki kurmak kolay değildir.

Bazı karşılaştırmalara dayanarak arif olma üzerindeki fikirleri belirlemeye çalışacağım.

Sık sık «ebedî gelenek»ten bahsedilir. Bu terim çok genel ve bulanıktır. Tanım olarak bir kimsenin ölümsüz olup olmadığını anlamak veya bir geleneğin ebedî olup olmadığını anlamak olası değildir.

Eski ve kaybolmuş uygarlıklardan bize kadar gelebilen geleneklerden söz etmek bence daha mantıklıdır (zaten bu kitapta da göreceğiniz gibi mümkün olduğunca mantıklı düşünce alanında kalmaya çalışılmıştır). Bu uygarlığın Milâttan önce 4000 yıl veya en azından 2000 yıl önce ve Antarktika'da gözüktüğünü söyleyebilmemiz için sebepler var.

Şüphesiz, insanlığın bilinen on milyon yıllık tarihinde başka birçok uygarlıklar yaşamıştır ama bu zaman farkı uzadıkça izler kaybolmaktadır.

4000 yaşındaki bir toplum dahi zaten çok eskidir. Bu topluluktan bize kalan izler Mısır aracılığıyla gelmektedir. Mısır bize İon Denizi'deki Théra adasında bulunan ve M.Ö. 1400 yılında Santorin yanardağının patlamasıyla ortadan kalkan Atlantis'den de eski gözükmemektedir. Resmî kronolojiye göre bile Mısır bundan daha eskidir. Modern Sovyet ve Mısır arkeologlarının kronolojisine göre ise Mısır M.Ö. 20 ile 40.000 yıl önceye kadar gitmektedir ve bu da Antartika'nın kaybolmuş uygarlıklarıyla ilişki kurmuş olmasına olanak tanır. Dolayısıyla Antartika'daki uygarlığın bağrında başlayan, yaşamına Mısır'da devam eden ve bu gün halâ faaliyette bulunan bir toplum düşünülebilir. Benim ariflik dediğim bu topluluğun bilgisinin bir kısmının veya tamamının iletilmesidir. Bu tabii ki alışlagelmiş sınırlamalardan daha da ileridir ama en azında nelerden bahsedildiğini biliriz.

Bu ariflik üzerine kendisiyle ilk ve tam olarak mutabık olduğum Guénon'dan bir parça aktarıyorum. Resmî bilimle ariflikten bahsederken diyor ki :

«Bunlar daima söyledikleri şeylerden daha başkadırlar. İşte bundan dolayı resmî bilim adamları kendilerini aşan herşeyi olduğu gibi bunu da inkâr ederler, çünkü yanlış ve bağımlı bir noktadan çıkan inceleme ve araştırmaları bu görüşlerle uyuşmayan herşeyi reddederler : bundan başka, bu insanlar «üstünlük»lerine o kadar inanmışlardır ki araştırmaları sırasında gözlerinden kaçan bir şeyin varlığını hatta olasılığını bile kabul edemezler. Tıpkı körlerin ışığın varlığını reddedip diğer insanlardan üstün olduklarını sanmaları gibi...»

Ama resmî bilimin tavrı ne olursa olsun bu bilgiler varolacaktır. Zaten resmî bilim bu gibi şeylerde biraz tereddüt gösterir. Şayet gelenek daima doğrulansaydı büyük bir olasılıkla resmî bilginlerin çoğu oyun dışı kalırdı. Ama geleneğin resmî bilimi aşıp kendini göstermesi küçük bir olasılıktır. Haberleşmeye uygun olan ve arifliği meydana getiren bu gelenek benim tanımlamama göre gerek nitelik, gerekse nicelik bakımından çok önemli bir bilgi yığınıdır. Bu bilgi muhafaza edilmiştir. Hangi biçimde? Geleneğin muhafaza edildiği ve Gobi çölüyle Yukatan ormanları arasında biryerlerde bulunan kitaplıklardan çok bahsedildi. Bu mümkün olabilir ama aynı zamanda yalan olması da mümkündür.

Bundan başka «Akaşik Kayıtlar»dan da bahsedilir : bunlar zaman-mekân kavramına giren ve normal ötesi melekelerin harekete geçirilmesiyle elde edilebilen bilgilerdir. Bu konuda daha fazla bilgi edinmek için Rudolf Steiner (Alman bilgini, ölümü 1925)'in eserini okumak yeterlidir : antropozofi gizli bir toplum değildir ve Steiner'in belgeleri kabul edilebilir niteliktedir.

Edindiğim başka bilgilerden çıkardığım başka bir fikri de belirtmek isterim :

Geleneksel bilgi, arifliğin kaynağı hepimizin genetik koduna kaydedilmiştir. Bu bilgi çok basit yöntemlerle herhangi bir beyinden çıkarılabilir. Çok eski atalarımızın hafızasını taşıyor olabiliriz ve bu yüze çıkabilir. Bu şartlar altında, birisini arif kılmak ona dersler vermek veya kitap okutmak değil farkında olmadan sahip olduğu, bildiği şeyleri bilincine yerleştirmektir. Bundan dolayı gelenek tahrip edilmez : o her zaman bizde kalacaktır, ta ki onları kavrayabilecek biri çıkana dek... Ama onların bize ihtiyacı olmadığı sürece arif olamayız.

Bu teori bana birçok şeyi açıklıyor ve arifliğin özelliklerini ortaya koyuyor gibi geliyor. Hipnotizma da çok uzak bir geçmişten gelen bilgileri ortaya çıkarır. Charcot'dan Arthur Guirdham'a kadar birçok deneyci bunu tartışılmaz biçimde kanıtlamıştır. Ariflik hipnotizmadan daha ileri gider ve unutulmuş olan metodları kullanır. Bir arif beyin ve sınırlı sistemi üzerinde çalışır, tamamen tabii, her türlü yeniden canlanma ve ruhbilim teorisinden bağımsız ve bilimsel bir gelişmeyi başlatır ve arif olacak kişiyi daha önceden bildiği şeylerden haberdar eder.

Aynı zamanda, arif de bunlardan yararlanır çünkü bu bilgi herkeste aynı değildir ve geçmişle bilgiyi aynı görünüm içinde vermez. Bundan dolayı da bazen arif olan kişi, arif olmak isteyen kişiden daha çok şeyler öğrenir (Kabbale'da bununla ilgili bilgiler vardır).

Arifliği ilkel toplumların geleneklerine veya geçiş merasimlerine bağlamak istemem çünkü ariflik çok sınırlı ve her nesilde takriben yüz aday arasından seçilen ve buna karşılık bulûğ çağına gelmek ve topluma dahil olmakla ilgisi olmayan birşeydir. Aynı kelime birbirinden çok farklı iki kelime için kullanılmıştır.

Bu iletişim çok seyrek oluyordur. Bir sayı belirtmek çok zordur : her asırda üçyüz ve her nesilde yüz kişi diyelim.

Bu sayı tabii ki çok azdır ve denebilir ki insan oğlu sahibolduğu zenginliğin farkına varmadan yaşayıp ölmektedir.

Jenetik üzerine yeterli bilgimizin olmaması ortaya çıkan birçok soruya cevap vermeyi engelliyor. Örneğin : «Büyük Gelenegın» varolduğu sırada Antartika'nın bütün sakinleri bu konular hakkında bilgi sahibi miydi? Şayet böyle idiyse bunun oranı neydi? Gelenekle ilgili bilgileri taşıyan ve jenetik kodda bulunan bilgi paketleri nasıl nakledilir? Mendel'in kalıtım teorisine göre normal olarak naklolan veya bizim bilmediğimiz kurallarla naklolan karakterler gibi mi?

Kendi jenetik kodunda bu bilgiyi taşıyan kişinin arif olması doğaldır. Şayet bu bilgi orada yoksa onu ortaya çıkarmak imkânsızdır.

Toplumun ne kadar kalabalık olduğu gözönüne alınacak olursa, jenetik karakterlerin çoğu çok geniş olarak yayılmıştır. Bu şartlar altında arif olabilecek kişilerin oranı nedir? %99 mu yoksa milyonda bir mi? Ben daha çok ilk sayı üzerinde dururum ama bu varsayımı destekleyecek ciddi belgelerim olmadığını da biliyorum.

İyice bilinmelidir ki kalıtım - yalnızca ırk sorunları üzerine soru-

lan sorularla ilgili değil - sürekli devam eden bir nakil işlemidir. Stalin'in ırkçı ve jenetikçilerinden Lyssenco'nun dediği gibi «sulanan kan» diye birşey sözkonusu değildir. Bir veya birkaç molekülün kromozomların bölünmesi ve jenlerin oluşması sırasındaki nakilleri sözkonusudur.

Antartika'daki uygarlığı bizden önceki ilk ileri uygarlık kabul edip «sıfıncı uygarlık» adını verirsek, bir Nazi veya Stalinist ırkçının dediği gibi, «Kanında sıfıncı uygarlıktan bir damla olması» diye birşey olamaz. Sözkonusu olan jenetik kodunda bir molekülün olup olmamasıdır. Öyle bir molekül ki Fransız Milli Kütüphanesinin bütün kitaplarından daha çok bilgi taşıyan, otomatik olarak üreyen ve belki de bütün insanların kromozomlarında var olan bir molekül : benim düşüncelerim, işte böyle...

Bu molekül son derece nadir bir kalıtım çizgisi de olabilir. Tabî ki aradaki bütün çözümler olasıdır. Bu molekülün varlığı arif olmak için gerekli ama yeterli değildir.

Bilgiden başka, müstakbel adayın istisnâî miktarda zekâ ve karaktere de sahip olması gerekir.

Okuyucu burada bana : «Ama siz burada bir kalıtım aristokrasisinden bahsediyorsunuz. Bu demokratik değildir». diyebilir.

Bu itiraza gönülden mutabıkım. Ben demokrat değilim. Tabiat da öyle.

John W. Campbell normal ötesi yeteneklerle demokratik tabiat arasındaki zıtlığa dikkati çekmiştir. Bu yetenekler toplum tarafından akademik liyakat gibi iyi hal ödülü şeklinde verilemezler. Daha doğrusu insanlar kendilerinin eşit yaratılmadıklarına inanmak yerine bu yetenekleri inkâr etmeyi tercih eder.

Bir kalıtım aristokrasisinin varlığını telâfi eden onun gizliliği, uhrevî saadete nail bir ırk olmama eğilimi ve mümkün olduğu kadar farzedilmekten uzak yaşamasıdır; ve bunu başarmaktadır da... Yüksek bir azınlığın varlığı olasıdır : yüksek değişkenler (mütant'lar), ölümsüzler, arif olmanın yollarını bilenler, eğer tanınsalardı bir katliam olurdu. Yahudiler ilahî saadete ermiş bir ırk olma hevesinin onlara nelere mâl olduğunu iyi öğrenmişlerdir ve muhtemelen bir daha aynı hataya düşmeyeceklerdir.

Arif olmak insanlığa bir muhalefet teşkil etmediği gibi hiç bir faydası da dokunmaz. Kabul edilmeyebilir ama bu böyledir.

Dolayısıyla aramızda yaşayan, bizim anladığımız anlamda insan olmayan (çünkü bizde ortaya çıkmayan ama onlarda çıkan bilgilere ve güçlere sahiptirler) kimselerin varlığını kabul etmeliyiz.

Arifler bu bilgi ve güçleri gerekli ve yararlı buldukları zaman kullanırlar. Buna sırası geldiğinde bu bilgi ve güçleri nakletmek te dahildir. Doğaldır ki arif olmanın yolları vazısmayla veya okullarda öğretilmez. Yine de bununla ilgili bilgi edinilebilir.

Öncelikle arif olabilecek kişilerin tanınması için gerekli bilgi yöntemlerinin olması gerektir. Bu inceleme teknikleri nasıl işler?

Acaba sadece insanlar hakkında çok geniş bilgi veya durugörü ve telepati gibi şeyleri kapsayan **normal üstü teknikler** mi sözkonusudur? **İletişim** mi sözkonusudur? Yoksa adayların özellikleri yazdıklarında mı gözükür? Bunlara cevap veremem. Ben telepati ve ileriye görmenin (durugörünün) sözkonusu olduğu kanısındayım ve arif olmaya uygun kimselerin genel bir fizikî karanlık içinde bir fener gibi durduklarına inanıyorum. Ama yanılıyor da olabilirim : toplum içinde yapılacak basit bir araştırma adı bir araştırmacının gözünden kaçan özellikleri ortaya koyabilir.

Fransız mukavemetçileri arasında iken üstlerimden biri olan albay Verneuil hainleri vüzlerinden, fotoğraflarından hatta telgraf yazma şekillerinden tanıyabilirdi, ve bu konuda hiç yanılmamıştı.

Belki de olağanüstü özellikleri, insanın vüzüne saniyenin bir bölümünde bakarak teşhis eden kimseler vardır.

Arif olmanın özelliklerinden birisi de gizli bilgiyi şuuraltından şuura çıkarmaya yarayan normalüstü beyin ve sinir faaliyetini anlamaktır. Uyuşturucu, elektrik veya radyasyon değil de psikolojik uyarıcı tekniğinin sözkonusu olduğuna inanmıyorum. Kimyasal laboratuvar veya alet gerektirmeyen bu teknikler kullanımları veya tezahürleri sırasında gözle görülemezler.

Yakın bir geçmişte, Millî Bilimsel Araştırma Merkezi'nin grevde olan Henri - Poincaré Enstitüsü'nü bir Başbakan ziyaret ediyordu. Matematikçileri parmağı ile göstererek :

«Grevdeler mi?» diye sordu.

Bunun üzerine Henri - Poincaré Enstitüsü'nün müdürü;

«Grevde olanla olmayan matematikçiyi nasıl ayırd edebiliyorsunuz?» diye cevap verdi.

Bu fıkra daha da ileri gider.

Normalüstü beyin ve sinir faaliyetleri ne görülür ne de işitilir. Bunlar normal yollarda çözülemezler. Bir arif olma töreni bugünün Paris'inde, adi bir yerde ve en ufak bir ilgiyi çekmeden yapılabilir. Her ne kadar her gün her yıl tekrarlanmasa da bunun açığa çıkarılması lâzımdır.

René Guénon veya Arthur Machen gibi yazarlar bir «Karşı - ariflik» veya anti ariflikten bahsetmişlerdir. Ben bunu tamamen reddettiğim için bu konuları sahiplerine bırakıyorum.

Mistik değil de mantıkçı olan şemamda «yukarıdan» gelen kuvvetlere yer ayırmadım ama «aşağıdan» kuvvetlerin de varolmaması için hiçbir sebep yoktur. Bu şema yeterli olmayabilir ama hiçbir yücelik taşımayan, bilinen kavramları işe karıştırmakta yarar var kanısındayım.

Bu şaşırtıcı olabilir ama arif olma kavramının, genel olarak albümin ve amino asitlerden çıkan yaşam kadar harikülâde olamayacağını düşünüyorum. Tabii ki bilinci amino asitlerden ayıramayacağımız gibi arifliği de verdiğimiz şemadan ayıramayız. Yalnızca amino asitler ve albüminle ilgili olduğu kadar uyandırılabilir olan ve kalıtım yoluyla nakil olan gizli bilgiler ve güçler hakkında da bazı kesin şeyler söylenebilir. Arif olma bilgisini alma acaba isteğe mi bağlıdır? Acaba reddedilebilir mi? Bunu sormak lâzım mıdır? Gelenek bu kadar çok soru hakkında karışık cevaplar verir. Soru sorulabileceği ve gerekirse reddedilebileceği kanısındayım.

Reddeden adayın bu sırrı koruduğuna inanıyorum. Buna karşılık bir adayın arifliğe reddedilemeyeceğini düşünüyorum. Arif olup olmamak istediğini sormadan önce adayın hafıza ve sinir yapısını inceleyip gerekli kapasiteye sahip olup olmadığı saptanıyor olmalıdır.

Arif olma ne kadar sürer? Bu olağan üstü olay hakkında bilinen kadarıyla bize anlık gelebilecek bir zaman süresinde işlem olup bitmektedir.

Gérard Cordonnier «Durugörü ve Matematik» adlı bir yazısında bu durumları tasfir etmiştir. Nasıl yok denecek kadar az bir zaman süresinde (iki kürek çekişi arasındaki sürede) matematik diliyle yazılırsa sayfalarca sürece ve iyi bir matematikçinin üzerinde bir ay çalışmasını gerektirecek gerçekleri kavrayı verdiğini anlatıyor.

Buna benzer şeyler arif olma sırasında daha yoğun ve kısa bir biçimde gerçekleşmektedir.

Musevî Geleneği bunu «Rabbin Yüzüncü İsmi» adlı efsanede simgeleştirir ki bu da bilgelik ve güç kazanmak için düşünmek gerektiğidir. Ama arif olma geleneğinin aksine Musevî Geleneği «Rabbin Yüzüncü İsminin» dışarıdan değil de içeriden anlaşılabilceğini söyler.

Arif olma törenlerine en yakın olan şey saniyenin milyarda birinin binde birinde işlem yapan Ültra - hızlı hesap makineleridir. Tabii ki bu zaman birimi bizim düşünme alanımızın dışındadır. **Nanosaniye** ve **Pikosaniye** gibi zaman birimleri uzmanlarca ortaya atılmıştır. Bu birimler son derece küçük olmalarına karşılık bir gamma dalgasının titreşimi süresinden çok daha büyüktürler.

Dolayısıyla bize göre çok kısa zamanda gerçekleştirilen bir hafıza işleminde bilimsel olmayan hiçbir şey yoktur.

Bu son derece kısa zaman sürelerine göre beyinde saniyenin onda birinde yapılan işlem çok uzundur. Bu işlemlerin anlık olduğu doğrudur : bunlar düşünceyle ilgisi olmayan ve beyinde oluşan deşarjlardır.

Bilinen tek şey bunların belirli ritimleri olduğudur : Saniyenin onda birinde gerçekleşen ritimler : alfa ritmi beynin istirahat zamanında, (düşünmezken), teta ritmi çok çabuk düşünürken... Ama bunlar düşünce dalgası şeklinde değildirler veya öyle iseler elektromanyetik tayfta bulunmazlar.

Zaten bir beynin bir başkasıyla ilişki kurması için telepatiye gerek yoktur. Bazı hareketlerin incelenmesiyle gerçekleşebilir. Bir tavuğun etrafına tebeşirle daire çizmek beyin faaliyetini felce uğratmaya yeter. Bunun tersine öyle hareketler olmalıdır ki sadece görüntüleri beyni harekete geçirmelidir. Bundan başka, bileğin üzerine konan el gibi direkt temaslarda son derece bir haberleşme ve bilgi nakli olabilmektedir.

Rusya'da Wolf Messing bileğine veya omuzuna hafif bir dokunmayla bilgi alışverişi yapabilmekte ve başı bir torbayla tamamen örtülüyken yoğun bir trafikte araba kullanmaktadır.

Olayı kendisinin açıklamasına göre bir telepati sözkonusu değildir. Buna karşılık sinyaller dokunma yoluyla kendisine ulaşmakta o da bunları çözümlemektedir. Bunun yerine telepatiye inanmak daha akılcı geliyor. Ama, bu özel durumda ve bu özel deneyin açıklanması sırasında telepatiye inanmıyor.

İnanması güç ama, yardımcısının bileğine veya omuzuna yaptığı basıncın değişmesiyle hareket eden arabalarla dolu bir caddenin görüntüsünü gayet çabuk ve net olarak aldığını ve arabayı bu şekilde kullanabildiğini söylüyor.

Tekrarlıyorum, bu inanılmaz gibi gözüküyor ama olay bizzat Mes-sing'e düşman bilim adamlarınca da onaylanmış.

Dolayısıyla baş veya kalp üzerine konan bir elin (el vermenin) arıflığı nakledebileceği varsayılabilir. Bu tören birçok kabartma ve freskte anlatılmış olmasına karşılık bu törenin sırrını açığa vurmamaktadır. Üzgünüm ki daha fazlasını ben de bilmiyorum.

Çinli simyacılar : «Bilenler konuşmaz, konuşanlar bilmez», derlerdi.

Bu neyazık ki kendimi bilmeyip de konuşanlar grubuna dahil ediyorum. Ama bilip te söylemeyenler gibi bana da birkaç varsayımda bulunmam için izin verin. Bunlar bilenlere çok saçma gelebilir ama bana bazı yararları var gibi geliyor.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BÜYÜ SIRLARININ ANAHTARLARINI TAŞIYANLARDAN BİRİ...

Biraz sonra anlatacağım «Beyaz Süvari» efsanesi sadece bir efsane olarak anlatılabilir. Bu olaylar Lyon'da meydana geldiği zaman ben toplama kampındaydım, dolayısıyla olaylara bizzat tanık olamadım. Savaşın sonra, bugün artık yayınlanmayan «Yarın» adlı bir haftalık dergi yardımıyla şahitler topladım.

Birbiriyle çelişen birçok şahadeti biraraya getirdim. Hepsisi de harp sırasında Lyon'da kalan bir yabancından kaynaklanıyordu. Lyon'lular da bu konuda konuşmak istemezler ve konuşmazlar.

Bir zamanlar işgal altındaydı Lyon. Mukavemet'in ve işgalin en şiddetli olduğu bölge. Ve 1944 başında kendini Beyaz Atlı olarak tanıtan ve beyaz büyü yardımıyla nazizmle savaşan biri ortaya çıkar. Ama 1944 Mayıs'ında, Gestapo, Lyon'un banliyösünde oturan bu kişinin villasını kuşatır. Ajanlar onun içeri girdiğini gördükten on dakika sonra villaya girerler. Ama villa boştur. Hiçbir gizli geçit veya mantıklı açıklama bulunamaz. Gestapo raporu «açıklanamaz durum» şeklindedir. Kişi hiçbir iz bırakmadan, Alman bahriyesi tarafından batırılan bir gemideymiş gibi ortadan kaybolur.

«Esrarlı Lyon'u» tanımayan biri için hikâye hoş olabilir. Bir Lyon'lu için şaşırtıcı bir tarafı yoktur. Bu Tibet'ten daha esrarlı bir kentin günlük yaşamıdır.

Ben de sonradan bir Lyon'lu oldum ve bir gün hiç kimsenin inanmayacağı hikâyeler anlatacağım.

Ama bu efsanenin yararının çok eski ve teskin edici bir kavramı yeniden canlandırması olduğu görüşündeyim. Bu kavram da insanlığın yalnız olmadığı ve bir koruyucusunun olduğudur.

Bu kavram çok eski tarihte ve mitlerde gözlenir. Bunu Hristiyanların «paruzi» (*) olarak adlandırdıkları ve zamanın sonunu simgeleyen Mesih'in gelmesiyle karıştırmamak lâzımdır.

(*) Gelişinden evvel İsa'dan beklenen ikinci olay.

Buna karşılık Koruyucu İsa, zaman içinde, tarih içindedir ve insanlığı tehdit eden bir felâket anında müdahale edecektir. Servantes'in canlandırdığı ve şövalyeliğin temelinde yatan bu mittir. Kendilerini Koruyucu'nun direkt temsilcileri sayan Tapınak Muhatızlarının Tanplie'lerin, sırrını da bu mit oluşturur.

Tabii ki bu mit edebiyatta büyük bir deha ile açıklanmıştır. Bu alanda yazılan iki eser Arthur Conan Doyle'un **Uçurum Şehri**, ve C. S Lewis'in **«Dünyanın Sessizliği, Perelandra ve Bu Korkunç Güç»** adlı üçlemesidir.

Sümerlerden Beyaz Atlı'ya gelene kadar bütün mitlerde Koruyucu'ya rastlanır.

Güney Amerika'daki beyaz şövalye, kızıl ve kanca burunludur ve başka yıldızlardan gelmiş olarak tasvir edilir. Musevî Geleneğinde «İsim'in Sahibi» olarak geçer ve son olarak 19. yüzyılda Sabbatai Zvi olarak dünyaya gelmiştir.

Koruyucu'ya verilen ilk isim Gilgameş'tir. Bu haliyle efsane Sümerler'e aittir ama belki de daha eskilere gider. Burada çok ilginç müşahedelere rastlanır. Arkeologlar tarafından **Asurbanipal kitaplığında bulunan bir kopyası Milâttan önce üçüncü bine aittir** ama daha eski ve tamam olmayanları da bulunmuştur ki bu da bize Gilgameş destanının **8000 yaşında** olduğunu söyleme hakkı verir. Gilgameş garip bir matematik şekilde tanıtılır : üçte iki oranında tanrı, üçte bir oranında da insandır. Acaba bir genetik kod ve uzaylı bir geçmiş mi söz konusudur? Bunu sormak hakkına sahibiz. Bu ebedî bir şeydir. Okyanusları aşarak ve başka bir dünyadan (coğrafi olarak Kuzey veya Güney Amerika kıtalarından biri) tufan hikâyesini getirmektedir. Ut - napiştim adında ve Tufan'dan sağ kurtulan bir ihtiyara rastlar. Bu yaşlı adam Gilgameş'e suya, daha doğrusu Okyanusa bağlı olan ölümsüzlük sırrını açıklar :

«Dünya üzerinde ölümsüz birşey yoktur ama denizin derinliklerinde akdikene benzeyen bir ağaç vardır ve bunun meyvalarından tadan gençlik kazanır.»

Gilgameş ölümsüzleşecek ve bütün insanlık tarihi boyunca onu koruyacaktır.

Koruyucu'nun büyük felâketleri ve katliamları önleyemediği biraz alayla da olsa ileri sürülebilir. Buna verilecek cevap, belki Koruyucu işe karışmasaydı daha kötüsü de olurdu şeklindedir.

Mayalardaki Koruyucunun, Gilgameş'e, Beyaz Atlı'ya ve orta çağ-

da çıkan birçok efsaneye şaşırtıcı derecede benzeyen tanımına rastlanır. Bazı efsanelerde -özellikle Asya'ya ait olanlarda- Koruyucu Dünyanın Kralı olacak ve insanları korumak için arada sırada ortaya çıkacaktır. Bu şekliyle Koruyucu efsanesi 19. yüzyılın sonunda Avrupa'da, Saint Yves d'Alveyder'in «Avrupa'da Hind Misyonu» isimli eserinde ortaya çıkar. Yazar burada «Dünya Kralının» kökeninden bahseder : «Agarttha nerededir? Nerede oturmaktadır? Hangi yoldan, hangi toplumlardan geçerek oraya varılır? Diplomatlar ve savaş adamları bana hep bu soruları soracaklardır. Ama biraz sonra vereceğim cevaplardan daha fazlasını yapmak elimden gelmiyor.

«Yeryüzünde ve derinliklerindeki Agarttha'nın büyüklüğü şiddetli ve kutsal şeylere yapılan saygısızlıkların kucaklaşmasına, birleşmesine meydan okuyor. Her ne kadar inkâr edilse de, yeraltı, binlerce yıldır varolan Amerika'yı bir yana bırakıp yaklaşık yarım milyar insanın Onun büyüklüğünü ve varlığını bildiği Asya'ya dönelim.»

Jean Saunier'in Saint Yves d'Alveydre'in Araştırmalarına Giriş adlı eseri yayınlanınca Saint Yves d'Alveydre'in garip kişiliği hakkında biraz daha bilgi edinildi.

Jean Saunier'in «La Synarchie» adlı eserinde çok ilgi çekici noktalara rastlanmıştır.

Saint Yves d'Alveydre çok ilginç bir kişiydi ve zamanı keşfetmeye yarayan ve adına «arkeometre» dediği bir alet icat etmişti.

«Hindistan'ın Avrupa Görevi» kitabı Saint Yves d'Alveydre tarafından ortadan kaldırılmıştı. Bir kopya sağ kalmıştı ve 1910 yılında tekrar yayınlanmıştı ama o da naziler tarafından yakıldı. Saint Yves d'Alveydre ile ilgili birçok belge, özellikle çalışmalarını not ettiği dosya arşivlerden garip bir şekilde kaybolmuştur.

Koruyucudan özel bir memuriyet aldığını iddia ediyor ve yalan ya da doğru Asya'dan aldığını söylediği bir mesajı yaymak için binbir zorluğa göğüs geriyordu. İlgili çekici olan Saint Yves d'Alveydre'in tezlerinde Koruyucu mitini -veya gerçeğini- bilinmeyen ülkelerin varlığına bağlamasıdır. Bu ülkeler benim dünyanın kıvrımları olarak adlandırdığım şeylerdir.

Dünyanın Kralı, Koruyucu'sunun bir enerji merkezi olmalıdır. Bu merkez üzerine Madam Frieda Wion «Gizli Krallık» adlı eserinde gayet doğru olarak şunları yazmıştır :

«Dünyanın Kralı», «Şef» krallığını çağın ihtiyaçlarına cevap verebilecek yerde kurmaktadır : onun bulunduğu her yer kutsallaşır. Mısır'dan, Çin'den, İrlanda'ya, Delf'e geçmiştir. Nerede bulunur bu merkez? Başka bir gezegenden midir?»

Lyon'daki Beyaz Atlı hikâyesine inanılırsa, Koruyucu'nun tehdit karşısında uzaydaki normal yolların dışında bir yoldan merkeze döndüğü sonucuna varılır. Belki kendisine ihtiyaç olduğunda yine gelecektir.

Bu fikir her şartta teselli edicidir. Atlının Batı'da veya İslamiyette aynı anda belirmesinin Koruyucu'nun direkt bir müdahalesi sonucunda olup olmadığını incelemek ilginç olacaktır.

Bundan dolayı da Marx'ın bazı sınıfların çıkarlarını korumak için böyle bir «üstün varlık» fikrinin ortaya atıldığını söyleyen görüşünü de inkâr etmiyorum. Marxist açıklamanın geçerli, ama bütün bu gibi durumlarda olduğu gibi, eksik olduğunu söylüyorum. Atlı efsanesinin sadece ekonomik boyutları yoktur.

Atlı efsanesinde de bir ön - varlık vardır ve bu koruyucunun varlığıdır. İster Piskopos Jean, ister (Tapınağın Gizli Sahibi), ister başka isimlerle anılsın, bu odur.

Bu ön - varlık İslâmiyette de vardır. (Bak. Prof. Henri Corbin'in Semavî Dünya ve Yeniden Doğan Vücutlar). Madam Frieda Wion bu kitabın içinde bulunan ve benimkiindeki fikirlerle doğrudan ilişkisi olan bir pasajı belirtiyordu : Dünyanın gizli kıvrımları, bilinmeyen ülkeler ve buralardan gelen yüksek şahsiyetler :

«Eski bilgelerin yazılarından boyutsuz bir dünyanın varolduğunu öğrenince ve bu dünyanın küreler dünyası tarafından yönetildiğini ve sayısız şehirlerden meydana geldiğini, bunların arasında Peygamber'in Jabalqua ve Jarbasa adını verdiği iki şehrin de bulunduğunu duyunca yalancı diye bağırarak için acele etme; çünkü ruh hacıları onu hayranlıkla izlerler ve orada arzularının maddî karşılığını bulurlar. Sahte peygamberlere ve dolandırıcılara gelince, onların yalan söylediğini kanıt göstererek ispatlasan bile onlar bunu itiraf etmez. O halde sabırlı ve sakin ol. Çünkü, şayet bizim «Doğudaki Teozofi» adlı kitabımıza gelir-

sen şüphesiz birşeyler anlayacaksın. Tabii ki yol göstericin sana rehberlik ederse. Aksi takdirde bir mümin olarak kal?»

Yine aynı çağda, Koruyucunun kâğıttan bir köprü üzerinde dünyaya gelmesinden bahseden edebiyatta bir artış görülüyor. Bu ilginç görüş, kutsal yazıların okunmasıyla Koruyucuyla ilişki kurulabileceğini anlatmak istendiği şeklinde açıklanabilir. Daha başka görüşler de akla yakındır ama ben her zaman, bu ve bundan sonraki bölümlerin başlıklarını oluşturan Meyrinck'in derin anlamlı sözünü tekrarlarım :

«Büyünün sırlarının anahtarını saklayanlardan biri bu dünyada kalmıştır ve ilâhî mutluluğa nail olanları (seçkinleri) bir araya toplamaktadır.»

Bu dünyada kalmıştır...

Dolayısıyla başka yerlere, başka Dünyalara gidebilir. Bu hâl bana son derece önemli gözükmemektedir ve başka dünyalar denildiği zaman bizim bildiğimiz şekilde dünyalar düşünülmemesi gerektiği kanısındayım. Henri Corbin'in biraz önce okuduğumuz yazısında çok iyi bir şekilde belirttiği dünyanın boyutsal kıvrımları görüşü bana akla yakın geliyor.

Sevk Kapıları vasıtasıyla onu başka dünyalara götüren yol keşfedilince Koruyucu, Dünya'da kaldı.

Koruyucu zamanının büyük kısmını Dünya'da geçiriyor.

...ve ilahî saadete nail olanları (seçkinleri) bir araya toplar.

Koruyucu'nun bu yönüne bir sonraki bölümde değineceğiz.

Ama, Templier ve bunların mukabili olan İslam toplumları tarihin bazı devirlerinde ve bazı bölgelerde Koruyucu'nun temsilcileri olmuşlardır.

Üzerinde çok durduğumuz için Templier'lerden tekrar söz etmeyeceğim. Ama bugün halâ İngiltere'de varolan ama çok gizli olduğu için az tanınan bir tarikat vardır : **Graal** tarikatı.

Yeri Galler'de, 14. yüzyıl'dan beri harita üzerinde gösterilmemiş olan bir köydeki manastırdadır.

Graal tarikatıyla ilgili efsaneler çok abartılmış olmalıdır. İngiltere'deki dengede ve ayakta kalması ona maledilmekte, bugünün İngiltere'sindeki farklı çıkarları koruyan İngiliz kiralığından öteye bağlantılar

yapılmaktadır. Napolyon'un dediği «küçük esnaflar ülkesi»nin tersine Logres adını alan hakiki İngiltere'nin tanımı yapılmaktadır.

Graal tarikatının başı keltlerin ruhanî şefi Pendragon'dur aynı zamanda. Parmağında merdiven basamakları şeklinde yontulmuş ametistle kaplı bir yüzük taşımaktadır (Bunun bilimsel olarak imkânsız olduğunu söylemeyin bana, çünkü 1953 yıllarında Gallerde, Penzance'da Pendragon'un parmağında bu yüzüğü gördüm).

1940'ta tehlike tehdit ederken Graal tarikatına ait ve aziz Joseph d'Arimathie'nin damgasını taşıyan bazı eşyalar İngiltere'den, o sıralar da Kanada'nın yöneticisi olan yazar John Buchan'a gitti. Tehlike geçtikten sonra, 1941 başında bu eşyalar tekrar Graal tarikatının manastırına döndü. Himmler'in alâkadar olduğu Ataların Mirasçısı ya da **Ahnerbe Cemiyeti** bu eşyalarla özellikle ilgileniyordu ve İngiltere'nin işgâlini bir paraşütçü akını başlatacaktı bunları ele geçirmek için. Bunun üzerine yazılmış belgeler Nuremberg dosyalarında ve Ahnenerbe başlığı altında mevcuttur.

Koruyucu'nun müdahaleleri arasında, 14. yüzyılda yeralan Londra veba salgınında patlak veren yangınlar gösterilir. Veba kaynağı evler garip alevlerle yanmış ve salgının önüne geçilmiştir. Aksi taktirde bugün bile önemli sayılabilecek miktarda bir halk kesimi ortadan kalkmış olacaktı. Bununla ilgili bilgiler de Daniel de Foe'nun «Büyük Londra Vebası» adlı eserinde bulunabilir.

Koruyucu'nun başka bir müdahalesi de «**Görünmez Kolej**» sorununun çözümü, Kraliyet Bilimler Akademisini kurması ve belirli bir bilgiyi gizlilikten çıkarmasıdır. Modern bilimin ve bundan kaynaklanan teknolojinin temelinde bu karar vardır ve karamsarların itirazlarına rağmen denebilir ki bu rahatlatıcı bir çözüm olmuştur.

Şüphesiz Koruyucu'yu Güney Amerika'nın Beyaz Tanrı'sına bağlamak ilginç olacaktır : Kukulcan Quetzacoatl. Ama elde yeterli belge yoktur çünkü hepsi Engizisyon ve özellikle Diego de Lando tarafından yakılmıştır. Sadece denebilir ki, Koruyucu'nun çağının teknikleriyle sınırlanıp kalması ve bizim keşfetmediğimiz yöntemlerle bir kıtadan diğerine veya başka dünyalara geçememesi iddia edilemez.

Koruyucu'nun bu seyahatlerinin sayısına dayanarak, genellikle İsa'nın Tibet'e yolculuğu olarak tanıtılan bir hikâye anlatabilirim.

Bu konuyla ilgili ana kaynaklarım Mormonlar'dan geliyor.

Mormonlar'la alay etmek zevkli birşey. Tek ilgilenilen konu çok kadınla evlenebilmeleridir ve yakışıklı gençler evinize «Mormonların Kitabı» adlı bu eseri getirdiği zaman sonu çöp tenekesi olmaktadır.

Ama, Salt Lake City'deki Mormonlar Üniversitesi'nin Amerika'nın en büyük üniversitelerinden biri olduğu unutulmaktadır. Önemi daha da çok artmıştır çünkü diğer üniversitelerde uyuşturucu almak veya Molotof kokteyli imâl etmekle uğraşılırken burada çalışılmaktadır.

Salt Lake City'de öğrenciler hakikaten çalışmakta ve profesörler hem ders anlatmakta hem de araştırmalar yapmaktadırlar. Böylece bu üniversite Kuzey Amerika Kıtasının en önemli bilimsel araştırma merkezi haline gelmiştir.

Bütün Mormon hareketleri ciddi ve tarafsız bir inceleme gerekir ve onların sahib olduğu belgeler yeganedir. Zira, bu belgelere göre, Çin ve Tibet belgelerine göre olduğu gibi çok önemli bir kişi, yaklaşık İsa zamanında, Tibet'i ziyaret etmiştir.

Ama bu kişi hiç bir zaman İsa olduğunu iddia etmemiştir.

Belki de sözkonusu kişi Koruyucu idi ve böylece Güney Amerika ile Orta Çağ arasında yaptığı seyahate benzer bir durum sözkonusudur. Gılgameş'ten Beyaz Atlı'ya kadar 6000 yıldan beri Koruyucu bazı durumlarda ortaya çıkmaktadır.

Gılgameş'ten daha da eskiye gidilirse, insanlara ateşi, yayı ve çekici öğreten Dzyan'ın Efendileri düşünülebilir.

Şayet bizim çağıımıza gelinirse, Koruyucu zamanımızdaki birçok hakiki peygamberin kişiliğiyle birleşebilir : esas zorluk «hakiki» kelimesindedir. Zamanımızdaki bazı din savunucuları görünüşte hakiki peygamber, ama diğerleri sahtekârdır. Çağdaş bir kimse için, hele benim gibi alaycı ve mantığa da dayanan bir yargı anlayışı varsa hüküm vermek çok zordur. Bunun yanında Endonezya'daki Pak Subud ile Japonya'daki Soga - Gokkai yöneticisini veya yöneticilerini Koruyucu'nun tezahürleri olarak göstermek arzusundayım. Ama yanılıyor da olabilirim. Subud hareketini belgelerden okuyup yargıya varmak okuyucuya kalıyor.

Soga - Gıkkai hareketi ve günümüz Japonyasıyla ilgili olarak anlatılacak ilgi çekici bir şey var.

1945 Ağustos'unda Japon İmparatoru tanrılığından vazgeçip memleketi düşmana teslim etme kararı alınca beklenmeyen bir şey oldu.

İmparatorluk ailesine mahsus olan ve manastırlarda saklanan büyük sayıda belge arştırmacıların eline geçti hatta bazıları yayınlanmaya bile başladı. Bunların tamamını henüz göremedim ama Japon arkadaşlarım bana bunların **Koruyucu'nun ziyaretleri ve yabancı dünyalılarla ilişkileri üzerine ışık tuttuğunu söylediler.** Bunların bir bölümü Soga - Gokkai gazetesinde İngilizce olarak yayınlanacak.

Şayet Soga - Gokkai amacına ulaşır ve önce Japonya sonra Çin'de insanlar arasında kardeşliği kurmayı başarır, bunun insanlık üzerinde etkisi büyük olacak ve böylece insanlığın doğaüstü bir fırsattan mı yararlandığı sorusu sorulacaktır.

13. yüzyıldan beri Japon yönetimince baskı altında tutulan Soga - Gokkai bugün yine varlığını göstermekte ve insanlar arasında sevgi ve kardeşliği yaymaya çalışmaktadır : şiddet'in son zamanlarda yeniden taraftar kazandığı Japonya'da... Solcu öğrenciler rakiplerini yakaladıkları zaman derilerini yüzmektedirler. Japon solculuğu son olarak kendini İsrail'deki Lod Havaalanı katliamında göstermiştir.

Şayet şiddet insanlar arasında kurulan kardeşlikle yenilebilirse ve bu hareket Çin'i de içine alabilirse bütün insanlık tarihi değişmiş olacaktır. Ve belki de 3 bin yılının tarihçileri bu olayı incelediklerinde bir müdahale olduğu yargısına varacaklardır.

Kaliforniya'da Koruyucunun olduklarını iddia eden birçok mezhep vardır. En samimi din ve mistiklerin ortaya çıktığı, pek belirgin çılgınlığa sahip Kaliforniya'dan sakınmak gerekir.

Dikkat edilmesi gereken şey, 60 yüzyıldır faaliyetini sürdüren Koruyucu'nun hiçbir zaman bir din kurmamış olmasıdır. Onun amacının bu olmadığı ve her an insanların din vasıtasıyla selâmetini sağlamak gerektiğinde ortaya çıkmanın -belki de zamanını daha önceden biliyordu- Kendisi için sözkonusu olduğu ortaya çıkıyor. Dinlerin düşüşü ve başka şeylerin yükselişi çok önemli bir sorudur ve benim burada açıklayabileceğimden çok daha karmaşıktır. Ortaya çıkan dinlerin «hızını kaybettiği» tartışılmaz bir gerçektir. Politika yaparak bundan kurtulmaya çalışırlar ama bunun onları kurtarması çok ufak bir olasılıktır. Başka birşey de olabilir : Bahaî'lik veya Subud veya başka dünyalılarla kurulan ilişkilere dayanan bir din (Olaf Stapeldon böyle bir dinin peygamberi olarak kabul edilebilir ve onun «Kutsal Kitabı» da Yıldızların Yaratıcısı adlı eseri olabilir) kurulabilir veya şu an hiçbir fikre sahip olmadığımız başka bir alanda yeni birşeyler gerçekleşebilir.

Bütün belirtmek istediğim sadece çelik üretimine veya gayrisafi millî üretime dayalı geleceği tahmin bilimi (fütüroloji) yanlış çıkacaktır, çünkü dinlerin bıraktığı boşluğu hesaba katmamaktadır. (Bunun Amerikan gençleri üzerindeki etkilerini merak edenlere John Searle'ün «Kampüsler Savaşı» adlı eserini öneririm).

Biz yine Koruyucuya, dönelim.

Gücü tabîi ki sınırlıdır, onun için bu gücün tamamını kullanmaya yanaşmaz. Sonuç olarak, **insanlığın bütün problemleri doğaüstü bir güç tarafından çözülsedydi bu insanlık için sağlıklı bir şey olmazdı, çünkü hiç bir zaman olgunluk çağına gelemezdi.** Yine de bu insanlığın bu tip müdahalelere itiraz etmesine mani değildir.

Birinci Dünya Savaşı buna çarpıcı bir örnektir.

Almanlar üzerinde «Gott mit uns» (Tanrı bizimledir) yazılı kemerler takarken İngilizler Tanrının meleklerinin kendileriyle beraber savaşıklarına inanıyorlardı ve Almanları Mous'ta hayalet oklarla yenmişlerdi. İkinci Dünya savaşında bu tür efsaneler daha da arttı. Bunlardan çok ilginç bir tanesi İsrail'deki Kabbalistlerin köyü olan Safed'den gelir ve hem Koruyucu'yu hem de Kabbal'i kapsar.

1941 yılında nazilerin Yakın Doğuyu işgâl etmeleri beklenirken Koruyucu, Safed'de ortaya çıkar ve geleceğin müphem olduğunu çünkü «Suriye» ve «S.S.C.B.» kelimelerinin Kabale'e göre aynı değeri taşıdığını söyler.

Ama, Koruyucu «Onlara müdahale edeceğim ve saldırıya uğrayan Suriye değil Sovyetler Birliği olacak» der.

Bu çok hoş ve tam Orta Çağ Musevîlerinin tarzında bir efsanedir.

Chagall'ın bunu bir vitray üzerinde canlandırması iyi olurdu. Kefelerinin birinde Suriye, öbüründe S.S.C.B. olan tam dengede bir terazî canlandırabilirdi.

Koruyucu üzerine sadece Kelt ve Musevî efsanelerini anlattım, çünkü en iyi bildiklerim bunlar.

Bunlardan Afrika'da da vardır. Özellikle Patrice Lumumba'ya doğaüstü güçler yakıştırılır.

İnsanların baskıya uğradıkları her yerde bunlara rastlanır.

Baskı görenlerin dini hakkında ilginç araştırmalar yapılmıştır. Be-

yaz Atlı baskı ve bozgun olan yerlerde belirir ve kaybolur. 6 gün savaşından beri İslâmiyet düzeni değiştirecek yeni bir peygamberin bekleyişi içinde gibidir. Bu olayla ilgili özel dualar camilerde, özellikle Kahire'deki El Ahram camîinde söylenmektedir.

Tamamen değişik kültürel bir ortamda, ama aynı fikrin uzantılarının bulunduğu yerlerde İsaac Deutscher, Troçkiden bahsederken, «Sîlâhlı Peygamber» deyimini kullanır. Ama, Koruyucu sîlâh yerine şimdilik bilgi alanımızın dışında olan Tarihın psikolojik bir kullanımından faydalanır. Bu haliyle İsaac Asimov'un «Katır» tipine benzer. Asimov'un bu kahramanı doğaüstü yöntemlerle bazı önemli kişilerin düşünce tarzını değiştirerek tarihi değiştirir. Bunu hesap makinelerinin ve sosyologların tahminlerinden gizlemeyi başarır. Amacı ona kendi şahsî ünvanını vermektir. Her türlü mistisizmi reddeden İsaac Asimov'u kızdırmasin ama, ben burada onun Koruyucunun oldukça iyi bir portresini yaptığı kanısındayım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

... BU DÜNYADA KALDI VE SEÇKİNLERİ BİRARAYA TOPLUYOR

Fransız Avant - Garde dergisi R21 ilk sayısının 53. sayfasında şu ilânı yayınlamıştı :

«Nuh misali!»

«Gezegen havaya uçacak. İnsanların çılgınlıklarıyla altüst olan dünyamız birkaç yıl içerisinde yokolacak ve insan neslinden hiçbir eser kalmayacaktır. Ama insanlığın «topunu imha»dan kurtarmak için geriye bir umut kalmaktadır : «Hayat Gemisi». Bu amaçla ısız bir yerde kurulacak bu sığınağı oluşturacak kişileri arıyoruz. Para ve zamanlarını verecek kişileri arıyoruz. Yer kesinlikle gizli tutulacaktır. İstikbaldeki «kurtulanlar» olacak üç kız ve üç erkek yaşları, zekâları, psikolojileri, fizikî oluşumları ve güzellikleri bakımından seçime gireceklerdir. Acele olarak dergimize 92 numara altında yazın».

Korkulan bir felâketten sağ kurtulması için dikkatle seçilen bir insanlık parçası ve bunun yerleştirileceği sığınak çağımızdaki en garip olaylardan birine örnektir. Bu tür faaliyetler çok çeşitlidir : tabii ki deliler, tüketim toplumuna nefret duyarak hareket eden manyaklar ve daha başkaları vardır. Belki de Koruyucu'nun bir faaliyetidir. Unutmayalım ki, Meyrinck'e göre Koruyucu dünyada kalmıştır ve seçkinleri toplamaktadır.

Gerçek olan, dünyanın her yönünde, böyle bir felâketten kurtulmak için bazı mutlu kişilerce sığınaklar hazırlanıyor olmalıdır.

Böyle bir sığınak Şili'de inşa edilmiş ve 1955'ten 1965'e kadar adayları toparlamak için kullanılmıştır. Bu adaylar bazı Avant - Garde dergilerinde, özellikle Saturday Review ve Analog'da çıkan ilânlarla çağırılmıştır.

Seçimin nasıl yapıldığını bilmiyorum. İncil birçok çağırılan kişi olduğunu ama seçkinlerin sayısının ise gayet az olduğunu söyler.

Bu inşaatın nerede yapıldığını da bilmiyorum, çünkü özellikle yeni rejimden sonra Şili hakkında bilgi edinmek zor.

Başka bir «Nuhun Gemisi» de 1971'den beri İsviçre'de yapılıyor. Buraya girebilmeyi çok istedim ve başardım ama böyle bir felâkete inanmadığım için reddettim.

Bize bildirilen âfetlerin son derece imkânsız oldukları görüşündeyim. Antartika'nın buzlarının erimesi için hiçbir sebep yoktur. Eriseler bile bu dünyanın eksenini değiştirmez çünkü dönmekte olan kürenin ataleti oldukça fazladır.

Yine aynı şekilde çevre kirlenmesi artmamakta, azalmaktadır. Sebebi çok basit : Çünkü gittikçe daha fazla metalden üretim yapıyoruz. Demir ve alüminyum örneğin...

Çünkü bu metaller oksitlerden elde edilir ve her serbest bırakılan iki demir veya alüminyum atomuna karşılık üç tane de oksijen atomu serbest bırakılır. Endüstri çağının başlangıcından beri atmosfere üç-yüz milyar ton oksijen bırakılmıştır. Böylece atmosfer gittikçe daha solunabilir hale gelmiştir.

Buna karşılık sunî bir afet ne yazık ki halâ olasıdır. Rusya ve A.B.D.'nin ellerinde bulundurdukları hidrojen bombaları her insanı kırk kez öldürmeye yetecek miktardadır. Buna üst üste kırk kez ölmek de denebilir.

Bir atom savaşına, özellikle kazaen çıkacak bir savaşa inanmıyorum. Bunun önüne geçmek için gerekli önlemler alınmıştır. Ama riske girme tehlikesinin göze alınmayıp insanlığın bir bölümünü doğabilecek tehlikelerden koruma girişimleri anlayışla karşılanabilir.

Bu önlemlerin bazıları çok saçmadır.

Amerikalı Prof. Urey'in anti - atom sığınağı yaptırdığı ve bunu ziyarete açık tuttuğu hatırlardadır. Ama sığınağı bir gün alev almış ve tamamen yanmıştı. Mutlu bir tesadüf olarak prof. içinde değildi.

Buraya gelmişken şunu da belirtiyim ki sığınak fikri akla yakındır. Hatta hareketli ve sabit sığınaklar bile. Zira bir atom denizaltısı atom felâketinden kurtulabilir ve suyun altında yıllarca kalıp, radyoaktif serpintiler yoğunluğunu yitirip az tehlikeli bir hal alınca yüzeye çıkabilir.

Sebebi oldukları savaştan kaçabilmek için devlet adamları ve askerî kademeler bu tür hareketli sığınaklar tasarlıyorlardır. Özel bir grup tarafından düzenlenen sabit bir sığınak başka bir amacı olabl-

lir : insanlığın yaşamaya devam etmesi ve uygarlığın yeniden kurulması.

Atom enerjisi kaynaklarına, makinelere ve tabii ki kütüphaneleri olan bir insan grubunun yazabilecek bir uygarlık kurması için kaç kişiye ihtiyacı vardır acaba? Bu konuda belirleyici iddiası olmayan bir inceleme yaptım ve İsviçre'de inşa edilen bir «Nuhun Gemisi»nin yapımcılarıyla temas kurdum. Bana göre esas olmayan herşeyi bir yana bıraktıktan sonra yeni bir uygarlık kurabilmek için değişik mesleklerden seçilmiş 800 kişiye ihtiyaç vardır.

Bir uygarlığın tutunabilmesi için ne otomobile, ne televizyona ihtiyaç vardır : hatta bunun tam aksini söyleyebilirim.

Böyle bir inceleme etkileyici bir zekâ oyunudur zira, **saklanması gereken birkaç karmaşık nesneden başka geri kalan her şey daha hoş bir hayat sürmek içindir** ve şayet elde atom enerjisi ve otomatik makineler mevcutsa bunların imâli gayet kolaydır. Hatta Nuhun Gemisinde bile hayat o kadar sıkıcı olmayacaktır. Bilhassa hafıza için tamamen tahrip olmuş bir dünyadan çıkış bence çok üzücü olacaktır.

Ama insanoğlu çabuk uyum sağlayan bir varlıktır ve yeniden kuracağı uygarlık sanıldığından daha çabuk gelişecektir.

Almanya 1945'de tamamen harabe halindeydi : ama hepimiz «Alman Mucizesi»ni biliyoruz. Polonya, tamamen harabe halinde olmaksızın başka nüfusunun büyük bir kısmını da kaybetmişti ama bu onun çeyrek yüzyılda tekrardan toparlanmasını engellemedi.

Teknik hatta insanlık olarak gömülü bir Nuhun Gemisinin inşaatı hiç te imkânsız değildir.

Buna karşılık önemli yatırımlar gerektirir ve iane yoluyla bu tür para toplama fikri bana oldukça komik geliyor.

İsviçre'deki durumda ise, inşaatı tasarlayan grubun son derece önemli malî kaynakları var. İsviçre veya Şili yöneticilerinin bu sığınakların yapımı karşısında aldıkları tavrın ne olduğunu bilmiyorum. Nuhun Gemisinin inşaatına izin istemeyi pek benimsemiyorum. Ama bu cins bir inşaat maden veya herhangi bir yeraltı çalışması şeklinde kamufle edilebilir. Günümüzde Şili hükümeti bakır madenleri üzerinde anket yapıyor ama daha bir gram bakır bulamadı : belki bir sığınak bulur.

İsviçre ve Şili'den daha az nüfusa sahip olan bölgelerde bu tür

bir inşaat daha kolay olmalıdır : bununla ilgili olarak Güney Afrika'daki Namib çölü aklıma geliyor.

Gerekli olan muazzam para kaynakları basit çılgınların veya sıradan ütöistlerin girişimlerini engelliyor. Bu tür finansmanların hükümetler veya güçlü finans sahipleri tarafından karşılanması gerektiği kanısındayım. Ama bu iş hesap vermek zorunda olmayan kişilerce gerçekleştirilmelidir. Böyle bir işadama İsviçre'de şahsî bir resim müzesi kurmayı başarmıştır ve tabloların kalite ve sayısı bakımından dünyanın sayılı müzelerinden biridir bu. Sadece kendisi ve çok yakınları bunları izleyebilmektedirler. Bu şekilde, bir sığınak inşa etmek için bir araya gelmiş milyarderleri de düşünebiliriz. Bundan daha olağanüstü şeyler de gördük ve şunu çekinmeden söyleyebiliriz ki totaliter rejimle yönetilen toplumlarda hükümetin hiç kimseye hesap vermeden böyle bir sığınak yaptırmayı son derece kolaydır.

Çok büyük bir olasılıkla Çin'de ve Sovyet Rusya'da bu cins sığınaklar inşa edilmiştir. Mao Çe Tung belli bir tarihte :

«Gerekli önlemler alındığı taktirde hidrojen bombası kâğıttan bir kaplandır», demişti. Belki bu önlemlerin arasında bir veya birkaç sığınak ta vardı.

Sun'î uydular tarafından dünyanın çekim alanının keşfi, Sovyetler Birliği ve A.B.D.'ye sığınaklardan birçoğunun yerini belirleme olanağını vermiştir.

Bu bilgileri kendilerine saklamaları, veya bunları dışarıya yayınlamadan aralarında değiştirmeleri mümkündür.

Teknolojinin ilerlemesi sayesinde dünyanın veya Okyanusların dibindeki sığınakları belirlemek gayet kolaydır. Güçlendirilmiş camdan mamûl bu tür sığınakların ayrıntılı plânları, resimleri yayınlanmıştır. Bunlar, tabii gaz veya petrol arama platformlarıyla maskelenebilir.

Toprak altında yapılacak bir sığınakın maliyetinin bir deniz altındaki daha az veya çok mu olacağını söylemek mümkün değildir.

İster toprak, ister deniz altında olsun, inşaat için bir mağaradan faydalanılması halinde maliyet sıfırdan başlanarak yapılankinden daha az olacaktır.

Gelecekte belki uzay sığınakları, dev boyutlarda ve içinde insan bulunan uydular yapılacaktır : bunlar bugün için sadece hayal - bilimdir.

Öte yandan, uydu radarlara karşı korunmalı, zira görünmez olsa bile fırlatılışı kimseden saklanamaz.

Böyle bir durumda çok uzak gelecekte bahsedilebilir. Çünkü bu kitabın yazıldığı 1972 sonlarında uzayın keşfi abandone edilmiş gibidir.

Buna karşılık yeraltı sığınakları dünyanın her yöresinde inşa ediliyor olmalı. Bizimkinden başka uygarlıklar da tarihte böyle sığınaklar inşa etmiş ve içine kendi kitaplıklarını ve müzelerini koymuş olabilirler. Gobi, Orta Amerika ve Antarktika'daki böyle depolardan bahsediliyor. Çinlilerin bu tip sığınaklardan bazılarını buldukları ama sırrı kendilerine sakladıkları söylenir.

Bugüne dönersek ve Koruyucu'nun doğrudan müdahalesini unutsak, bir nükleer savaştan kendilerini korumak isteyen son derece zengin gruplar tasavvur edilebilir. Nükleer silâhların etkileri herkesce bilinmektedir ve Japonların depreme karşı geliştirdikleri ve tekniğini yayınladıkları yapıları şimdiden inşa ederek bir sığınak yapılabilir ve bu sığınak tam tepesinde patlayan bir hidrojen bombasının şokuna dayanabilir. Bu yöntemler şimdiden yeraltı füze rampalarının yapımında kullanılmaktadır. Bunlara yerin «katılaştırılması» denmektedir.

Bu tür yöntemlerin uygulanması tamamen gizli tutulur ve daha önce de belirttiğim gibi zor ama imkânsız değildir.

Zaten, birkaç asker ve politikacı için sığınak olabilecek bu tür yapıların inşaatında devletin gizli yardımı da söz konusu olabilir. Faaliyet halinde bulunan bir sığınak, dalmış bir atom denizaltısı kadar izole olmuştur. Hava yeniden üretilir, su yüzeyle ilgisi olmayan kuyulardan elde edilir ve yiyecek stokları bir asır yeter. Hatta su altında yetişen bitkilerin üretimi de yapılabilir.

Yüzeyle irtibat çok zordur ama çok iyi kamufle edilmiş alıcılar sığınağa radyo yayınlarını, sıcaklık ve radyoaktivite ölçümlerini iletebilirler. Gerekirse, sığınak yakınlarındaki havanın analizi de bunlara eklenebilir. Sığınağın içinde bile, atom bombalarının yarattığı şoku saptayan aygıtlar oradakileri atom felâketinden haberdar eder.

Sığınağın yöneticileri, seçkinleri, toparlayıp sığınağa sokacak ve kapıları kapayacak «Kırmızı alarm» şartlarını düşlemek biraz güç.

Bir atom savaşının patlamasının son derece mümkün olduğu kestirebilmek için yöneticinin politikayla çok yakından ilgilenmesi gerekir. Alarm verip insanları birkaç aylığına sığınağa kapamaya ve

sonra tekrar dışarıya salmaya hiç hakları yoktur. Bunun duyulması ve hakkında lâf edilmesi olasıdır. Sığınak bir kere doldurulabilir ve bu da çok büyük sorumluluk ister. Ama, nükleer savaşı başlatanların sorumluluğu çok daha büyüktür.

Bizi yoketmekle tehdit eden atom enerjisi bir sığınığın sakinlerine belki bir asır boyunca, yiyecekleri bitene kadar yetecek enerji kaynağı sağlar. Bu zaman zarfında durum ya daha kötüleşecek ya da kriz atlatılacaktır.

İlâhî saadete erenlerin biraraya getirilmesi sığınığın yapılmasından daha büyük problemler ortaya koyacaktır.

Bu inşaat en yeni bilim ve tekniklere ihtiyaç gösterir ama seçkinleri toplama psikolojiye ihtiyaç gösterir ve bir alışveriş listesi hazırlamak gibi basit bir iş değildir. Yine de, bu bölümün başında da belirttiğimiz gibi anonslar yoluyla bu iş yapılabilir.

Toplamanın ilk aşaması adayların psikolojik denge ve teknik bilgilerinin kontrolü testine tabi tutulmalıdır. Şurası muhakkak ki sığınakta muslukçuya «egiptolog»dan daha fazla ihtiyaç vardır. Buna karşılık bir egiptolog'un «avant-garde» dergisinde ilânı görüp, bununla ilgilenmesi çok daha büyük bir olasılıktır.

Dolayısıyla birinci safha kapasite ve bilgilerin teknik olarak sınamasıyla psikolojik denge testlerinin uygulanmasından oluşmaktadır.

Bu testlerin büyük önemi yoktur ama gene de hiç yoktan iyidir; en azından gizli bir görevde yer almak isteyen adaylara başarıyla uygulanmaktadır.

Bu sınavların adayların bir kısmını elemesi gerekir. Bu konuyla ilgili olarak adaylara bir sosyoloji deneyi yapıldığı söylenirdi, onlar da bundan kimseye bahsetmezlerdi : bundan çok daha uyduruk testler her gün yapılmaktadır. İlk sınavı başaranlar 2. teste tabi tutulacaklardır ki bu her seferinde on kadar aday üzerinde uygulanacaktır.

Gurup psikolojisi, kişi psikolojisine göre hemen hemen hiç olmayacaktı. Bu konuda oldukça ilginç deneyler yapılmıştır : içine mikrofonlar ve görüntü alıcılar yerleştirilmiş ve izole edilmiş bir eve bırakılan bir grubun davranışları gözlenerek dengeli olup olmadığı saptanabilir. Şayet olayların seyrini yönlendirebilecek bir başkan seçerlerse davranışları dengeli olur. Aksi takdirde kargaşa çıkar. Oniki üzerinden iki veya üç kişiyi değiştirerek grubun dengesi sağlanabilir. Dola-

yısıyla 800 ile bin kişi küçük gruplara ayrılıp, elenenler asgari seviyeye indirilerek bir sığınanın sakinlerini oluşturulabilir. Bunlardan sonra sıra üçüncü aşamaya gelir : adaya, harekâtın amacının bildirilmesi, sığınağa katılması için rızasının alınması veya susması için yemin ettirilmesinin yeralabileceği, adayla görüşme faslı.

Bundan sonrası, son derece basit yöntemlerdir : rızası alınan adaya sadece kırmızı alarm durumunda çalışan özel bir telsiz alıcısı ve sığınağa gelmesi için gerekli bir miktar para verilir. Adayların sınavı için harcanan para bütün dünya çapında önemli boyutlara ulaşacaktır ama sığınakların yapımında kullanılan para yanında önemsiz kalacaktır

Böyle bir sığınanın yöneticilerinin davranışları nasıl olacaktır?

Bu arada, Koruyucu'nun ajanları olan ve dolayısıyla yüksek moral seviyesi olan kimseleri buna dahil etmeyelim.

Ya geri kalanlar?

Kendilerini kurtarma istekleri anlayışla karşılanacaktır ama bunun yanında başkalarını da kurtarmak istemeleri aynı anlayışı görme-yecektir.

İsviçre'deki sığınacı yapanlarla kurduğum temas bende çok nâ-hos bir izlenim bıraktı. Belki yanıliyorum ama, affetten sonra el işi yap-mamak için kendilerine uşak tutmak isteyen bir yeni feodalite -dere-beylik- düzeni hatırlattılar bana.

Düşünceme göre, en kötü faşist düzenlerde görünen sınıflar bu sığınaklarda da kurulacak : Efendiler ve diğerleri. İnşallah yanıliyo-rumdur.

Sığınacı oluşturan saikler arasında şüphesiz politik saikler de var-dır. Bunlar arasında sosyalist bir dünyada yaşama fikrini kabul ede-meyenler ve yerin iki bin kadem altına sığınmayı yeğleyenler buluna-bilir.

Şili'de ise aldığım mektuplardan ve okuduğum ilânlardan anladığım kadarıyla ütöpik kolonilere veya Mormon'ların göçüne benzer bir düşünce vardır.

Bir saflık, karmaşık ve zor dünyadan kaçma arzusu. Bu tür koloniler halen mevcuttur : A.B.D.'deki Amish'ler buna örnektir. Bunlar tarıma dayalı, çok saf bir protestan dinine sahip ve mümkün olduğunca az makine kullanan kolonilerdir. Tarımdaki üstün üretimleri 20. yüzyıl-

da Amish'lere tarım, hayvancılık ve el sanatları'na dayalı konforlu bir yaşam sağlıyor.

Tabii, bir talihsizlik olur da sosyalizm Amerika'da da kurulursa, Amish'ler Kulaksar (bağımsız olmakta inat eden köylüler) tarafından ya imha edilecekler ya da toplama kamplarına gönderileceklerdir.

Sığınakta dinî bir düşünce de düşünülebilir.

Dünyanın sonuyla ilgili kehanetler sürekli ortaya atılıyor ve bunlara inanacak saflar her zaman bulunuyor.

Saflık zenginlikle o kadar uyumludur ki, bir felâket kehanetine inanarak sığınak inşa ettiren bir milyarder veya milyarderler grubu düşünülebilir.

Son olarak da tamamen şerefli düşünceler : bir atom savaşına inanma, birşey yapma arzusu tamamen akla yatkındır. Herşeyi bir sığınak veya gizli müze'ye yatırım yapan silâh tüccarı gibi net görüyorum. Şerefli düşüncelerin yanında bile sığınakta yaşamaya devam etmek ve geleceğin Nuh'u olmak gibi fikirler de vardır. Yeteri kadar karamsar olan bir görüş bir atom savaşının patlama olasılığına kendini inandırabilir.

Buna karşılık biraz gerçekçi bir görüş atom savaşının patlama olasılığının son derece azaltılmış olduğunu farzetse bile yine de önlemler alabilir.

Bu sığınakların birbirlerinden haberlerinin olmaması gerekir. Bu imkânsız gibidir çünkü öyle bir noktaya gelinmektedir ki haberleşme teknikleri sayesinde çok uzak bölgelerle, yeraltında bile olsa, hatta dünyanın öbür ucuyla bile irtibat kurulabilecektir. Mü mezonlar ve nötrino'lar maddeden geçebilir ve tetkik edilebilir.

Dolayısıyla, sığınaklar gerektiğinde haberleşebilirler ama bunu yapmaları olasıdır : sosyal engeller Dünyadan daha kalın duvarlar çekmektedir araya.

Totaliter rejimle yönetilen ülkelerdeki sığınakların tamamen gizli tutulması ve bunun için seçmeler toplama yoluyla değil de kudrete bağlı istekle olacaktır. Karılarıyla beraber devlet ve polis şefleri önce, sonra bunların hayatlarını garantiye alacak teknik adamlar, hepsi o kadar...

Batıdaki sığınakların yerleri keşfedilebilir durumda iken, totaliter

lkelerde tamamen gizli kalmalı ve bunları inşa eden işçiler hemen iz bırakmadan ortadan kaybolmalıdır.

Zaten yeraltı inşaatları totaliter ülkelerin bir özelliğidir ve Hitler Almanyası zamanında, dünyada meydana gelebilecek herhangi bir felâket anında içinde yaşanılabilecek muazzam yeraltı şehirleri inşa edilmiştir.

İsveç'te böyle şehirler mevcuttur ve halen kullanılmaktadır. Bunların plânları vardır ve arşivlerde incelenebilir. Bunlar bazı sığınak mimarlarına ilham kaynağı olmuş olabilirler. Yine bilinen bir şey hükümetlerin büyük tabii mağaraların sayımını yaptırdığıdır.

Tamamen gizli kalmış büyük mağaralar bulunabilir. Bunlardan biri A.B.D.'de Kentucky'de bulunmuştur.

Fransa'da Lot'daki büyük üçüncü bir mağara Martel ve Padirac'tan daha büyük bir mağara, olabilir. Çekoslovakya'daki mağaraların bilinmeyen uzantıları bulunabilir.

Kısacası büyük bir bölümü bilinmeyen bir yeraltı dünyası vardır.

Orta Asya'dan Güney Amerika'ya kadar uzanan tüneller efsanesi mübalağa olarak kabul edilse bile Ekvator Cumhuriyetinde dibi görünmeyen tüneller bulunmuştur.

Bu mağaraların sayımının resmî amacı sığınak inşası ve atom bombası deneme merkezleri yapımıdır. Özellikle Fransa, Pasifikte yaptığı denemelerin öfke çekmesi üzerine böyle bir merkezin inşasını tasarlamaktadır. Yeraltı atom denemeleri bir deprem anında yapılırsa farkedilmezler. Ortaya çıkan dalga depreminkinden ayırd edilemez.

Ama bu iki resmî amaçtan başka, özel gruplarca sığınak yapılması da mağaraların sayımına bir sebep olabilir. Daha önce de belirttiğim gibi dünyanın çekim alanının keşfi mağaraların yerlerinin saptanmasına olanak tanımaktadır. Ama ne Amerikalılar ne de Ruslar buluşlarını yayınlamıyorlar.

Folklor ve gelenekler büyük sayıda mağara ve tüneli haber vermektedir ve bunlar genellikle olaylara dayanmaktadır. Özellikle, geniş bir yeraltı âleminden geldiğini iddia eden Kuzey Amerika Kızılderililerinin folkloru yeraltı bölgelerinin girişlerini gayet açık olarak belirtmektedir.

Bunlar genellikle Virjinya ve Kuzey Karolina'dadır.

Kökeni tam belirgin olmayan grupların bu yerlere gösterdikleri büyük ilgi belki de sığınakların inşasına bir işarettir. Ama bunun yanında Amerikan hükümetinin gizli faaliyetlerine de bir işaret olabilir.

Virjinya'dakilerin girişleri, kısa bir süre önce fabrika inşaatı için satın alınan ama halâ en ufak bir fabrika işine rastlanmayan araziler üzerindedir.

Bu araziler elektrikli çitlerle çevrilmiştir. Belki Amerikan hükümeti neye güveneceğini biliyordur ama Temsilciler Meclisinde bu konuyla ilgili sorulara cevap vermemektedir.

İlânlar yayınlanmaya devam ediyor ve hippî hareketinde büyük bir felâket veya çevre kirlenmesi halinde sığınılabilir bir yeraltı dünyası miti yaygınlaşıyor. Filimler, makaleler ve hatta «underground» şiirler bu alanlara adanmıştır. Tabî ki psikanalistler bunu ana kucağına dönmek isteyen fetüsle açıklamışlardır.

Bu fetüs açıklamasına inanmadığımdan başka, şunu da belirteyim ki birinci dünya savaşından önce psikanalistler füzeleri «Phallique» (*) semboller olarak niteliyorlar ve bunlarla hiçbir zaman aya gidilemeyeceğini söylüyorlardı. Bu hippî mitinin sığınaklara yapılan toplamanın bir devamı olduğunu düşünüyorum.

Zaten böyle bir toplama, sığınakta yeterli miktarda marihuana ve L.S.D. depolanmasına yolaçacaktı.

Sığınakların inşası bana tartışılmaz gibi geliyor.

Bunun hiçbir sonuca varmayacağına inanıyorum. Sebebi ise gayet basit : **çünkü felâket olmayacak.** Ama sığınak yapmak için harcanan çabaların sonunda kayıp uygarlıkların gömülü kalıntılarının bulunması mümkündür. Sığınak yapmadıkları için kaybolan uygarlıkların kalıntıları...

(*) Phallique : Erkek cinsel organı biçiminde.

ONUNCU BÖLÜM

ŞU TOZLU KİTAPLARIN İÇİNDE...

Haftada ortalama üç kez şu soruyla karşılaşırım :

«Bu bilgileri nereden alıyorsunuz?»

Hatta beni eleştirenlerden bazıları bu soruyu bile sormaz ve bu bilgilerin kendimin uydurduğunu iddia ederler. Bu, bana, hiçbir zaman sahip olamadığım bir yaratıcı muhayyele gücü vermektir.

Ama durum hiç te böyle değil.

Kaynaklarımdan bu kitabın başında bahsetmiştim. Okuyucunun kısa bir incelemeye sonuca varmak isteyebileceği düşüncesindeyim.

H. G. Wells «**Görünmeyen Adam**» adlı eserinde şöyle diyordu :

«Öğrencinin imtihan arifesinde başvurduğu bu tozlu kitaplarda ne harikalar, ne mucizeler vardır!»

Hakkı da vardır. Bilimsel dergi ve kitaplar harikalarla doludur. Sadece bunları okumak sıkıntısına katlanabilmeli.

Tabii, bazen sıkıcı olabilirler. Prof. Monod'un «**Tesadüf ve Gereklik**» adlı eserini bitirmek için çok hevesli olmak gerekir. Yazar hiç bir şeye inanmadığı gibi reddedilmez olarak sunduğu bilimsel olgular da yanlıştır.

Ama bilimde bir Monod'a karşılık on tane Hoyle vardır. Ünlü uzay fizikçisi Frederic Hoyle olağanüstü nitelikteki hayal - bilim romanlarının yanı sıra yazdığı diğer kitapların da başlangıçlarını büyük bir hayalgücüyle yapmaktadır.

Atomlar ve galaksiler adlı eserinde :

«Kağıda en fazla beş satır yazılabılırdi, aksi takdirde uygarlık yokolurdu», der.

Nobel ödülü sahibi ve izotopları bulan kişi olan Frederic Soddy de özellikle, «**Radyumun Açıklaması**» adlı kitabında daha eski ama bizden

daha ileri olan ve bize simyayı bırakan eski uygarlıklardan bahsederken, aynı yazıya sahiptir.

Yine aynı şekilde Eric Temple Bell (hayal - bilim romanlarını John Taine adıyla yazar) eğik uzay geometrisinden Hroşima'ya kadar olan gelişmeyi anlatırken :

«Böylece okuyucu cehennemin kapısının 58b denklemiyle açıldığını görecektir,» der.

Bilim asalakları değil de, gerçek bilim adamları yaşamlarında bir veya birkaç vahiye şahit olmuşlardır ve bunu bize iletirler. Wells'in «Devler Ülkesi» adlı eserinde dediği gibi :

«Ateşten harflerle kahrın siyah kağıdına yazarlar.»

Bundan on kez daha uzun bir kitap bile hakiki bilim adamlarının eserlerini sıralamaya yetmez : zaten bu yarardan çok zarar getirirdi.

Ama içinde bu kitaptakilerden başka daha birçok düşünceler bulunan, gerçek ve yerel bir bilim adamına ait bir kitap kütüphanelerde bulunabilir veya satın alınabilir. Ama daha da ileri gidilmek isteniyorsa bilim adamlarının bütün eserleri ve Nobel ödülünü alırken yaptıkları konuşmalar (Bunlar Nobel yayınlarında çıkar) okunmalıdır.

Buralarda en olağanüstü fikirler ve en garip olgulara rastlanabilir.

Kısa bir süre önce ölen İngiliz biyolojisti J.B.S. Haldane kitaplarının birinde :

«Evren düşlediğimizden değil düşleyebileceğimizden de gariptir.»

Haldane'in «İnsanın Eşitsizliği» ve «Mümkün olan Dünyalar» adlı eserini okumak, buna inanmak için yeterlidir.

Haldane, her bağımsız araştırmacının sloganı olması gereken şu cümleyi söylemiştir :

«Fizik - kimyada garip olanla ilgileniyorum ama başka yerde onun suratına tükürmüyorum.» (Bu satırların yazıldığı 1924 yılında Haldane'in bahsettiği Fizik - Kimya sonradan nükleer fiziğe ve moleküler biyolojiye zemin hazırlayan bilim dalıdır.)

Gerçek bilimsel tavır, Haldane'inkidir, yoksa Fransa'da bilimi temsil ettiklerini iddia eden dar görüşlü bilim görevlilerinki değil.

Ülkemizde, Fransız düşüncesi bilimin düşüş halinde olduğu bir

devreye rastlamıştır ama unutmayalım ki biz bilim tarihindeki en geniş görüşlü bilim adamlarından biri olan C. Flammarion'u yetiştirdik.

C. Flammarion, çağında zorlu saldırılara, özellikle bugün unutulmuş olan Clément Vautel adlı bir ilkelin saldırılarına hedef olmuştur.

Bize söyleyecek sözü olan sadece çağdaş ve yakın geçmişin bilim adamları değildir. Galile, Kepler ve Newton'da olağanüstü açıklamalar yapmışlardır.

Newton'u ele alırsak, özellikle simyacı ustalarını anlattığı bölümü kapsayan eserlerinin büyük bir kısmı yayınlanmamıştır. Halâ da, yayınlanmayan eserleri vardır. Bunun sebebi de yapılan baskılardır.

Olağanüstü ve garip bir kişi olan İngiliz fizikçisi Heaviside'in elyazmaları da yine bu durumdadır. Heaviside matematiksel olarak, dev bir ayna gibi telsiz dalgalarını yansıtan atmosferin elektrikli katmanını düşünmüştür. Matematikte de çağına göre (1920) büyücülük sayılan sembolik hesabı icat etmişti. Kendisi ispata lüzum görmeden, atlayarak hesap yapıyordu.

Heaviside'in ölümünden çok sonra Norbert Wiener bu hesabın mantıkî olarak ispatlanabileceğini ve bunun Fourier'nin eserinden alınmış olabileceğini söyledi.

Heaviside'in çok fakir ve yalnız bir yaşam tarzı vardı. Bazen, posta pulu alabilecek kadar parayı biraraya getiriyor ve Einstein'a bunun ciddi olmadığını yazıyordu. Heaviside'in yayınlanan eseri, henüz yayınlanmamış olan ama yayınlanmasını dilediğimiz elyazmaları hakkında bir fikir vermektedir.

Ama, Heaviside'in, Pierre Curie'nin, Cavendish'in yayınlanmamış eserlerinin yayınlanmasını beklerken, bilim adamlarının yayınlanmış ve her zaman bulunabilen eserleri zaten yeteri derecede sabır gerektirecek geniş bir alan oluşturmaktadır.

Bilim adamları bazan (ve maalesef) kendi meslekdaşları için yazmaktadırlar. Bazen de, tarih öncesi uzmanı Lorenz Eiseley gibi halk için yazanlar da vardır. Eiseley «**Sonsuz Yokluk**» adlı eserinde :

«Belki de biz başka yerden geldik ve şimdi elimizdeki imkânlarla oraya dönmeye çalışıyoruz» diyor.

İşte bu kitapta da yer alan fikirlerden birini dile getiren cümle.

Okuyucu, bütün bunları okuyacak zamanının olmadığından yakına-

bilir. Benim de yok. Ben de Newton gibi : «Kıydan sadece birkaç çakıl toplayabilirim.»

Hiçbir okuyucu bütün bilim adamlarının bütün eserlerini okuyamaz. Bence Rönesans devrinin bilim adamlarından başlayıp bugüne doğru gelinmelidir. Nasıl olsa büyük bilim adamlarının %90'ı günümüzde yaşamaktadır.

Okuyucuya on kitap üzerinden, birinin 19. yüzyıl öncesine, ikisinin 19. yüzyıla, kalan yedisinin de 20. yüzyıla ait olmak üzere seçim yapmasını öneririm.

Bu kitapları cep serilerinden, devlet ve belediye kütüphanelerinden bulabilirsiniz.

Paris'teki Sainte - Geneviève kütüphanesi çok zengindir ama daha başkaları da vardır.

Kitaplardan sonra okuyucu bilimsel ya da yarı - bilimsel dergilere eğilebilir. Ne yazık ki Hermann tarafından yayınlanan nefis bir dergi olan «Bilim» artık yayınlanmıyor. Ama serisinden yararlanabilirsiniz.

Yüzyılın başlarında, bilim adamlarının herkes için yazdıkları yazıları kapsayan «Bilim Dergisi» gibi dergiler vardı. Bu yazılarda sonsuz denebilecek sayıda mucizevi ve esrarlı yazılar vardı.

Şayet İngilizce biliyorsanız her hafta çıkan **New Scientist**, **Science** veya **Nature**'ı, ya da her ay çıkan **Scientific American** veya **Analog** dergilerini takib edebilirsiniz.

Bu son saydığımız dergi bilimsel ve hayal - bilimsel olmak üzere iki bölüme ayrılmıştır.

Bu bilimsel yazılar çok geniş bir görüşle yazılmışlardır ve çok iyi kalitededirlir.

Hatta İngiliz basınında, öyle dergiler yayınlanmaktadır ki, bunlar da bilim adamları hem kendilerinin hem de başkalarının düşünce alanlarını genişletmek için henüz ispatlanmamış çeşitli konulardan bahsedirler.

Bunlara iki örnek, I. J. Good tarafından yayınlanan «**The Scientist Speculates**» ve Harry Harrison tarafından yayınlanan «**Ahead of Time**» dir. Bunlar, fikir yürütme bakımından bu kitaptan daha ileri gitmektedirler ama belli bir birikim gerektirirler. Yine de içlerinde son derece etkileyici fikirlere rastlanabilir.

«Scientist Speculates'in» önsözü çok kısadır ve yayımlanmasında yarar vardır :

«Bu derginin amacı çözdüğünden daha çok miktarda soru sormaktır.»

Şayet Rusça biliyorsanız, bütün büyük bilim adamlarının Rusça çevirilerinden başka SSCB Bilimler Akademisi'nin ayda bir yayınladığı ve hem ciddi hem de zengin hayâl gücü olan Priroda'yı (Tabiat) izleyebilirsiniz.

Bunlara benzer yayınlar Fransa'da yoktur çünkü yayınlanması tekele bağlıdır.

Diğer bilim adamlarına yer veren ve buluşlardan sözeden dergiler de en az bunlar kadar enteresandır : Özellikle Bilimler Akademisi'nin yayınladığında neler üzerine düşünüp hayâl kurabileceğinizi belirten raporlar vardır. Ama, ilginç bir konuya rastlamak için birçok fasikülü taramak gereklidir.

Ciddi bilimsel dergilerin çoğu böyledir. Amatör bir sır meraklısı için bunu okumak olta ile balık avlamaya benzer. Birinin düzenli olarak bilim dergilerinde yayınlanan garip veya ilginç yazıları ilân etmesi iyi olurdu, ama bu, yazarlara büyük sıkıntılar getirirdi. Bunun yanında, örneğin yazarın nasıl telepat fareler yetiştirdiğini anlattığı Bilimler Akademisi'nin raporlarını da tavsiye etmem.

Matematik bilimlerin dili olduğundan en önemli bilimsel vazılar belli bir bilginiz olmadıkça anlaşılmaz. Bu özellikle Amerikalı fizikçilerin «gölge evren» dedikleri, bizimkinden baska evren üzerinde yapılan çalışmalarda böyledir. Yine bu, birçok yapı katları olan, haritada dört renkten daha fazlasını gerektiren yüzeyler üzerinde yapılan çalışmalar da böyledir.

Yine bu zaman yolculuğunu araştırın konularda böyledir. Son zamanlarda ünlü fizikçiler ve matematikçiler, beş yıl önce iddia ettiklerinin tersine bugün «geçmişe gidebilme imkânının» olduğunu kabul ediyorlar.

Bu kitapta ileri sürülen fikirler için bilimsel dayanaklar bulunabilir ve benden farklı yapıda olan başka bir okuyucu kitabı okurken, başka bir veya on kitabın özetini bulabilir.

Bilim aracılığıyla bilinmeyen üzerine yapılan araştırmalar daima «sıkı bilimler»e yaslanmalıdır : matematik, fizik, kimya, biyoloji gibi...

Genel olarak bilimler Auguste Comte'un şu gelişme sırasını takip eder :

- Matematik,
- Fizik,
- Kimya,
- Tabii bilimler (biyoloji),
- Psikoloji,
- Sosyoloji.

Bugün, fiziği fethettikten sonra, bilimsel görüş kimya içinde yayılmaya başlıyor.

Buna karşılık tabii bilimler ancak bir bilim dalıdır. Bilimsel görüş buraya daha yeni girmiştir ve bu mitlerle doludur : evrim gibi... Dolayısıyla gerçekte olan bağları azdır ve bu kitabın kapsadığı konularda hemen hemen hiç uzantısı yoktur.

Kendilerine «beşeri bilimler» denilen bilimlere gelince, psikoloji ve sosyoloji hiçbir zaman ne bir bilim dalı, ne de bir yöntemler dizisi olmuştur. Bertrand Russel'in başka bir sebepten dolayı dediği gibi : «Bunlar anlamsız gürültülerdir.»

Büyücülük ve astroloji gibi birer yalancı bilim olan beşerî bilimler gerçekte hiçbir ilgisi olmayan bir dil yaratırlar. Yine bu şekilde, kişiliğimizin hiç uyumayan, ölmeyen ve duyuların aracılığına gerek duymadan algılama yapabilen şeye «şuuraltı» derler.

Sosyolojiye gelince, bunun seviyesini belirtmek için şunu söyleyebiliriz : dünyada hiçbir sosyolog 10 bin kişilik bir kentin belediyesine tavsiyede bulunabilecek seviyede değildir.

Yine bundan dolayıdır ki hiçbir sosyolojik veya psikolojik eser «büyük sırlar» üzerine eğilmez. Bu üzücüdür, çünkü iç âlem de en az dış âlem kadar meçhuldür ve belli bir seviyede aralarında fark yoktur.

Tabii burada da bazı istisnalar vardır ve biraz önce belirttiğim bunlardan biridir. C. G. Jung'in eserinden bahsetmek istiyorum. Felsefe ile hayal - bilimin sınırında olan bu eser özellikle psikolojik gerçeklere dayanmaktadır, ve son derece ileriye giden ve her zaman ispatlama olanağı olmayan bazı yargıları vardır. Bu eserin yayınlanması gerekir çünkü hem uzundur, hem Almanca yazılmıştır, hem de bazı çok zor fikirleri kapsamaktadır.

Jung'in okuyucusu olağanüstü fikirlerden ve özellikle, kendisinin

söylemeye cesaret edemediği fakat aslında tanrılar olan arşetiplerden ilk örnek ve zamana dikey olarak hareket eden ve sebeplilik yasasına bağımlı olmayan senkronizasyondan (eş zamanlıktan) çok yararlanır. Bu sihiri bilimsel olarak açıklayacak şeydir.

Jung'ın bütün fikirlerini kabul etmek zorunda değilsiniz. Örneğin ben, simya ve uçan daireler konusunda yanıldığına inanıyorum. Ama yine de Jung'ın eseri beşerî bilimler alanında yazılıp ta dışarıdan da esinlenen tek kitap.

Tarih bir beşerî bilim dalı mıdır?

Bence hayır.

Daha çok bir sanat olduğu kanısındayım.

Bizim açımızdan, Carlyle ve Michelet kadar büyük Yunan ve Lâtin tarihçilerinden de toplanacak hayli bilgi vardır.

Flandre'da bir kasabada 1740 ile 1760 arasında ne kadar tütün içildiğini inceleyen «mikro - tarih»te hiç bir şey bulamayız. Ama büyük bilim adamları gibi büyük tarihçiler de bizimkinden daha geniş bir dünya ve açık bir tarih görüşüne sahiptirler. Bunlara benzeyenler, nefis bir Rus filmi olan Andrey Rublev'de de gördüğümüz gibi Rus tarihçileridir.

Batı ise halâ «açık» tarihçileri beklemektedir. Bu konu üzerinde söylenecek çok şey vardır çünkü tarih bu kitapta açıklanan olayları da kapsayacak şekilde tekrar yazılmalıdır.

Bunlara ben daha önce «Görünmez Tarih» demiştim. Tarihçiler için görünmez tarihle ilgili malzeme özellikle taşralı tarih dergilerinde mevcuttur. Ama birkaç yazı bulabilmek için çok geniş araştırma yapmak lâzımdır.

İşte bu tip çalışmada bilgisayarın yararı büyük olur ama bunun için bilgisayarda saatlerce uğraşma imkânı, pratik olarak, yoktur.

Bu amaç uğruna yıllarca, binlerce dergi okuyup ancak birkaç yüz tane olağanüstü ile ilgili yazı toplayabilen Charles Fort'un sabrına sahip olmak gerekir. Bildiğim kadarıyla kimse bu çalışmayı yapmıyor, ki bu da çok üzücü.

Tarihten, coğrafi bilimlerden ve keşiflerden bahseden dergiler son derece ilginçtir. Bunlarda, kaybolan adalar, bir daha yeri bulunamayan ülkeler ve kâşiflerin şaşırtıcı hayat hikâyeleri bulunabilir. Bunlar ara-

sında Amerikan millî coğrafya Enstitüsü'nün ki özellikle çok zengindir ve araştırmacıları fazlasıyla tatmin eder.

Popüler Astronomi dergileri, özellikle Amerikan «Sky and Telescope» çok ilginçtir. Özellikle, astronominin sınırında bulunan problemlere parmak basmaktadırlar : yani, bir nokta kadar küçülüp sonunda uzaydan ve zamandan silinen yıldızlar tarafından şekli değiştirilen uzay ve zamanla ilgili problemler.

Bunlara **collapsar'lar** denir : lâtince **collapsus**, çökme demektir. Olağanüstü olaylar yıldızın çökmesinden önce başlamaktadır. Bütün bir güneşin ağırlığına ve sadece birkaç santimetrelik bir çapa sahip oldukları zaman, zaman ve mekânın bir koni oluşturan eksenleri bozulmaktadır. O zaman, yıldızın üzerinde, geçmiş ekvatorun altında, gelecekte üzerinde bulunmaktadır.

Şayet bu son derece yoğun yıldızlar meskûn ise, burada yaşayanlar geçmişe ve geleceğe kolayca yolculuk edebilirler. Burada bizim hayâlgücümüz tıkanıp kalmaktadır. Ama çökme işlemi devam ederse, yıldız gökyüzünde siyah bir delik olmaktadır. Yaklaşan bütün madde ve enerjiler içine düşmektedir. Gökyüzündeki böyle bir siyah deliğin içinde cereyan edenler kensinlikle hayâl edilemez. Çeşitli matematik teoriler bu olayı incelemektedir ve bunlarla ilgili yazılar (ki bunlar düşüncenin en ilginç sınırını oluşturmaktadır). Sky and Telescope ve Analog dergilerinde bulunabilir.

Uzaydaki siyah delikler olayının hayâl edilebilen en ilginç olay olduğu düşünülebilir. Bu aslında hiç bir şey değildir.

Bazı uzay fizikçileri bütün bir galaksinin kendi üzerine çöküp kaybolabileceğini düşünmektedirler. Böylece siyah delik değil, siyah tünel oluşmakta ve bunun yardımıyla uzayın bir noktasından başka bir noktasına ışıktan daha hızlı gidilebilmektedir.

Analog'u idare eden Amerikalı uzay fizikçisi Ben Bova, bir zamanlar dünya üzerinde «Kuzey-Batı Geçidini» arayan gemiler gibi, uzayda da bu tünellerin aranacağını söylüyor.

Burada hayâlgücünün güzel bir sınırı var. Flammarion, Jeans, Eddington gibi büyük hayâl ustalarının bizimle beraber olup yol göstermelerini dilerdik. Binlerce başka derin teşhisin yanında şuna da rastlanmaktadır :

«Gelişme gücünün yardımıyla bilim sonunda akıllı bir insanın inabileceği bir evren görüntüsü çizecektir.

Umut edilen başka bir şey de, halen genç olanı Sir Frederic Hoyle'un olgunluğa erişince Jeans veya Eddington'un yerini almasıdır.

Çünkü, hakikaten ilginç olan birşey varsa o da, bilimdeki ilerlemenin komite veya kongre üyeleri sayesinde olmadığıdır.

Newton'un Westminster Manastırı'ndaki mezarına Wordsworth'ün şu mısraları kazınmıştır :

«Düşüncenin yabancı denizlerinde seyahat etti. Tek başına!»

Büyük düşüncelerin özelliğidir bu : dalma yalnızdırlar.

Einstein da demişti ki :

«Eğitime inanmıyorum. Kendi modelin yine kendin olmalısın : işte bu dehşet vericidir.»

İstisnaî kişilerin özelliklerinden birisi de açık olmalarıdır.

Einstein ve Eddington ne kadar açıksa, izafiyeti anlatan yayınların büyük bir kısmı o kadar karmaşık ve anlaşılmazdır.

Bütün büyük öncüler böyledir : özellikle çok az okunan Curie. Bu büyük öncüler kariyerlerinin başlangıcında bir daha tekrarlanmayacak bir aydınlanmaya uğrarlar. Bulunması kolay olan bu aydınlanmalardır. Tabii ki bunlar teknik ayrıntılara ve bazen de matematiğe karışmıştır. Bazen okuyucunun bütün dünyasını aydınlatacak olan bir bölüme rastlamak için birçok sayfa okumak gerekir. Ama bu tür araştırmalar çekilen sıkıntıya değer.

Bu çok zevk verici bir şeydir. Hele sözkonusu iyi düzenlenmiş bir hayal - bilim yazısı olursa. Ama, ne yazık ki çoğu hayal - bilim yazarları bu bilimsel eserleri okumuşa benzemiyor. Felsefecilere gelince, onların bu konulardan bahsettiği hiç duyulmamıştır.

Sartre yüzlerce sayfa boyunca öz ve varlıktan bahseder ama kendisini aydınlatan alternatif akımın saniyede altmış defa özden varlığa geçtiğini bilmez.

Bir de Camus ile «Sysiphe Miti» üzerine tartışmamızı hatırlıyorum. Ona, kayanın aşağı doğru yuvarlanırken Sysiphe'in elektrik akımı üreterek enerjisini tazeleyebileceğini hatırlattım. Camus de bana : «O halde düşen bir cisimden elektrik üretilebilir?» dedi. Bunun üzerine konuşmaktan vazgeçtim.

Büyük bilim adamlarının yazılarından ve günlük hayatın incelenmesinden çıkan evren imajını nasıl adlandırmak gerekir?

Zamanında Belçikalı yazar Franz Hellens'ten «Hayalî gerçekçilik» deyimini ödünç almıştım. Manâsını gerektiğinden fazla kaçırmamak şartıyla bu deyimden yararlı olduğu fikrindeyim.

Biraz daha yakından bakılırsa gerçeğin hayalî olduğu görülür. Bunu incelemek bile yararlı bir iştir. Ama bu açıklama devresini başka bir açıklama devresi, sonra bir sentez devresi izler.

Sadece eğlendirmek ve oyalamak amacındayım. Conan Doyle'u anlatmak için :

«Sonunda amacıma ulaşmış olacağım
Şayet felsefesini yaparak eğlendirirsem
Çocuğun bir büyük adam olduğunu
Adamın da büyük bir çocuk olduğunu.»

Ama benimkinden daha ileri giden zekâlar olmasını ve bir açıklaması olan genel teoriler kurmalarını isterdim. Şayet bu teoriler çözümlerinden daha fazla problem ortaya koyuyorsa, insanlığın buna acilen ihtiyacı olduğuna inanıyorum.

Gerçekten modern bir düşüncenin özelliklerinin şunlar olması gerektiğini düşünüyorum :

- Bilimin ve evrenin objectivitesinin varsayımını terketmesi. Evrendeki bazı güçlerin kişiliğinin olduğunu ve bunların insan kişiliğinden daha farklı olduğunu kabul etmek gerekir.
- İç âlem ile dış âlem arasındaki keyfî ayrımın bırakılması. Biz, bunlar arasındaki bir ara-yüzeyde yaşıyoruz ama bu ara-yüzey sürekli değildir ve bizim alışık olduğumuz basit geometrik şekillerden birine benzemesi gerekmez.
- Psikoloji ve biolojiden türeyen bir genel fizik formülasyonu. Psikoloji ve biolojiyi fizik yardımıyla açıklamaya çalışan görüş, başarısızlığa uğramaya mahkûmdur.

Bunun tersi olan çaba sonuç verebilir. Belki böyle bir fikir bu kitabın okuyucularından birinde uyanabilir ve eseri okunduğu zaman bunun gibi bazı yalancı kitapların ona yararlı olacağı farkedilecektir.

Darwin'in büyükbabası Erasmus Darwin'in kitabı gibi birçok yalancı kitap, **Türlerin Kökeni**'nden önce yazılmıştır.

Bu kitabın adı «Yaldızlı Sır» idi ve bizimkine çok yakın hatta onun içinde yeralan başka dünyaların varlığını açıklamaya çalışıyordu.

Yaldızlı Sır, özellikle Edgar Poe'yu, Arthur Gordon Pyn'in Maceraları'nı yazarken etkilemiştir.

İnsan düşüncesine bir adım daha attıracak bir teorinin bütün elemanları kolaylıkla elde edilebilecek kitaplarda bulunmalıdır. Belki de, bunları aramadan, hayalin tadına varmak için okuyan bir kimse bunlara rastlıyacaktır.

Dileğim bu.

Son teşhis : Ya zaman?

Cesur olma eğiliminde olan bu kitap yine de Newtoncudur. Gizli kıvrımlardan, bilinmeyen krallıklardan, toplumun garip yönlerinden bahseder.

Ama bütün bunlar Newtoncu boşlukta geçer. Bu, biraz genelleştirilmiş şekliyle birçok Newtoncu boşluğun üstüste gelmesiyle oluşmuştur. Zaman hiç bir zaman söz konusu değildir.

Ya bir de zamanın kendi kıvrımları da varsa? Ya 16. yüzyıl ile 17. yüzyıl arasında ilâve bir yüzyıl daha var idiyse?

21. yüzyıl M.Ö. 3. yüzyıla biraz yanaşsaydı?

Bildiğim kadarıyla bu fikir sadece bir kere Clark Ashton Smith'in «La Gorgone» adlı eserinde ortaya konmuştur.

Bu fikre biraz daha karmaşık bir şekilde Arthur Machen'de de rastlarız. Bunu anlaşılabilir hale getirmek için yeterli matematik bilgiye sahip değilim, ama birinin bunu yapmasını dilerim.

Yazarın Ruh ve Madde Yayınlarında basılacak eserleri :

- Zamanın Gizli Efendileri
- Gizli Parapsikoloji Savaşı

Başka bir evrene geçiş

Jacques Bergier...

...Tarihe, arkeolojiye, gizli bilimlere ve saklanmaya çalışılan her şeyin görünüşünü, değişik bakış açılarından ele alarak tekrar insanlara göstermeye özen gösterdi. Mutad olmayan olayların, mutad olanlar kadar gerçekliğe sahip olduklarını saptayarak "Fantastik Gerçekçilik" akımının kurucularından oldu. Sizlere sunduğumuz "Başka bir evrene geçiş" yazdığı kitapların en güzellerindendir. İçinde bulunduğumuz kalıplaşmış ve insanı tekdüze haline getiren evren anlayışından bizi başka bir dünyanın eşiğine kadar getirmekte, tahayyül ve akıl yürütme yeteneğimizi zorlayarak İMKANLARI görmemize, onları tanımamıza yardım etmektedir.

Klasik bilim, katı akılcılığıyla insanları "Uyanık" şuurlar haline getirmekten, hele maddeci kurallar içinde onu tekamül yolunda ilerletmekten giderek uzaklaşmaktadır. Bu bir gerçektir. İşte "Fantastik Gerçekçilik" insanları "Uyurgezerlikten" kurtarmak için maddeci bilimin körlemesine giden faaliyetine "Makas değiştirtme" gayretinin bir sonucu olarak meydana gelmiştir. Uykuda olmakla uyanık olmak arasındaki meşakkatli yolda ilerleme çabası gösteren bu yola "Girmek isteyen" herkesin bir başka dünyaya geçmesi kaçınılmazdır. Daima "Başka dünyalara" geçme hazırlığında olan insan oğlunun tek amacı, uyanıklığın "Kendi ve evren arasındaki birliğin" şuuruna varmaktır. Bu hususta Ruh ve Madde yayınları üzerine düşeni yapıyor, sükunetimizin derin gücünü isteyenlerle paylaşıyoruz.

Ruh ve
Madde
DERGİSİ • YAYINLARI

kapak düzeni: can sümer

Fiyatı: 150 TL